ព្រះ
ក្រៃបិដកចារ
១
សេចក្តីប្រៀបធៀបភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
ទុកនិកាយ ជាតក
សក្តិមកាគ
៥៨

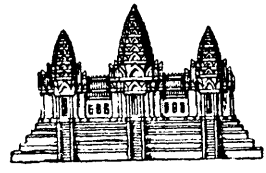

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស. ២៥០១

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សត្តមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

ឯកនិបាតជាតកំ

អបណ្ណកវគ្គោ

អបណ្ណកជាតកំ

[១]អបណ្ណកំ ឋានមេតេ ឧតាយ អាហុ តក្ខិតា
ឯតនញ្ញាយ មេធាវី តំ តណ្ហាយ ឧបណ្ណកន្តិ[១]។

អបណ្ណកជាតកំ បឋមំ ។

វណ្ណុបថជាតកំ [២]

[២] អកាលសុនោ វណ្ណុបថេ[៣] ១ ណាគ្ឆ
ខុ ឧន្ទ្ធណ្ណ តត្ត ឧបំ អវ៉ាន្ទ

---

១ ម. ជ. តណ្ហេ ១ ១ អបណ្ណកំ ។ ២. វណ្ណុបថជាតកំ ។ ៣ ម. វណ្ណុបថេ ។

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

សត្តមភាគ

សូមថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។

ឯកនិបាតជាតក

អបណ្ណកវគ្គ

អបណ្ណកជាតក

(១) (ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា) *បុគ្គលពួកខ្លះ ជាបណ្ឌិត រមែងប្រកាន់ហេតុដែលមិនខុស បុគ្គលពួកខ្លះ ត្រិះរិះយកឯង រមែងប្រកាន់ហេតុទី ២ (ហេតុខុស) បើធ្វើបុគ្គល ចានដឹងនូវហេតុដែលខុសនឹងហេតុដែលមិនខុសនេះហើយ គប្បីកាន់យកនូវហេតុដែលមិនខុសនោះ ។*

ចប់ អបណ្ណកជាតក ទី ១ ។

វណ្ណុបថជាតក

(២) (ព្រះសម្ពុទ្ធត្រាស់ថា) *ពួកជនមិនឈ្លីប្រអូស កាលដើក (ដែនដី) ត្រង់ផ្លូវ ១ ១ ១

ឍ្រ០ មុនិ រ៉ារ៉ាយ ១ ស្ស ១ ១ ១

អ្នកប្រាជ្ញ បរិបូណ៌ដោយញ្ញាយ៉ាមនឹងកំឡាងកាយ មិនខ្ជិលប្រអូស ក៏ចាន់ទ្ធូវសេចក្តីសប់រម្ងាប់នៃហឫទ័យយ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ រណ្ណុបជាតក ទី ២ ។

សេរិវាណិជជាតក

(៣) (ព្រះសម្ពុទ្ធត្រាស់ថា) បើអ្នកធ្វើនូវសោតាបត្តិមគ្គ ជាគ្រឿងកំណត់នូវព្រះសទ្ធម្មនោះ ឲ្យឃ្លាតចាកសាសនានេះហើយ អ្នកវមងតែក្រហាយរឿយ ៗ អស់កាលយូរ ដូចជាពាណិជ ណ្ឌោះសេរិ:នេះ ។

ចប់ សេរិវាណិជជាតក ទី ៣ ។

ចុល្លកសេដ្ឋិជាតក

(៤) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) អ្នកប្រាជ្ញ ឈ្វាសវៃ រមងតាំងខ្ជួនបាន ដោយទ្រព្យជាដើមទុន សូមឲ្យមានប្រមាណតិច ដូចបុគ្គលបង្ហាត់ភ្ជើងដ៏តូច ។

ចប់ ចុល្លកសេដ្ឋិជាតក ទី ៤ ។

ឯកនិ្ទ្ធានេ ឋបមោ អបណ្ណកវគ្គោ

តណ្ហាលនាឡ្ឍជាតកំ

(៥) តាមក្ឍតី តណ្ហាលនាឡ្ឍ ២
ពាភណ្ណសីអន្ត្ថ ពាហ៎ាភ ០
អ្ឍ្ឍ ២ ០ ០ ០

ឯកនិបាត អបណ្ណកវគ្គ ទី ១

គណ្ឌុលនាឡិជាតក

(៥) (អាមាត្យពោធិសត្ត សួរថា) អង្ករមួយនាឡិ ថ្លៃ (ស្មើនឹង) ក្រុងពាកណាសី ចាំងខាងក្នុងចាំងខាងក្រៅ ឬ (ស្មើនឹង) សេះ ៥០០ នេះថ្លៃត្រឹមតែអង្ករ ១ នាឡិ ទេឬ ។

ចប់ គណ្ឌុលនាឡិជាតក ទី ៥ ។

ទេវធម្មជាតក

(៦) (ព្រះមហិសីរាជកុមារពោធិសត្ត ពោលថា) ពួកសប្បុរសអ្នកមានចិត្តស្ងប់រម្ងាប់ បរិបូណ៌ដោយហិរិនឹងឧត្តប្ប: តាំងមាំហើយក្នុងធម្មិស លោកពោលថាមានទេវធម្ម ក្នុងលោក ។

ចប់ ទេវធម្មជាតក ទី ៦ ។

ឥដ្ឋហារិជាតក

(៧) (ព្រះរាជកុមារពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្រមហារាជ ខ្ញុំជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងពួកជន សូមព្រះអង្គបិញ្ចឹមខ្ញុំផង ព្រះសម្ងួតិទេពទ្រង់បិញ្ចឹមពួកជនជាទៃបាន ម្តេចព្រះសម្ងួតិទេពក៏មិនបិញ្ចឹមសត្វដែលជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គផង ។

ចប់ ឥដ្ឋហារិជាតក ទី ៧ ។

គាមណីជាតកំ

(៨) អបិ អតរមានានំ ជលាសាវ សមិជ្ឌតិ
រិបក្ខ្ញ្ជ
ជ្ជ

គាមណីជាតកំ អដ្ឋមំ ។

មយ្ហទ្ទេវជាតកំ (១)

(៩) ឧត្តមន្ត
ចាតុ្ត
ជ្ជ

មយ្ហទ្ទេវជាតកំ ទ្វាទសមំ ។

សុខវិហារីជាតកំ

(១០) យញ្ជ
ជ្ជ

សុខវិហារីជាតកំ ទសមំ ។

អបណ្ណ

---

១ ម. ទេវិទ្ធជាតកំ ។

គាមណីជាតក

(៨) (គាមណីកុមារ ពោលថា) ការប្រាថ្នានូវផល តែងសម្រេចត្រាមដល់ពួកជនអ្នកមិនរួសរាន់ អញជាអ្នកមានត្រេកអរ ចាស់ក្ងាហើយ ម្នាលគាមណី អ្នកចូរដឹងយ៉ាងនេះចុះ ។

មយ្ហទេវជាតក

(៩) (ព្រះរាជាពោធិសត្ត្ववត្ត) សក់ចាំងឡាយនេះនាំទៅនូវវ័យ (ស្ងួត) កើតដល់អញហើយ ទេវទូត កើតប្រាកដហើយ (នេះ) ជាសម័យនៃផ្ទះរបស់អញ ។

សុខវិហារីជាតក

(១០) (ឥសីពោធិសត្ត្ववត) ពួកជនដទៃ មិនរក្សាជនណាម្ចាស់ទៀត ជនណាមិនរក្សាពួកជនដទៃ បពិត្រព្រះរាជា ជននោះឯង មិនមានសេចក្ដីកាន្ទ្រោះអាល័យក្នុងកាមចាំងឡាយទេ រមែងដេកជាសុខ ។

គាថាធ្វាជំ

រាជណ្ណាតា រាជ្ជាបជ សេរិវេ
ស្ទុវ៉ៃ ចក្ខ្ណា ឥណ្ដ្ដ លជ្ជ ជ ជ្ជ ជ ជ ជ
ហ៊ីវ ម្ដ ម្ដ ម្ដ ជ ណ ជ
 យោ ធ ឆ ១ ១ ១

១ ទ្វានៃអបណ្ណកវគ្គគោះគឺ

និយាយអំពីបុគ្គលខ្លះប្រកាន់ហេតុមិនខុសដ៏ប្រសើរ ក្នុងអបណ្ណក-ជាតក ១ រណ្ដុកជាតក ១ សេដ្ឋីវាណិជជាតក ១ បុគ្គលមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងពិចារណា ក្នុងបុណ្ណកសេដ្ឋីជាតក ១ តណ្ហាលនាឡជាតក ១ បុគ្គលមានហិរិ ក្នុងទេវធម្មជាតក ១ ព្រះពុទ្ធ ក្នុងកដ្ឋហារីជាតក ១ គាមណីជាតក ១ មយូរទេវជាតក ១ ជនណាមិនរក្សាជនដទៃ ក្នុងសុទ្ធវិហារីជាតក ១ ត្រូវជា ១០ ជាតក ។

សីលវគ្គ

លក្ខណជាតកំ

(១១) ហោតិ សីលវតំ អត្ថោ ឧដ្ឋានវីរិយូបបន្នានំ
លក្ខណានិ ឧបាយ អាយនានិ ញាតិសង្ឆ្ជុ ឧត្តមានិ
អថ ឧបាយសិទ្ធ ការ ឧ្ជ ហ ជ ញាតិ ។

លក្ខណជាតកំ ឧបមំ ។

ឥន្ទ្រាធមិតជាតកំ

(១២) ឥន្ទ្រាធមេវ សេវេយ្យ ន ឥន្ទ្រ ឧ ឧ ។
ឥន្ទ្រាធ ឧ ។ ។ ។

សីលវគ្គ

លក្ខណជាតក

(១១) (ម្រឹគពោធិសត្ត ពោលថា) សេចក្ដីចំរើនតែងមាន ដល់ពួកជន អ្នកមានសីល អ្នកប្រព្រឹត្ដបដិសន្ថារ: នាងចូរមើលម្រឹគឈ្មោះ លក្ខណ: កំពុងដើរមក ដែលពួកញាតិហៅហាមហើយ នាងឃើញម្រឹគឈ្មោះកាឡ:នេះ ដែលសាបសូន្យចាកពួកញាតិ (កំពុងដើរមក) ឬទេ ។

ចប់ លក្ខណជាតក ទី ១ ។

និគ្រោធមិគជាតក

(១២) (មេម្រឹគ ពោលថា) បុគ្គលគប្បីសេព នូវម្រឹគឈ្មោះនិគ្រោធ: តែម្យ៉ាង កុំគប្បីសេពនូវម្រឹគឈ្មោះសាខ:ឡើយ ការស្លាប់ក្នុងសំណាក់នៃម្រឹគឈ្មោះនិគ្រោធ: ជាការប្រសើរ ការរស់នៅក្នុងសំណាក់នៃម្រឹគឈ្មោះសាខ: ពុំប្រសើរឡើយ ។

ចប់ និគ្រោធមិគជាតក ទី ២ ។

ឯកនិបាតេ ទុតិយោ សីលវគ្គោ

កណ្ហជាតកំ[1]

(១៣) ជិវត្ថ ភណ្ហជ្ជិនំ សលុ្ម ឧរសិ ភាន្ត្ដ្ដ
ជិវត្ថ តំ ជនបទិ យត្ថ ន ជ្ជ ឧ្ជ
ត្ថ ភ ជ ជ ជ

កណ្ហជាតក

(១៣) (ក្នុងទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) ចូរតិះដៀលនូវបុរសអ្នកមានសម្ដីតចូលទៅ ដែលមានរបួសយ៉ាងខ្លាំង ស្រីជាបរិណាយិកា (អ្នកត្រួតត្រា) នៅក្នុងជនបទណា ចូរតិះដៀលនូវជនបទនោះ ម្យ៉ាងទៀត សត្វតាំងឡាយណា លុះអំណាចពួកស្រីសត្វតាំងឡាយនោះ ក៏ឋិតក្នុងតិះដៀលហើយ ។

ចប់ កណ្ហជាតក ទី ៣ ។

ភិតមិគជាតក

(១៤) (ព្រះពាជាទ្រង់មានព្រះនុត្ថ្ការថា ឆន្ទ្ធគ) ដោយការសៈ:តាំងឡាយ ឬដោយការស្ងប់ស្ងាត់តាំងឡាយ ជាសការ:លាមកជាងឆន្ទ្ធគ ដោយរសតាំងឡាយមិនមានទេ ១ យ្យានចុះ ១ ១ ១

១ភទ្ទិយជាតកំ

(១៥) អដ្ឌក្ខុរំ ១ភនិយេ មិត្តំ ១ដ្ឌ្ហាតិ១ដ្ឌ្ហិនំ
សត្ត១ការ១ហាតិ១ក្ខ្ជ(១) ន ន ១ ១ ១

១ភទ្ទិយជាតក

(១៥) (ម្រ៉ឹគពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលនាងភទ្ទិយា យើងមិនអាចទ្ទូន្ទានម្រ៉ឹគ មានក្រចក ៨ មានស្នែងរៀចគល់ធំស្រួចចុងដ៏ក្រៃ-លែង ជាសត្វកន្ទូងនូវកាលនៃដម្ហូន្ទាន ៧ នោះបានឡើយ ។

ចប់ ១ភទ្ទិយជាតក ទី ៥ ។

តិបល្ល្ដមិគជាតក

(១៦) (ម្រ៉ឹគពោធិសត្ត ពោលថា) អញ្ញបានញ៉ាំងម្រ៉ឹគ មានដំណោក ៣ មានក្រចក ៨ ជាសត្វផឹកទឹកក្នុងពេលអន្ទាត ឲ្យរៀនមាយាប្រ៉ើនហ៊ីយ ម្រ៉ឹគជាកូយបានដកដង្ហ៊ីមខ្ចប់ធ្ងន់ផ្ទៃដី ដោយវន្ទប្រមុះម្ខាង បញ្ជ្ជាត (ព្រានព្រៃ) ដោយកល់ ៦ យ៉ាង ។

ចប់ តិបល្ល្ដមិគជាតក ទី ៦ ។

មាលុតជាតក

(១៧) (ឥសីពោធិសត្ត ពោលថា) កាលណា ខ្យល់បក់ នោះខ្ទាងរនាបក្ដីខ្ទាងខ្ទ្ដ្ដ្ដ កាលនោះ ត្រ្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ ក៏ក្ដ្ដ្ដ្ដ ខ្យល់ អ្ដ្ដ្ដ ធ្ដ្ដ ធ្ដ្ដ ក្ដ្ដ ប្ដ្ដ្ដ ក្ដ្ដ ។

ចប់ មាលុតជាតក ទី ៧ ។

ឯកនិបាតេ ទុតិយោ សីលវគ្គោ

មតកភត្តជាតកំ

(១៨)ឍវញ្ចេ សត្ថា ជានេយ្យុំ ទុក្ខាយ ជាតិសម្ភវេ
ន ចាណោ ចាណិនំ ហញ្ញេ ចាណយាតី ហិ សោ ច-
តីតិ ។

មតកភត្តជាតកំ អដ្ឋមំ ។

អាយាចិតភត្តជាតកំ

(១៩) សចេ ម្ចុ ញ្ចេ ម្ចុ ញ្ចេ ម្ចុ ម្ចមានោ ហិ ពជ្ឌសិ
ន ហេវ ធីភ ម្ចុ ម្ចន្តិ ម្ចុ ត្តិ ពាលសម្ម ពន្ធនន្តិ ។

អាយាចិតភត្តជាតកំ ទុតិយំ ។

ឧទ្ធ្ឍបានជាតកំ

(២០) ធិ ស្ស ឧ ទ ម ទ ុ ត្ត ណ្ណ ំ ធិ ស្ស ោ ត ិ ត ំ ឧ ទ ំ
ន ទ ្ធ ន ្ត ។ ភ ិ (?) ម ិ (?) (?) (?)

មតកភត្តជាតក

(១៨) (ក្នុងទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) បើពួកសត្តគប្បីដឹងយ៉ាងនេះ ថា ការកើតនៃជាតិនេះ រមែងនាំមកនូវទុក្ខ សត្តមិនត្រូវសម្លាប់ សត្ត ព្រោះថា បុគ្គលអ្នកសម្លាប់សត្ត រមែងសោយសោក ។

ចប់ មតកភត្តជាតក ទី ៨ ។

អាយាចិតភត្តជាតក

(១៩) (ក្នុងទេវតា ពោលថា) បើអ្នកចង់រួច ត្រូវរួចក្នុងសោកខាងនាយ ព្រោះថា អ្នករួចផ្សេងនេះ គង់ជាប់ (ដោយបាបកម្ម) អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិនគ្នាប់រួចយ៉ាងនេះទេ ការរួចរបស់ជនពាល ឈ្មោះថាចំណាងវិញទេ ។

ចប់ អាយាចិតភត្តជាតក ទី ៩ ។

ឥទ្ធបានជាតក

(២០) (ស្វាពោធិសត្ត ពោលថា) យើងរមើលស្នាមដើងដែលមិនទៅ យើញតែស្នាមដើងដែលចុះ យើងធ្លាក់ចិត្តដោយដើមបបុស អ្នកនឹងសម្លាប់យើងមិនបានទេ ។

ចប់ ឥទ្ធបានជាតក ទី ១០ ។

ចប់ សីលវគ្គ ទី ២ ។

គ្ស្ទ្ធ

អ ជ លក្ខណ ១ ០ ០ ០

ឍ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ។

១ ទ្ធានៃសីលវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីលក្ខណជាតក ១ ម្រ៉ឹគ្រឈ្នោះសា ១: (ក្នុងនិគ្រោធមិគ-ជាតក) ១ ចូរតំរះដៀល (ក្នុងកណ្ហិនជាតក) ១ មិនលាមកជាងសេចក្តីទ្ធាយ (ក្នុងរតមិគជាតក) ១ ១ពាទ្ធិយជាតក ១ ម្រ៉ឹគបញ្ជ្ជាតព្រានព្រៃ (ក្នុងតិបល្ល្ហត្ថមិគជាតក) ១ មាលុតជាតក ១ ឬគ្គលមិនត្រូវសម្ងាប់សត្ត្ជ្ជ (ក្នុងមតកភត្ត្ជ្ជាតក) ១ ការរួប (ក្នុងអាយាចិតភត្ត្ជ្ជាតក) ១ ទ្ធ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ១ ១ ១

១០ គ

១០ គ ១ ជាតកំ

(២១) ញាតមេតំ ភុរុន្ធ ស្ស យំ ត្វំ សេមណ្ណ សេយ្យសិ
អញ្ញ សេមណ្ណ ភន្ធ ម ន មេ ត ភ ត ន ១ ១ ។

ភ ១ ១ ១

ក្រុងវិគ

ក្រុងគ្គមិគជាតក

(២១) (ប្រើសពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលដើមចម្ការ អ្នកជម្រុះផ្លែ
មកដោយហេតុណា ហេតុនុ+ះអញជាប្រើសបានដឹងហើយ អញ
ទ៉ឹងទៅកាន់ដើមចម្ការ ឯទៀត ផ្លែរបស់អ្នកអញមិនពេញចិត្តទេ ។

ចប់ ក្រុងគ្គមិគជាតក ទី ១ ។

ក្ការជាតក

(២២) (សុទ្ធនពោធិសត្ត ពោលថា) ពួកផ្ទៃណាកើតក្នុងរាជត្រកូល
បរិបូណ៌ដោយសម្បុរនឹងកំឡាំង ចំរើនហើយក្នុងរាជត្រកូល ផ្ទៃ
ទាំងនោះ គេមិនសម្លាប់ទេ យើងទាំងឡាយត្រូវគេសម្លាប់ នេះមិន
ឈ្មោះថាសម្លាប់ដោយត្រឹមត្រូវទេ ។ នេះឈ្មោះថាសម្លាប់តែផ្ទៃ
ដែលមានកំឡាំងខ្សោយ ។

ចប់ ក្ការជាតក ទី ២ ។

ភោជាជានីយជាតក

(២៣) (សេះអាជ្ញានេយ្យពោធិសត្ត ពោលថា) សេះភោជាជានីយ
សូម្បីត្រូវសេះទាំងឡាយមុតហើយ ដេកផ្ទៀង គង់ប្រសើរជាងសេះ
សាមញ្ញ នៃសារថី អ្នកបូរទ្រឹមទ្ចុ+ដោយគ្រឿងក្រឹសទាំងឡាយចុះ ។

ចប់ ភោជាជានីយជាតក ទី ៣ ។

អាជញ្ញជាតកំ

(២៤) យថា យថា យន្តយថា យន្ត យន្ត យថា យថា
អាជញ្ញោ ឥវ្ហ ឥតេ ឯកំ ហាយន្តិ ឥត្ថ ភទ្ទកតិ ។

អាជញ្ញជាតកំ ចតុត្ថំ ។

ឥត្ថិជាតកំ

(២៥) អញ្ញមញ្ញេហិ ឥតេ ហិ អស្ស ចាយេ ហិ សារថិ
អន្ធាសនស្ស ឧ(១)ចាយ ចាសស្ស ឥ ឥ ឥ ។

ឥត្ថិជាតកំ បញ្ចមំ ។

មហិទ្ធាមុ១ជាតកំ

(២៦) ឧ ក ណ ចោ ភ ន ១ ចោ ឆ ឆ ម
ម ហ ិ ទ្ធ ា ម ុ ១ ោ ០ ០ ០

អាជញ្ញជាតក

(៦៤) (សេះអាជានេយ្យពោធិសត្ត ពោលថា) សេះអាជានីយ ដ្ឋើ
ទ្ធូ សន្ទុះកន្ធ ណា ក្នុងកាលណាមួយ ១ ជួកន្ធ ១ ណ: ណា ក្នុ
ងមណ្ឌលចំបាំង ណា ក្នុងកាលណាមួយ ១ សេះសាមញ្ញ ចាំ ទ្ធាយ
ត្រែ ១ សាបសូន្យ ក្នុងកាលនោះ ក្នុងទីនោះ ។

ចប់ អាជញ្ញជាតក ទី ៤ ។

ពិត្តជាតក

(៦៥) (អាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលសារថី អ្នកចូរញ្ជាំ ១ សេះ
ឲ្យផឹក (ទឹក) តាមកំពង់ទឹក ចាំ ទ្ធាយ ដ ១ ១ ចុះ ឯសេះ ដ្ឋ
ដោយ ចាយ ដោយការ ស្ទ ជ្រ ហើយ (រ ១ ១ ១

ឯកនិបាតេ ឥតិយោ ក្ករុង្គវគ្គោ

អរ្ហណ្ឌជាតកំ

(២៧) ឆាលំ ភាតលំ ឧបាតវេ
ន ម៉ណ្ដ្ដ ន ក្ករុសេ ន ឃំសិតុ
ម ញ្ញាមិ អត្ថ ណ្ដ្ដ ន ឧ ស ្ស ឆ
ឆ ាគ ោ ស ិ ន េ ហ ាម ភ ាស ិ ។

អ ្ហ ណ ្ ដ ្ ដ ជ ាត ក ំ ស ត ្ ត ម ំ ។

ឆ ទ ្ ទ ិ ស ាល ជ ាត ក ំ

(២ ៨) ម ន ុ ញ ្ ញ ម េ (?) ភ ាស េ យ ្ យ (?) (?) (?)

ឯកនិបាត ក្បុង្គុ្ជ ទី ៣

អភិណ្ហជាតក

(២៧) (អាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) (ដំរី) មិនអាចកាន់យកនូវ
ពំនូតបាយ មិនអាចកាន់យកនូវដុំបាយ មិនអាចកាន់យកនូវ
ស្មៅតាំងឡាយ មិនអាចត្រដុស (សរីរៈ) ទេ ខ្ញុំសំគាល់ថាដំរី
បានធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ស្នេហ៍ចំពោះកូន ព្រោះការយើញរឿយ ១ ។

ចប់ អភិណ្ហជាតក ទី ៧ ។

ឧទ្ទាលជាតក

(២៨) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) បុគ្គលគប្បីនិយាយពាក្យជាទីគាប់ចិត្ត
តែម្យ៉ាង មិនគប្បីនិយាយពាក្យមិនជាទីគាប់ចិត្តក្នុងកាលណាឡើយ
កាលព្រាហ្មណ៍និយាយពាក្យជាទីគាប់ចិត្ត (គោនន្ទីវិសាល) បាន
ទាញការៈដ៏ធ្ងន់រួច ញ្ជាំងព្រាហ្មណ៍នោះឲ្យបានទ្រព្យផង ជាសត្ត
មានចិត្តរីកថយដោយការញ្ជាំងព្រាហ្មណ៍នោះឲ្យបានទ្រព្យនោះផង ។

ចប់ ឧទ្ទាលជាតក ទី ៨ ។

ឥណ្ហជាតក

(២៩) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) ធុរៈធ្ងន់ ក្នុងទីណា ១ ផ្លូវដ៏ជ្រៅ
ក្នុងទីណា កាលនោះឯង ពួកជនទាំងគ្នាទឹមគោ ឈ្នះកណ្ហ:
គោ ឈ្នះកណ្ហ:នោះ ក៏អូសនូវធុរៈដ៏ធ្ងន់នោះទៅបាន ។

ចប់ ឥណ្ហជាតក ទី ៩ ។

មុណ្ណិកជាតកំ

(៣០) មា មុណ្ណិកស្ស ឥមាយ អាតុរ្ជ្ជានិ ភុញ្ជតិ
អមេ្ជ សុត្ថ ភុសន្ធ្ជ ឯតំ ធីយ្ជ យុ លក្ខ ណ ន្ធ ។

មុណ្ណិកជាតកំ ទសមំ ។

ក្ករ ្ជ ្ជ ្ជ

មុណិកជាតក

(៣០) (គោពោធិសត្ត្ववណ្ណ:មហាលោហិត: ពោលថា) អ្នកកុំចូលចិត្ត (ភ្ជាន) របស់ជ្រូកឈ្មោះមុណិក: (ព្រោះ) ជ្រូកមុណិក: ស៊ីភ្ជាន ក្ដៅក្រហាយ អ្នកចូរមានសេចក្ដីខ្ជ ល់ ខ្ជាយ ( ) ហើយស៊ីតែចំបើងចុះ នេះជាលក្ខណ:នៃអាយុវែង ។

ចប់ មុណិកជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ក្រុងវគ្ គ ទី ៣ ។

១ ទ្ធានតៃក្រុងវគ្ គ គឺ

និយាយអំពីកុវ ( ) ( ) ( )

កុលាវកវគ្គ

កុលាវកជាតកំ

(៣១) ឥកុលាវកា មានលំ សំឆ្ពលំ ស្ម
ឦ្ជ សាមុខេន បរិវជ្ជយ ស្ម
ការ ចជ្ជ ១ អសុ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ម ១ ១ ១ ១ ១

កុណ្ឌរិកវិគ្គ

កុណ្ឌរិកជាតក

(៣១) (ព្រះឥន្ទ្រពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ម្នាលមាតលិ ពួកកូនគ្រុឌ (ទ) នៅដើមរកា អ្នកចូរចៀសវាង (កុំឲ្យពួកវាលំបាក) ដោយមុខ ចន្ទ្រាលរថទ្បើយ តាមពិត យើងស្ងួលៈជីវិត ចំពោះពួកអសុរវិញ កុំឲ្យតែកូនគ្រុឌទាំងនេះ មានសំបុកខ្ជាត់ខ្ជាយ ។

ចប់ កុណ្ឌរិកជាតក ទី ១ ។

ឆប្ជាតក

(៣២) (ស្ដេចឆប្ជាមាស ពោលថា) សំឡេងយំ (របស់អ្នក) ក៏ពីរោះ ខ្លងក៏ស្រស់ស្បាង ក្ដមានសម្បុរប្រហែលគ្នានឹងពណ៌នៃកែវ-ពិទូរ្យ ស្ងាបទាំងឆ្លាយ ប្រមាណមួយពាក្យ អញមិនឲ្យកូនស្រីដល់អ្នក ព្រោះតែការកំទ្បើយ ។

ចប់ ឆប្ជាតក ទី ២ ។

សម្ភេទមានជាតក

(៣៣) (ព្រានសត្ត្ব ស្ងាប ពោលថា) ពួកបក្សីស្រុះស្រួលគ្នានាំយកលប់ ទៅបាន តែបើពួកបក្សីទាំងនោះដណ្ដែតទាស់គ្នាក្នុងកាលណា ពួកបក្សីទាំងនោះ នឹងលុះអំណាចអញក្នុងកាលនោះមិនមានទ្បើយ ។

ចប់ សម្ភេទមានជាតក ទី ៣ ។

មច្ឆជាតកំ

(៣៤)ន មំ ស៊ីតំ ន មំ ឧណ្ហាំ ន មំ ជាលស្មិ ពាធនំ

យញ្ចេ មំ មញ្ញតេ មច្ឆ អញ្ញំ សោ រតិយា ឧតោ ។

មច្ឆជាតកំ ចតុត្ថំ ។

វដ្ដកជាតកំ

(៣៥) សន្ត្ថ បក្ខា អបតនា សន្ត្ថ ទានា អវញ្ចនា

មាតា បិតា ច ធ ធ ក្ខ ន្ត្ថ ជាតវេទ ឧ ដ ក្ក ម ។

វដ្ដកជាតកំ ចត្ថ ។

សកុណជាតកំ

(៣៦) យ ន្ត ធ ស ្ ត ជ ត ត ុ ហ ។ (ជ ហ ន ្ ត ម) ស ្ ម ា យ ។ អ ្ ត ្ ត

ប ម ុ ញ ្ ច ត ។

ធ ិ ស ា ត ជ ជ ។ ្ ត ្ ត ្ ត ្ (ជ ា ត ។) (្ ( ) ( ) ( )

មច្ចជាតក

(៣៤) (ត្រីឈ្នូល ពោលថា) ត្រជាក់មិន (ហៀនហៀន) អញទេ ក្តៅក៏មិន (ហៀតហៀន) អញដែរ ការហៀតហៀនអញព្រោះ លបមិនមានឡើយ (អញ) ព្រួយតែត្រង់ត្រីញីសំគាល់អញថា ត្រីឈ្នូលនោះទៅកត្រីញីដទៃ ដោយតម្រេក ។

ចប់ មច្ចជាតក ទី ៤ ។

រ្ជ្ជកជាតក

(៣៥) (ក្ងានចាបពោធិសត្ត ពោលថា) ស្ទាបតាំងឡាយមាន តែហើរមិនរួច ដើងតាំងឡាយមាន តែដើរមិនបាន មេនឹងចា (រមស់យើង) ចេញចាត់ទៅហើយ នៃក្ងើងវ៉ៃ អ្នកចូរថយទៅចុះ ។

ចប់ រ្ជ្ជកជាតក ទី ៥ ។

សកុណជាតក

(៣៦) (សត្ត្វស្ទាបពោធិសត្ត ពោលថា ពួកសត្ត្វស្ទាប) អាស្រ័យនឹងដើមឈើណា ដែលដុះលើផែនដី ដើមឈើនោះ ក៏បញ្ចេញក្ងើងម្ចាស់អ្នកមានអាយុ: (ក្សាលនឹងក) រៀបតាំងឡាយ អ្នកតាំងឡាយចូរគប់ទិស (តាំង ៤) ចុះ ភ័យកើតអំពីដើមឈើជាទីតាំងហើយ ។

ចប់ សកុណជាតក ទី ៦ ។

តិត្តិរជាតកំ

(៣៧) យេ. វុឌ្ឍមបចាយន្តិ ឆ ធម្មេ ឧត្តមេ
ឆ ឋានេ ឆ ច ចាសីសា សម្ម្យកយ ច សុក្ខតីតិ (១)។

តិត្តិរជាតកំ សត្តមំ ។

ពកជាតកំ

(៣៨) ជាតូនិ ឯកតិម្ម្យញ្ញ ឯកតិ ម្ម្យ សុខមេធតិ
អាកាសេ ឯកតិ ម្ម្យ ពកោ ឯ ឯ ជ ជ ជ

ពិត្តិរជាតក

(៣៧) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) ពួកជនណា ជាអ្នកឈ្វាសក្នុងធម៌ ប្រព្រឹត្តកោតក្រែង ចំពោះបុគ្គលដែលចំរើនហើយ ពួកជនទាំ: អ្នកផង់គប្បីសរសើរ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង សម្បរលោក គឺសុគតិ ក៏កើត (ដល់ពួកជនទាំ:) ផង ។

ចប់ ពិត្តិរជាតក ទី ៧ ។

ពកជាតក

(៣៨) (ក្នុងទេវតាពោធិសត្វ ពោលថា) បុគ្គលមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងបញ្ជោត រមែងមិនដល់សេចក្តីសុខ អស់កាលជានិច្ច ព្រោះបញ្ញាជាគ្រឿងបញ្ជោតទ្បើយ បុគ្គលមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងបញ្ជោត (ទាំ:) រមែងបាន (នូវលទ្ធផលអាក្រក់) ដូចសត្វកុក (ចានទ្ធូវការជាច់ក) អំពីក្តាមៗ

ចប់ ពកជាតក ទី ៨ ។

ឆន្ទជាតក

(៣៩) (ក្នុងដ្ឋមិកពោធិសត្ត ពោលថា) យើងសំគាល់ថា គំនរមាស ទ្ធ ១ ១ ១

១ទ្រង្គារជាតកំ

(៤០) តាមំ បតាមំ ន៎ារយ៎ំ ១ន្ទ្ធ១ាតោ អ៎ារ៎ាសិ១ៅ
ជានារ៎ាយ៎ំ ១ារ៎ាសាមិ ១ាន្ទ្ធ ១ិណ្ណ៎ាំ ១ដ៎ាក្ខ១ាតិ ។

១ទ៎ារ៎ាង្ការជាតកំ ១ទ្ធមំ ។

ពុណ៎ារ៎ាវ៎ាគ្គ ១ត្ត១ាគ្គ ។

១ត្ត១ាគ្ការ

ស៎ារ៎ ១ាតលិ ១ីតា ១ត្ត១ាវ១ៅ
រ១ាយ១ាតោ ១ាតាមិ១ា ១ ១ុន
ជ១ត៎ារ៎ុ១ា ១ុ១្ស ១ុ១ាតាតាជ១ោ
ត១ា ១ន្ទ្ធ១ា ១ិណ្ណ៎ាវ១ៅ ១ស ។

១ទិរ្ធ្ការជាតក

(៤០) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត្ব ពោលថា) តាមពិត ១ព្រះអង្គ ស្ងួមានដើរ១ដ្ឋ១ ១ លើ មានកន្ទាលចុះក្រោម ហើយធ្លាក់ទៅកាន់នរក ១ទ្ធ១ ១ ១

អត្ថកាមវគ្គ

លោសកជាតកំ

(៤១) យោ អត្ថកាមស្ស ហិតានុកម្ប្យតោ
ជ្ជិវជ្ជមានោ ន ករោតិ សាសនំ
អនិយ្យ ចានមោលុត្ត មិត្តោ ១ យ សោ ១ តីតិ ។

លោសកជាតកំ ១ បឋមំ ។

១ ១ ១

អត្តកាមវគ្គ

លោសកជាតក

(៤១) (អាចារ្យទិសាឫស្សាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណា កាលលោកអ្នកប្រាជ្ញាសេចក្តីចំរើន អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ទូន្មានមិនធ្វើតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ បុគ្គលនោះ រមែងសោកសៅដូចជាមិត្តរ៉ូនក:ប្រតោងដើមនៃមេពពែសោកសៅ ។

ចប់ លោសកជាតក ទី ១ ។

ឧលោតកជាតក

(៤២) (ព្រាបពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណា កាលលោកអ្នកប្រាជ្ញាសេចក្តីចំរើន អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ទូន្មាន មិនធ្វើតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ បុគ្គលនោះតែងដេកសោកសៅ ដូចកែ្ងកតាំងនៅកន្ទ្រាក ណ្ដាចមាត់ នៃបុគ្គលជាសត្រូវ ព្រោះមិនធ្វើតាមពាក្យនៃសត្វព្រាប ។

ចប់ ឧលោតកជាតក ទី ២ ។

វេទ្ធុកជាតកំ

(៤៣) យោ អត្តកាមស្ស ហិតានុកម្ប្យោ
ឱវជ្ជមានោ ន ករោតិ សាសនំ
ឆវំ សោ ឌ៎ហតោ សេតិ វេទ្ធុកស្ស យថា ឫតាតិ ។

វេទ្ធុកជាតកំ ततियं ។

មកសជាតកំ

(៤៤) សេយ្យោ អមិត្តោ មតិយា ឧបេតោ
ន ត្វេ មិត្តោ មតិវិប្ប ហីនោ
មកសំ ១ធិ ១ ១ ១

រៀឡ្ហកជាតក

(៤៣) (ឥសីពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណា កាលលោកអ្នកប្រាថ្នាសេចក្តីចំរើន អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ទូន្ទាន មិនធ្វើតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ បុគ្គលនោះ រមែងដេកស្ងាប់ ដូចឥសីជាបិតានៃពស់ឈ្មោះរៀឡ្ហកៈ ។

ចប់ រៀឡ្ហកជាតក ទី ៣ ។

មកសជាតក

(៤៤) (ឈ្លូញ្ជាពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលជាសត្រូវ តែប្រកបដោយប្រាជ្ញា ប្រសើរជាង ឯបុគ្គលជាមិត្ត ដែលប្រាសចាកប្រាជ្ញា មិនប្រសើរឡើយ ដូចយ៉ាងកូនបង្កើតដែលលួងខ្ទៅ គិតថាអញនឹងសម្ងាប់មូស ត្រូវប្រ ជាប់ជាបំបែកក្បាលបិតាវិញ ។

ចប់ មកសជាតក ទី ៤ ។

ពោហ៊ិណីជាតក

(៤៥) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលជាសត្រូវ តែជាអ្នកប្រាជ្ញ ប្រសើរជាង ឯបុគ្គលពាល ជាអ្នកទំនុកបម្រុង មិនប្រសើរឡើយ អ្នកចូរមើលតាសីឈ្មោះពោហ៊ិណី ជាស្រីអាក្រក់ សម្ងាប់ម្តាយ ហើយសោកសៅ ។

ចប់ ពោហ៊ិណីជាតក ទី ៥ ។

អារាមទូសកជាតកំ

(៤៦) ន ហ អនត្ថកុសលេន អត្ថចរិយា សុខាវហា
ហាបេតិ អត្ថំ ទុម្មេធো ឆេបិ អារាមិកោ យថាតិ ។

អារាមទូសកជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

ភារុណ្ឌទូសកជាតកំ

(៤៧) ន ហ អនត្ថកុសលេន អត្ថចរិយា សុខាវហា
ហាបេតិ អត្ថំ ទុម្មេធো គោណ្ដាញ្ញោ ភារុណ្ឌ យថាតិ ។

ភារុណ្ឌទូសកជាតកំ សត្តមំ ។

វេទព្ភជាតកំ

(៤៨)អនុ ចាយេន យោ អត្ថំ ឥច្ឆតិ សោ វិហញ្ញតិ
ខេត្ត ហ ធ ១ សុ ១ ១ ១

ឯកនិបាត អដ្ឋកមវគ្គ ទី ៥

អារាមទូសកជាតក

(៤៦) (បណ្ឌិតបុរសពោធិសត្ត ពោលថា) ការប្រព្រឹត្តិនូវសេចក្តីចំណែនរបស់អ្នកមិនឈ្វាសក្នុងហេតុចំណែន រមែងមិននាំមកនូវសេចក្តីសុខទេ បុគ្គលឥតប្រាជ្ញា តែងធ្វើប្រយោជន៍ឲ្យសាបសូន្យ ដូចស្វាកាត់ស្ពាន (ធ្លាប់ធ្វើប្រយោជន៍ឲ្យវិនាស) ។

ចប់ អារាមទូសកជាតក ទី ៦ ។

វារណិទូសកជាតក

(៤៧) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត ពោលថា) ការប្រព្រឹត្តិនូវសេចក្តីចំណែនរបស់អ្នកមិនឈ្វាសក្នុងហេតុចំណែន រមែងមិននាំមកនូវសេចក្តីសុខទេ បុគ្គលឥតប្រាជ្ញា តែងធ្វើប្រយោជន៍ឲ្យសាបសូន្យ ដូចកាណ្ណញ: ធ្លាប់ញ្ជាំងសុកឲ្យវិនាស ។

ចប់ វារណិទូសកជាតក ទី ៧ ។

វេទព្ភជាតក

(៤៨) (ក្ងានសិស្សពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណា ប្រាថ្នាសេចក្តីចំណែនដោយខ្ជិលច្រអូយ បុគ្គលនោះ រមែងលំបាក ដូចពួកចោរនៅក្នុងដែនវេត: ធ្លាប់សម្លាប់នូវវេទព្ភព្រាហ្មណ៍ ចោរទាំងអស់នោះ ក៏ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ។

ចប់ វេទព្ភជាតក ទី ៨ ។

ឆក្ខត្តជាតកំ

(៤៩) ឆក្ខត្តុំ បដិមានេន្តំ អត្តា ពាលំ ឧបច្ចគា
អត្តា អត្ថស្ស ឆក្ខត្តុំ ឥតិ ការិស្ស ន្តិ តារកាតិ ។

ឆក្ខត្តជាតកំ ឧរមំ ។

ទ្វុម្ផធជាតកំ

(៥០) ទ្វុម្ផធានំ សហស្ស ន យញ្ញោ មេ ឧបយាចិតោ
ឥធានិ ខោហំ យជិស្ស ន្តិ ពហុ អត្ថ ម្ហ ជ ជោ ។

ទ្វុម្ផធជាតកំ ទសមំ ។

អត្ថកាមវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

ឯ ១ ២ ១ ២ ១ ២

ឆក្ខត្តជាតក

(៤៩) (បណ្ឌិតបុរសពោធិសត្ត ពោលថា) ប្រយោជន៍រមែងកន្ទ្ធមជ្ឌ៍ទ្ធ
មនុស្សល្ងង់ ដែលរាប់អានក្ខ្ជ្ជ្ជ្ជ (ព្រោះ) សេចក្ដីចំរើននៃ
ប្រយោជន៍ ឈ្មោះថាក្ខ្ជ្ជ្ជ ដ្ឋ្ជ្ជ្ជ ដ្ឋ្ជ្ជ្ជ ។

ចប់ ឆក្ខត្តជាតក ទី ៩ ។

ទ្ធម្ម្ជ្ជ្ជជាតក

(៥០) (ព្រះរាជាពោធិសត្ត ពោលថា) ការបូជា អញ្ជ្ជ្ជ្ជ
ដោយ សារមនុស្ស ១ ១ ១

អាសីសវគ្គ

មហាសីលវជាតកំ

(៥១) អាសីសេថ បុរិសោ ន ធនានេ ១ យ ១ ១ ១

អាសឹសវគ្គ

មហាសីលវិជាតក

(៥១) (ព្រះរាជាសីលវៈ:ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុរសជាបណ្ឌិត គប្បីប្ដូនប៉ងឲ្យមុតមាំ មិនគប្បីនឿយណាយឡើយ យើងឃើញខ្ជូនយើងស្រាប់ហើយ យើងប្រាថ្នាយ៉ាងណា ចានយ៉ាងនោះ ។

ចប់ មហាសីលវិជាតក ទី ១ ។

ចូឡជនកជាតក

(៥២) (ព្រះចាជនកពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុរសជាបណ្ឌិត ត្រូវតែប្រឹងប្រែង មិនត្រូវនឿយណាយឡើយ យើងឃើញខ្ជូនយើងដែលឡើងអំពីទឹក ការ៉ាគ្រាកស្រាប់ហើយ ។

ចប់ ចូឡជនកជាតក ទី ២ ។

បុណ្ណបាតិជាតក

(៥៣) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ការជ៉ន់សុកនៅពេញដដែល តែសំដីចេញទៅដោយឡែក យើងដឹងបាន ដោយហេតុ (នេះ) សុកនេះមិនមែនស្រួលទេ ។

ចប់ បុណ្ណបាតិជាតក ទី ៣ ។

ផលជាតកំ

(៥៤) ជាយំ រុក្ខោ ទុភរុហោ ឧបិ ភាមតោ អារភ
អាការកេន ជានាមិ ជាយំ ឯ ទុដ្ឋលោ ទុមោ ។

ផលជាតកំ ចតុត្ថំ ។

បញ្ចាវុធជាតកំ

(៥៥) យោ អលីនេន ចិត្តេន អលីនមនសោ ឧភៃ
ភាវេតិ កុសលំ ធម្មំ យោគក្ខេមស្ស បត្តិយា
ចាបុណ្ណ អនុបុព្ពេន ឯ ឯ ១ យោជនក្ខយ ។

បញ្ចាវុធជាតកំ បញ្ចមំ ។

ឆញ្ជនក្ខត្តជាតកំ

(៥៦) យោ ឯ ១ ១ ១

ផលជាតក

(៥៤) (ឈ្មួញរនេះពោធិសត្ត ពោលថា) ឈើនេះ មិនមែនលំបាកទ្បើង តាំងមិនបិតនៅឆ្ងាយអំពីស្រុក ទ្ចុះដ៏ងបានដោយហេតុ(នេះ) ឈើនេះ មិនមែនមានផ្ទ្ចស្ត្ចលទេ ។

ចប់ ផលជាតក ទី ៤ ។

បញ្ហាវុ្ធជាតក

(៥៥) (ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ថា) បុរសណា មានចិត្តមិនរួញ្ចរ ចំរើនកុសលធម្ម ដើម្ប្ចីដល់នូវព្រះនិញ្ចាន ជាទីក្ស្ចមចាកយោគ: ដោយចិត្តមិនរួញ្ចរ បុរសនោះ គប្ចីដល់នូវធម្ម៌ជាគ្ចឿងអស់ទៅ នៃសំយោជន:ទាំងពួង តាមលំដាប់ ។

ចប់ បញ្ហាវុ្ធជាតក ទី ៥ ។

ឥញ្ជនក្ខន្ធជាតក

(៥៦) (ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា) បុរសណា មានចិត្តរីកាយ ចំរើនកុសលធម្ម ដើម្ប្ចីដល់នូវព្រះនិញ្ចាន ជាទីក្ស្ចមចាកយោគ: ដោយចិត្តដ្ចលរីកាយ បុរសនោះ គប្ចីដល់នូវធម្ម៌ជាគ្ចឿងអស់ទៅនៃសំយោជន:ទាំងពួង តាមលំដាប់ ។

ចប់ ឥញ្ជនក្ខន្ធជាតក ទី ៦ ។

ភិនរិន្ធជាតកំ

(៥៧) យសេ្ចតេ ចតុរো ធម្មា ភិនរិន្ធ យថា តវ
សច្ចំ ធម្មো ធិតិ ចាគো ទិដ្ឋិ សោ អតិវត្ততីតិ ។

ភិនរិន្ធជាតកំ សត្តមំ ។

ឥសយោធម្មជាតកំ

(៥៨) យសេ្ចតេ ចតយោ ធម្មា ភិនរិន្ធ យថា តវ
ឧក្ខិយំ ស្ជវិយំ ឧញ្ញា ទិដ្ឋិ សោ អតិវត្ততីតិ ។

ឥសយោធម្មជាតកំ អដ្ឋមំ ។

ភេរីវាទជាតកំ

(៥៩) ឆមេ ឆមេ ឆាតិឆមេ អតិឆន្ទ ហិ ចាបកាំ
ឆមន្ត(១)ឆ ឆ ឆ ឆ ឆ ឆ ឆ ។

ភេរីវាទជាតកំ ឧរមំ ។

---

១ ម. ឆ ឆ ឆ ឆ ហិ ។

ភ្ជាន្ធនិន្ទជាតក

(៥៧) (ក្រពើ ពោលថា) បពិត្រវានរិន្ទ បុគ្គលណា មានធម៌ ៤ ដូចអ្នក គឺសេចក្តីទៀងទាត់ ១ ធម៌គឺប្រាជ្ញាដ៏ក្រៀងក្រាតណា ១ ព្យាយាមមិនដាច់ ១ ការលះ ១ បុគ្គលនោះ រមែងកន្ទ្ធងបង់ទ្ធ្ជ សត្រូវបាន ។

ចប់ ភ្ជាន្ធនិន្ទជាតក ទី ៧ ។

ឥយោធម្មជាតក

(៥៨) (អាកន្ទ្ធ ពោលថា) បពិត្រវានរិន្ទ បុគ្គលណា មានធម៌ ៣ ដូចអ្នក គឺសេចក្តីសង្ហាត ១ សេចក្តីក្ដ្ធ ១ ១ ១

សង្ខធមនជាតកំ

(៦០) ឆមេ ឆមេ ឆាតិឆមេ អតិឆន្តំ ហិ ចាបកាំ
ឆន្ទោ ជាតិ ឆ ភាសា ភោ ភ ភ ភ ភ ធ ធ ធ ធ ។

សង្ខធមនជាតកំ ទសមំ ។

អាសីសវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

ពិសេសាគាថា

យថា ឥន្ទ ឥថាហ ឧ ភ ១ លោ
ស ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ស ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ស ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ស ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

សង្ខធមនជាតក

(៦០) (អ្នកផ្ទំស័ង្ខធោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលគប្បីផ្ទុ (ស័ង្ខ) ចុះ ប៉ុន្តែកុំគប្បីផ្ទុំឲ្យជ្រុល ព្រោះការផ្ទុំជ្រុល ជាការអាក្រក់ គោ:ចាំងឡាយដែលបានហើយដោយការផ្ទុ បិតាផ្ទុំបំផ្លាញគោ:ចាំងនោះ ។

ចប់ សង្ខធមនជាតក ទី ១០ ។

ចប់ អាសីសវគ្គ ទី ៦ ។

ឧទ្ទានតៃអាសីសវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីអ្នកប្រាជ្ញប្រាថ្នាយ៉ាងណា ប្រយោជន៍ក៏កើតយ៉ាងនោះ (ក្នុងមហាសីលជាតក) ១ ការឡើងអំពីទ្រមកកាន់គ្រាក (ក្នុងចូឡជនកជាតក) ១ សុភ(ក្នុងបុណ្ណជាតិជាតក) ១ ឈើមានផ្លែមិនស្រួល (ក្នុងផលជាតក) ១ បុរសមានចិត្តមិនរួញារ (ក្នុងបញ្ចាវុធជាតក) ១ បុរសមានចិត្តរីករាយ(ក្នុងកញ្ចនក្ខន្ធជាតក) ១ ធម្ម ២ (ក្នុងវនិន្ទជាតក) ១ ធម្ម ៣ (ក្នុងតយោធម្មជាតក) ១ ការបានកហាបណ:មួយរយ (ក្នុងកេរិវាទជាតក) ១ ផ្ទុំស័ង្ខបានគោ: (ក្នុងសង្ខធមនជាតក) ១ ត្រូវជា ១០ ។

១ ឯ

អសាតមន្តជាតកំ

(៦១) អាសាលោកត្ថយោ ធាម ផលា តាសំ ន វិជ្ជតិ

សារត្ថា ច ឧបកញ្ញា ច ឯ ១ សព្ពក្ខ្ជសោ យថា

តា ហិ ត្វា ឧត្ថ ជ ឯ ១ ១ ១

ឌ្ឍ្ឌ្ឍ

អសាតមន្តជាតក

(៦១) (មាណពពោលថា) ធម្មតាពួកស្ត្រីកន្លងលោក តែងមានសេចក្តីប្រាថ្នា (ចំពោះបុរសដែលមានចិត្តជាប់ចំពាក់នឹងខ្លួន) រហូត (ឬ ក្ដម្រិត) របស់ស្ត្រីទាំងនោះ មិនមានឡើយ (ស្ត្រីទាំងនោះ) ត្រេកត្រអាលផង រលោលាំផង ដូចកូនដែលនេះវត្ថុគ្រប់យ៉ាង (មិនរើសមុខ) ទ្ធំនឹងលះបង់ស្ត្រីទាំងនោះហើយបួស ចំណែនន្ទូវិវេកធម្ម ។

ចប់ អសាតមន្តជាតក ទី ១ ។

អណ្ឌភូតជាតក

(៦២) (ព្រះពុទ្ធពោធិសត្ត្ववត់ត្រាស់ថា) ព្រាហ្មណ៍ ចាន់ រ៉ុម្ម ១ របស់ខ្លួនហើយដេញតាមណាដោយហេតុណា (មិនដឹងហេតុនោះទេ) ប្រពន្ធដែលខ្លួនចិញ្ចឹមតាំងពីនៅដាអណ្ណ: (ក្ងានៅក្នុងគ្រ) អ្នកណាគប្បីទុកចិត្តចំពោះប្រពន្ធទាំងនោះ ដោយជាប់ចាត់ចាន ។

ចប់ អណ្ឌភូតជាតក ទី ២ ។

ឥក្ខជាតកំ

(៦៣) តោ ជនា អតិតញ្ញូ ច ឥ ១ សុណ ១ ច ១ ១ ១

ឥក្ខជាតក

(៦៣) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) (ធម្មតាស្ត្រី) ច្រើនទាំង មិនដឹងគុណ:
ដែលគេធ្វើដល់ខ្លួន ជាអ្នកញុះញង់ បំបែកបំបាក់មិត្ត ម្នាលភិក្ខុ
អ្នកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយ:ចុះ អ្នកនោះនឹងមិនវិនាសសេចក្តីសុខ ។

ចប់ ឥក្ខជាតក ទី ៣ ។

ទុរជានជាតក

(៦៤) (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកកុំត្រេកអរ
(ចាស្ត្រីនេះ) ប្រាថ្នាអញ កុំសោកសៅ (ចាស្ត្រីនេះ) មិន
ប្រាថ្នាអញ ភាពរបស់ស្ត្រីពាំងឡាយ ដឹងបានដោយក្រ ដូច
ជាដំណើរទៅនៃត្រីក្នុងទឹក ។

ចប់ ទុរជានជាតក ទី ៤ ។

អនភិរតីជាតក

(៦៥) (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) ទន្ទក្ត ផ្ទះក្ត ទៀម
ស្រាក្ត សាលាសំណាក់ក្ត អណ្ណង់ទឹកក្ត (ជារបស់សាធារណ:)
យ៉ាងណា ធម្មតាស្ត្រីពាំងឡាយ ក្នុងលោក ក៏យ៉ាងនោះដែរ
បណ្ឌិតពាំងឡាយ មិនទាំងនឹងស្ត្រីពាំងនោះទេ ។

ចប់ អនភិរតីជាតក ទី ៥ ។

ឯកនិបាតេ សត្តមោ ឥត្ថីវគ្គោ

មុទុលក្ខណជាតកំ

(៦៦) ឯតា ឥច្ចា បុរេ អាសិ អលន្ធា មុទុលក្ខណា
យតោ លន្ធា អនាវក្ខិ ឥច្ចា ឥច្ចំ រាជាយ ថាតិ ។

មុទុលក្ខណជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

ខុជ្ជង្គជាតកំ

(៦៧) ខុជ្ជេ ឧ ឯ ១ មេ ១ ១ ១

ឯកនិបាត ឥត្ថីវគ្គ ទី ៣

មុទុលក្ខណជាតក

(៦៦) (ឥសីពោធិសត្ត ពោលថា) មុនអំពីពេលដែលមិនទាន់ចាន
ន្ទរ៉ានាងមុទុលក្ខណា សេចក្តីប្រាថ្នាមានតែមួយ កាលណាអាត្ម
ភាពចានាងមុទុលក្ខណា ជាស្ត្រីមានកែកល្អហើយ សេចក្តី
ប្រាថ្នាតែតែញ៉ាំងសេចក្តីប្រាថ្នា(ផ្សេង ១) ឲ្យកើតឡើងទៀត ។

ចប់ មុទុលក្ខណជាតក ទី ៦ ។

១ឆ្ងង្គជាតក

(៦៧) (ស្ត្រីម្នាក់ ពោលថា) បពិត្រព្រះសម្ចតិទេព ក្ងានរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ
(ដូចជាអន្ទក់ដែលដក់) ក្នុងថ្នក់ (ចានដោយងាយ) ស្ត្រីដែលដើរទៅ
តាមផ្លូវកប្ដី (ចានដោយងាយ) ឯខ្ញុំព្រះអង្គមិនឃើញប្រទេស គឺផ្ទៃ
នៃមាតានោះ ដែលខ្ញុំព្រះអង្គគួរនាំយកបងប្អូនប្រុសបង្កើតមកចាន ។

ចប់ ១ឆ្ងង្គជាតក ទី ៧ ។

សាកេតជាតក

(៦៨) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) ចិត្តតាំងនៅស៊ីប ឬក៏ចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុង
បុគ្គលណា ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ឃើញហើយ ជនតែងស្និទ្ធស្នាល
ចំពោះបុគ្គលនោះ ដោយពិត ។

ចប់ សាកេតជាតក ទី ៨ ។

វិសវន្តជាតកំ

(៦៩) ជីវន្តុ តំ វិសំ វន្តំ យមហំ ជីវិតការណា
វន្តំ បច្ចាវ(១)មិស្សามि បតំ មេ ជីវិតា វរន្តំ ។

វិសវន្តជាតកំ នវមំ ។

កុក្ខ្ជលជាតកំ

(៧០) ន តំ ជិតំ សាធុ ជិតំ យំ ជិតំ អវជីយតិ
តំ ខោ ជិតំ សាធុ ជិតំ យំ ជិតំ ណាវជីយតិ ។

កុក្ខ្ជលជាតកំ ទសមំ ។

ឥត្តីវគ្គោ សត្តមោ ។

តស្សุទ្ទានំ

ឯ ១ សត្ថ្ជ្ជសោមិ ច ១ ណាវកេ
ឯ ១ ១ ១

វិសវន្តជាតក

(៦៩) (ពស់ពោលថា) អញនឹងស្រូបយកពិសណាវិញ ដែលអញបានខ្ជាក់ចេញហើយ ព្រោះហេតុនៃជីវិត ចូរតែដៀលនូវពិសដែលអញខ្ជាក់ចេញហើយនោះចុះ អញស្ងាប់ប្រសើរជាងរស់នៅ ។

ចប់ វិសវន្តជាតក ទី ៩ ។

ក្ងុន្ធាលជាតក

(៧០) (ក្ងុន្ធាលកបណ្ឌិតពោធិសត្ត ពោលថា) សេចក្តីឈ្នះណា ត្រឡប់ចាញ់វិញបាន សេចក្តីឈ្នះនោះ មិនឈ្មោះថា ឈ្នះប្រពៃទេ សេចក្តីឈ្នះណា មិនត្រឡប់ចាញ់វិញបាន សេចក្តីឈ្នះនោះ ទើបឈ្មោះថា ឈ្នះប្រពៃមែនពិត ។

ចប់ ក្ងុន្ធាលជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ឥត្ថីវគ្គ ទី ៣ ។

១ទ្ធានដែលតាមវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីក្ងើងនេះវត្ថុគ្រប់យ៉ាង(ក្នុងអសាតមន្តជាតក) ១ ពិណដ៏ប្រសើរ(ក្នុងអណ្ណកូតជាតក)១ ស្ត្រីជាអ្នកញុះញង់នឹងបំបែកបំបាក់មិត្ត(ក្នុងតក្ខជាតក) ១ ការត្រេកអរ(ក្នុងទុកជានជាតក) ១ ស្ងឹង(ក្នុងអនតិរតិជាតក) ១ នាងមុទ្ធលក្ខណា(ក្នុងមុទ្ធលក្ខណជាតក) ១ បងប្អូន(ក្នុងឆទ្ទន្តជាតក)១ ចិត្ត(ក្នុងសាកេតជាតក) ១ ពិស(ក្នុងវិសវន្តជាតក) ១ សេចក្តីឈ្នះប្រពៃ(ក្នុងក្ងុន្ធាលជាតក)១ ត្រូវជា ១០ ។

រុណវគ្គ

រុណជាតកំ

(៧១) យោ បុព្វេ ការណីយានិ បច្ឆា សោ ការតុមិច្ឆតិ
រុណ្ណកដ្ឋំ ឥវ ញ្ជាវ ស បច្ឆា អនុតប្ផតីតិ ។

រុណជាតកំ បឋមំ ។

សីលវីតាគជាតកំ

(៧២) អកតញ្ញុ ទោសស្ស ឯ ទ្ធ ំ ១ ១ ១

រុណវគ្គ

រុណជាតក

(៧១) (ភាចារ្យទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) អំពើចាំងឡាយ ដែលគេត្រូវធ្វើក្នុងកាលមុន នរៈណាធ្វើចាងក្រោយវិញ នរៈនោះ រមែងក្តៅក្រហាយរឿយ ៗ ក្នុងកាលជាចាងក្រោយ ដូចជាមាណព ដែលកាប់ទុសណើមជ្ងាន់ ។

ចប់ រុណជាតក ទី ១ ។

សីលវិនាគជាតក

(៧២) (រុក្ខទេវតា ពោលថា) ប្រសិនបើគេឲ្យផ្ទៃនដីចាំងមួលដល់បុរសអកតញ្ញូ ជាអ្នកយើញទោសជានិច្ច ក៏មិនគប្បីញ៉ាំងបុរសអកតញ្ញូនោះឲ្យត្រេកអរបានឡើយ ។

ចប់ សីលវនាគជាតក ទី ២ ។

សច្ចង្ករជាតក

(៧៣) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) បានឮថានរៈពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បាននិយាយពិតយ៉ាងនេះថា ទុសដែលគេស្រង់ឡើងអំពីទឹក ប្រសើរជាង នរៈពួកខ្លះដែលគេស្រង់ឡើង (អំពីទឹក) មិនប្រសើរឡើយ ។

ចប់ សច្ចង្ករជាតក ទី ៣ ។

រុក្ខធម្មជាតកំ

(៧៤) សាធុ សម្ពហុលា ញាតី អបិ រុក្ខា អរញ្ញជា
ភាគោ ១ហាតិ ឯកដ្ឋំ ព្រហន្តម្ប៎ ១ឧប្ប៎តិ ។

រុក្ខធម្មជាតកំ ចតុត្ថំ ។

មច្ចជាតកំ

(៧៥) អកិត្តនយ ២ជ្ជ ២ ០ ០ ០

រុក្ខធម្មជាតក

(៧៤) (រុក្ខទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) មានពួកញាតិច្រើននាក់ ប្រកៃ
សូមឲ្យពួកឈើ ដែលដុះក្នុងព្រៃច្រើនដើម ក៏ប្រកៃដែរ ឯឲ្យលំ
រមែងរំលំ នូវឈើជាធំក្នុងព្រៃ បរិបូណ៌ដោយមែកនឹងប្រគាប
ដែលតាំងនៅតែឯង ។

ចប់ រុក្ខធម្មជាតក ទី ៤ ។

មច្ឆជាតក

(៧៥) (ត្រីពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្រមេឃ សូមអ្នកញ៉ាំងផ្គរឲ្យលាន់
ឡើង សូមបំផ្លាញកំណប់របស់ក្អែកឲ្យវិនាស សូមធ្វើទុក្ខក្អែកឲ្យ
សោកសៅ សូមញ៉ាំងខ្ញុំ(នឹងពួកញាតិខ្ញុំ)ឲ្យរួចចាកសេចក្តីសោក ។

ចប់ មច្ឆជាតក ទី ៥ ។

អសង្ខ្ដិយជាតក

(៧៦) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) យើងជាអ្នកមិនមានសេចក្តី
រង្គៀស ក្នុងស្រុក យើងជាអ្នកមិនមានភ័យ ក្នុងព្រៃ ឃ្លាន
ឡើងកាន់ផ្លូវត្រង់ ដោយមេត្តានឹងករុណាហើយ ។

ចប់ អសង្ខ្ដិយជាតក ទី ៦ ។

មហាសុបិនជាតកំ

(៧៧) ឧសភា រុក្ខា ភារិយោ ភវ ច
អសេ្ស ភាំសោ ស្ងាលី ច ភាតុ ភ្ជោ
ចោ ភ្ជារណ ច អចាភ ចន្ទ
ណ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ណ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ណ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ឯកនិបាត រុណារគ្គ ទី ៨

មហាសុបិនជាតក

(៧៧) (ព្រះរាជាទ្រង់ត្រាស់ថា មហាសុបិន១៦គឺ) គោឈ្នែងកាំងឡាយ១ ឈើកាំងឡាយ ១ មេគោកាំងឡាយ ១ គោឈ្មោលកាំងឡាយ ១ សេះ១ ភាជន៍ (មាស) ១ មេបបក ១ ក្អម ១ ស្រះចាក្ខុរណី ១ ចាយនៅ ១ ខ្ទឹមបន្ទុន ១ ផ្ទៃឃ្លោកកាំងឡាយលិច ១ ថ្មកាំងឡាយអណ្តែត ១ មេកង្កែបកាំងឡាយចាំតស់ផ្ទៃកាំងឡាយ ១ ភដហង្សមាសកាំងឡាយចោមរោមក្អែក ១ ខ្លាដំបងកាំងឡាយ (រត់ទៅ) ត្រោះក្ងាក់ផ្ទើ ដោយសេចក្តីខ្ទាចអំពីពពែកាំងឡាយ ១ បរិយាយចំណែកប្រព្រឹត្តទៅ នំយកាំងឡាយមានកង្ខីសុបិនកាំងនេះ ។

ចប់ មហាសុបិនជាតក ទី ៧ ។

ឥល្ហិសជាតក

(៧៨) (ជាន៍ការកាត់ពោធិសត្ត ពោលថា) ដនកាំងពីរនាក់ខ្លួក ដនកាំងពីរនាក់ក្ងែ ដនកាំងពីរនាក់មានក្ងែកស្រលៀង ពកកើត (លើក្ងាល) របស់ដនកាំងពីរនាក់ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនស្គាល់ (ក្ងកណា) ជាឥល្ហិសសេដ្ឋីទេ ។

ចប់ ឥល្ហិសជាតក ទី ៨ ។

១រស្សរជាតកំ

(៧៩) យតោ វិសុត្ត ច ហតា ច ភាវ
ឧឞ្ណ ០ ០ ០

១រសជាតក

[២៧៩] (ពាណិជពោធិសត្ត ពោលថា) កាលណា (ពួកយោធ) ចូន់
សម្ងាប់គោ ចាំងឆ្លាយ ដុតផ្ទះ ចាំងឆ្លាយ នឹងនាំដនយកទៅហើយ
ក្នុងកាលនោះ ក្ងន់របស់ស្ត្រីដែលមានកូនស្ងាប់ហើយ (គឺទៅ
ហ្វាយស្រុកឥតមានសេចក្តីអៀនខ្មាស) ឥយស្ពាទ្យមានសំឡេង
ខ្លាំង ដើរមក ។

ចប់ ១រសជាតក ទី ៩ ។

ភីមសេនជាតក

[២០] (ចូឡធនុគ្គហបណ្ឌិតពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលភីមសេន ក្នុង
កាលមុន ឯងបានអួតហើយ ក្នុងកាលក្រោយ ស្រាប់តែគ្រឿង
សំអុយសម្រាប់ហូរចេញ(ឈាម)របស់ឯង ហូរចេញមក ហេតុ
ចាំងពីរមិនសមគ្នា គឺការនិយាយអំពីចំបាំងនឹងការបង្ក្រៀតបង្ហ្ល
ចិត្តរបស់ឯងនេះ ។

ចប់ ភីមសេនជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ឥណ្ណវគ្គ ទី ៨ ។

ពាក្យទូទៅ

ការុណា អកតញ្ញូវ ០ ០ សន្ធ្ងាវ
សវនប្ជតិ ០ ០ ០

ឯកនិបាត រុណវគ្គ ទី ៨

១ ទ្រាងនៃរុណវគ្គសោះគឺ

និយាយអំពីរុណជាតក ១ អកតញ្ញូ(ក្នុងសីលវនាគជាតក) ១ ពាក្យ
ពិតដ៏ប្រសើរ (ក្នុងសច្ចន្ធរជាតក) ១ ឈើម្ទាស់ព្រៃ (ក្នុងរក្ខធម្ម-
ជាតក) ១ ការធ្វើឲ្យផ្ទះឲ្យលាន់ (ក្នុងមច្ឆជាតក) ១ ករុណា (ក្នុង
អសង្ខិយជាតក) ១ ថ្នមណ្ណាត (ក្នុងមហាសុបិនជាតក) ១ ឥល្ហិស-
សេដ្ឋី (ក្នុងឥល្ហិសជាតក) ១ ស្ពរ (ក្នុងទសស្សរជាតក) ១ គ្រឿង
សំអុយសម្រាប់ហូរចេញ (ក្នុងតិមិសេនជាតក) ១ ត្រូវជា ១០ ។

អបាយិម្ហវគ្គ

សុរាបានជាតកំ

(៨១) អចាយិម្ហ អនត្ថិម្ហ អតាយិម្ហ ១ុនិម្ហ ១

វិសញ្ញីការណា ២ិ ២ិ ២ ២ ២

អ្ឧបាយិមវគ្គ

សុវាបានជាតក

(៨១) (ពួកតាបស ពោលថា) ពួកយើងបានផឹកសុរា បានរាំ បានច្រៀង បានយំហើយ ពួកយើង មិនមែនជាពានរ ព្រោះតែផឹកសុរាដែលធ្វើឲ្យខូចសញ្ញា ទើបយើញ (ក្រក់ជាណ្ហ) ។

ចប់ សុរាបានជាតក ទី ១ ។

មិត្តវិន្ទជាតក

(៨២) (ទេវតាជពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកនោះ ក្ងន ដ ន ប ប្រាសាទកែវ ផ្ទះកផ ដ ប្រាសាទប្រាក់ផ ដ ប្រាសាទកែវមណីផ ដ ជាអ្នកត្រូវ ថ្ម (គឺចក្រមានមុខមុតដូចកាំបិតកោរ) ត្រូវសង្កត់ហើយ អ្នកកាលរស់នៅមិនរួចអំពីចក្រនោះទេ ។

ចប់ មិត្តវិន្ទជាតក ទី ២ ។

ការ្ឆកណ្ណិជាតក

(៨៣) (មហាយសសេដ្ឋីពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលដែលជាមិត្តបានដោយ (ហេតុត្រឹមតែដើរជាមួយគ្នា) ប្រាំពីរជំហាន បុគ្គលជាសម្ភាញ់បាន ដោយ (ហេតុត្រឹមតែដើរជាមួយគ្នា) ដប់ពីរជំហាន

ចាសន្ទ្ធមានេន ច ញាតំ ហោតិ
ឥត្ថត្តំ អត្ថសមោ ហោតិ
សោ ចាបិ ឯកំ អត្ថសុខស្ស ហេតុ
ចិរសន្ទ្ធនំ(១) ការ ឯកណ្ណ ជហោយ្យ ។

ការ ឯកណ្ណ ជាតកំ ឥតិ ។

អត្ថស្ស ទ្វារ ជាតកំ

(៨៤) អាភេត្ត្ថ ចេ ចេ ចរមញ្ច លោកំ
សីលញ្ច ពុទ្ធានុមតំ សុតញ្ច
ធម្ម ធ ធ ធ ( ) ( ) ( )

ឯកនិបាត អបាយិម្ហវគ្គ ទី ៥

បុគ្គលដែលជាញាតិបាន ដោយ (ការនៅជាមួយគ្នា) មួយខែ ២ ០ ០ ០

សីលវីមំសនជាតកំ

(៨៦) សីលំ តតិយេ ការណ្ដ្ដ សីលំ លោកេ អនុត្ដ្ដរំ
ឧ ស្ស ឃោ ១ ១ ១

សីលវីមំសនជាតក

(៥៦) (ព្រាហ្មណ៍ឬកេហិតនោធិសត្ត គោលថា) បានឮថា សីលជាគុណ-ជាតណ្ឌ សីលជាគុណជាតដ៏លើសលុប ក្នុងលោក សូមព្រះអង្គ ទតចុះ ពស់មានពិសដ៏ពន្ទឹក មិនបៀតបៀនគេ ឈ្មោះថាជា សត្វមានសីល ។

ចប់ សីលវីមំសនជាតក ទី ៦ ។

មង្គលជាតក

(៥៧) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) មង្គលទាំងឡាយក្តី ទត្សាតទាំង ឡាយក្តី សុបិនទាំងឡាយក្តី លក្ខណៈទាំងឡាយក្តី ដែលបុគ្គល ណាបានផ្តាច់ចង់ហើយ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា អ្នកកន្ទ្ធ ដ៏ផុតនូវទោស នៃមង្គល (ក្រាក់ផ្លើល) ជាអ្នកគ្របសង្កត់នូវយុគកិលេស(១) ទាំង យោគកិលេស(២) រមែងមិនមកកើតទៀត ។

ចប់ មង្គលជាតក ទី ៧ ។

---

១ យុគកិលេសនេះ បានដល់កិលេសទាំងឡាយ គឺ ភាគៈ ឧបាទានៈ ទិដ្ឋៈ ជាដើម ។ ២ យោគកិលេសនេះ បានដល់យោគៈ ៤ យ៉ាងគឺ កាមយោគៈ ១ ភវយោគៈ ១ ទិដ្ឋិយោគៈ ១ អវិជ្ជាយោគៈ ១ ។ អដ្ឋកថា ។

សារម្ភជាតកំ

(៨៨)កលាណមេវ មុញ្ចេយ្យ ន ហិ មុញ្ចេយ្យ ចាបិ តំ
មោក្ខោ កលាណិយា សាធុ មុត្វា តប្ផតិ ចាបិ ក ។

សារម្ភជាតកំ អដ្ឋមំ ។

ឧបាកជាតកំ

(៨៩) ឯ ចាវ ឯ ត ត អ ស ។ ស ណ្ហ ។ ស ទ ។ ល ក ណ ។ ០
ត ណ ម ត្ត ។ អ ស ដ្ឋ ។ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ។

ឧបាកជាតកំ នវមំ ។

អ ត ត ញ្ ញ ជាតកំ

(៩០) យ ០ ០ ០ ០ ០ ០ ០

ឯកនិបាត អដ្ឋាយ៉ាមុត្ត ទី ៩

សារម្ភជាតក

(៨៨) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) បុគ្គលគប្បីបញ្ចេញវចាល្អតែម្យ៉ាង មិនគប្បីបញ្ចេញវចាអាក្រក់ឡើយ ការបញ្ចេញវចាល្អ ជាការប្រពៃ ព្រោះបុគ្គលបញ្ចេញវចាអាក្រក់ រមែងក្តៅក្រហាយ ។

ចប់ សារម្ភជាតក ទី ៨ ។

កុហកជាតក

(៨៩) (ឈ្ងុញ្ជាពោធិសត្ត ពោលថា) ជានពុទ្ធ ! ! !

ឥសុ្សាន

អចាយិម្ហ ច ទុកកា សត្តបទំ
ជឆ្ឆ ច អាយតិ ច ឧ
អហិ សីលវ មជ្ជ ចាបិ ការ
សតំ ក្ខ ការ ១ ១

---

១ ទ្ធានសៃអាយ៉ាម្ហាគ្គ្រៃនោះគឺ

យើងបានផ្ចឹកសុភ (ក្នុងសុភជាតក) ១ ប្រាសាទកែវមណី (ក្នុងមិត្តវិន្ទជាតក) ១ ឈ្លាំងហាន (ក្នុងកាឬកណ្ណិជាតក) ១ ធម្ម ៦ (ក្នុងអត្ថស្សទ្វារជាតក) ១ ពោធិសត្ត្ថ (ក្នុងកិម្ជកជាតក) ១ ពស់មានសីល (ក្នុងសីលវីមំសជាតក) ១ ការប្រកាន់មង្គល (ក្នុងមង្គលជាតក) ១ ភពលាមក (ក្នុងសារម្ភជាតក) ១ ផ្ទោរមាស ១០០ (ក្នុងកុហកជាតក) ១ ប្រយោជន៍ដែលគេធ្វើតបវិញ (ក្នុងអកតញ្ញូ-ជាតក) ១ ត្រូវជា ១០ ។

លិត្តវគ្គ

លិត្តជាតកំ

(៨១) លិត្តំ ឃរមេន តេជសា
តិលមត្តំ ឧរសោ ន ពុជ្ឈតិ
តិល ២ តិល ចាបជុត្តក
ឧជ្ជ តេ ភាជុកំ ភវិស្សតីតិ ។

លិត្តជាតកំ ឧបមំ ។

មហាសារជាតកំ

(៨២) ឧក្ការេ ស្សមិច្ចន្តិ មន្ទីសុ អកតូហលំ
ឧបយេ ១ អន្ធ ១ ១ ១

លិត្តវគ្គ

លិត្តជាតក

(៨១) (អ្នកលេងស្ការ ពោលថា) បុរសកាលលេបនូវកូនស្ការ ប្រឡាក់ដោយថ្នាំពិស មានតេជៈដ៏ខ្លាំង ក៏មិនដឹងខ្លួន ម្នាលអ្នកចម្រៀង អ្នកចូរលេបទៅ នែអ្នកលេងអាក្រក់ អ្នកចូរលេបទៅ ពិសដ៏ផ្សាក្តៅ ទ៉ាមានដល់អ្នក ក្នុងកាលដាច់ក្រោយ ។

ចប់ លិត្តជាតក ទី ១ ។

មហាសារជាតក

(៨២) (ព្រះរាជាទ្រង់ត្រាស់ថា) ក្នុងកាលសង្គ្រាម គេតម្លើង ពួកជនវ័ណ្ណ ក្សត្រ ជាទ្ធ ជ ជ ជ ... ...

វិស្សាសភោជនជាតកំ

(៧៣) ន វិស្សសេ អវិស្សត្ថេ វិស្សត្ថេបិ ន វិស្សសេ
វិស្សាសា ភយមន្ទេតិ សីហំ ១ មិគមាតុ យថាតិ ។

វិស្សាសភោជនជាតកំ ពាវីសំ ។

លោមហំសជាតកំ

(៧៤) សោតត្ថោ សោសីតោ ភវតោ (១) ឆ ភោ ភីសនកេ ១ ១ ១
ន ត្ថ ន ១ ១ ១

វិស្សាសភោជនជាតក

(៨៣) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលមិនគប្បីសិទ្ធិស្នាលក្នុងបុគ្គលដែលមិនធ្លាប់សិទ្ធិស្នាល មិនគប្បីសិទ្ធិស្នាលក្នុងបុគ្គល សូម្បីធ្លាប់សិទ្ធិស្នាលហើយ ក៏យកមែងទៅតាមបុគ្គលនោះ ព្រោះសេចក្តីសិទ្ធិស្នាល ដូចជាកន្ទុយដែលជាប់តាមនូវសត្វសីហៈ ព្រោះមេម្រ៉ឹគ ។

ចប់ វិស្សាសភោជនជាតក ទី ៣ ។

លោមហំសជាតក

(៨៤) (អាជីវកពោធិសត្ត ពោលថា) អាត្មាអញ ក្តៀណាស់ហើយ ត្រដាក់ណាស់ហើយ នៅតែម្នាក់ឯង ក្នុងព្រៃគួរខ្លាច ជាមនុស្សអាក្រាត ចាំងមិនអាងក្ងើង ជាអ្នកខ្ជិលខ្ជាយក្នុងការស្វែងរក (នូវព្រហ្មចរិយធម៌) ប្រតិបត្តិ ដើម្បីមានៈ ។

ចប់ លោមហំសជាតក ទី ៤ ។

មហាសុទស្សនជាតក

(៨៥) (ព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) សង្ខារចាំងឡាយមិនទៀងទេ មានការកើតឡើងនឹងសូន្យទៅជាធម្មតា (ព្រោះ) កើតឡើងហើយតែងរលត់ទៅវិញ ការរម្ងាប់សង្ខារចាំងនោះបាន ពិតជានាំមកនូវសេចក្តីសុខ ។

ចប់ មហាសុទស្សនជាតក ទី ៥ ។

គេលបត្តជាតកំ

(៩៦) សមតិត្ថិកំ អនវសេសកំ
គេលបត្តំ យថា បរិហារយ្យ
ឯវំ សតិត្ថមនុរក្ខ (សតិយា)
បត្ថយានো ទិសំ អកតបុញ្ញោ ។

គេលបត្តជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

តាមសិទ្ធិជាតកំ

(៩៧) ជីវកញ្ច មតំ ទិស្វា ឆនចាលញ្ច ទុក្ខិតំ
ឧទ្ធកញ្ច វនេ ឆ្ឍ ចាបតោ ឧនភតោ ។

តាមសិទ្ធិជាតកំ សត្តមំ ។

ភូជិរាណិជាតកំ

(៩៨) សាធុ ខោ ឧណ្ហិតោ ឆាយ ន ត្ថ្ងៃ អតិឧណ្ហិតោ
អតិឧណ្ហិតេន ឧត្ថ្ងេ ឧ ឆ្ឍ ឧ ។

ភូជិរាណិជាតកំ អដ្ឋមំ ។

---

១ ម. ធនម្ហ ១ ១ ១

ឆេលបត្តជាតក

(៩៦) (ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា) បុគ្គលគប្បីនាំទៅនូវកាដន៍ប្រេង ដែលពេញត្រឹមកណ្ដាប់មាត់ មិនឲ្យស្រក់ទៅបាន យ៉ាងណាមិញ (ព្រះយោគាវចរ) កាលក្រាបថ្វាយនូវទិសដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ទៅ គឺព្រះនិព្វាន គប្បីរក្សានូវចិត្តរបស់ខ្លួន (ដោយសតិ) យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ ឆេលបត្តជាតក ទី ៦ ។

តាមសិទ្ធិជាតក

(៩៧) (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) មាណពឈ្មោះ ចាបកៈ បានឃើញបុរសស៊ីហើយស្ងាប់ផង ឃើញតាសីឈ្មោះ នាងរក្សាទ្រព្យហើយខ្ជាត់ទ្រព្យផង ឃើញបុរសអ្នកដើរផ្លូវ ហើយវង្វេង ក្នុងព្រៃផង មកវិញហើយ ។

ចប់ តាមសិទ្ធិជាតក ទី ៧ ។

ភូជវិណិជជាតក

(៩៨) (បិតារបស់អតិបណ្ឌិតពាណិជ ពោលថា) បុគ្គលដែលឈ្មោះថាបណ្ឌិត ជាអ្នកប្រកៃពិត ឯបុគ្គលឈ្មោះថាអតិបណ្ឌិត មិនប្រកៃទេ អាត្មាអញត្រូវកូនតូចរកស៊ីពេល ព្រោះតែកូនឈ្មោះអតិបណ្ឌិត ។

ចប់ ភូជវិណិជជាតក ទី ៨ ។

បវេសហស្សជាតក

(៩៩) បវេសហស្ស ម្ហិ សមាគតានំ
ការេ ន្ធ យ្ យ ុ តេ ១ ១ ១

បវេសហស្សជាតក

(៩៩) (បហាត្រហ្មណោធំសត្ត គោលថ) ដនតាំងឡាយមកប្រជុំគ្នាហ៊ាយ
សូមឲ្យជាធ ជនតាំងនោះតតប្រាជ្ញ គប្ញ៉ាកនូកកនេញ
អស់ ១០០ ឆ្នាំ បុរសណា ប្រកបដោយប្រាជ្ញ ចានដឹងឃ្ញាស
ទូវអត្ថនៃកាសិត បុរសនោះនៅតែម្ចាកឯធ ប្រសើរជាធ ។

ចប់ បវេសហស្សជាតក ទី ៩ ។

អសាតរូបជាតក

(១០០) (ព្រះសាស្ត្រាត្រាស់ថ) របស់មិនឆ្ងាញ់ រមែងគ្របសង្កត់ ទូវ
ឫគ្គលប្រមាទ ដោយសភាពនៃរបស់ឆ្ងាញ់ របស់មិនគួរស្រឡាញ់
រមែងគ្របសង្កត់ ទូវឫគ្គលប្រមាទ ដោយសភាពនៃរបស់គួរ
ស្រឡាញ់ សេចក្ដីទុក្ខ រមែងគ្របសង្កត់ទូវឫគ្គលប្រមាទ ដោយ
សភាពនៃសេចក្ដីសុខ ។

ចប់ អសាតរូបជាតក ទី ១០ ។

ចប់ លិត្តវគ្គ ទី ១០ ។

ចប់ មជ្ឈិមបណ្ណាសក ។

ឯកវិធាតេ ទសមោ ឈ្ជ្ជរាគ្គោ

ពាសុ្ទ្ធាគ

តិលមត្ត ករុត្ថមាល មាតុតាសត្ត
ម្ចុនិនា ច អនិច្ចត បត្ថរ
ឆនចាលិវកេ អតិបណ្ដិតតោ
សបកេសមាសត្ត អសាត ឆស ។

ឯកនិបាត លិត្តវគ្គ ទី ១០

១ ទ្ធានគាថាលិត្តវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការលេបកូនស្លា(ក្នុងលិត្តជាតក) ១ បុរសមានវាចាមិនពេយ្យ(ក្នុងមហាសារជាតក) ១ ម្រេតម្ចឹត(ក្នុងវិស្សាសភោជនជាតក) ១ ប្រតិបត្តិដើម្បីមោនៈ(ក្នុងលោមហំសជាតក) ១ សង្ខារមិនទៀង(ក្នុងមហាសុទស្សនជាតក) ១ ភាជនៈប្រេង(ក្នុងតេលបត្តជាតក) ១ ទាសីឈ្មោះនាងវក្ការ(ក្នុងនាមសិទ្ធិជាតក) ១ អតិបណ្ឌិតពាណិជ (ក្នុងកូដវណិជជាតក) ១ ជនជាងពាន់នាក់(ក្នុងបោសហស្សជាតក) ១ របស់មិនធ្វេញ(ក្នុងអសាតរូបជាតក) ១ ត្រូវជា ១០ ។

បញ្ចេសតវគ្គ

បញ្ចេសតជាតកំ

(១០១) បញ្ចេសតំ ឥមិ[1] សមាគតានំ
ឈាយេយ្យុ តេ ១ស្ស្ស្ស តំ អបញ្ញ
ឯកោ ១ សេយ្យា ១ ១ ១

ប

រេរិជាតកំ

(១០៣) យត្ថ រេរី ឆ០ីសតិ ន ១ាសេ ១ត្ថ ១ណ្ហ០ីតោ
ឯ១ាតារ០ត្ថ ១ូ០ារ០ត្ថ ១ ១ុ១្ក០ំ ១ាសតិ ១ារ០ីសតិ ។

រេរិជាតកំ ១តិយំ ។

១ិ០ត្ថ០ិ១ូជាតកំ(១)

(១០៤) ១ត្ថ០ូ០ិ អ០ដ្ឋ០ណ្ណ១ា អ០ដ្ឋ១ាតិ ១ សោ១ណ្ណ
សោ១ណ្ណ១ាតិ ១ ១ត្ថ០ីស អ០ត្ថ០ិ ១ ១ក្ក១ាសសោ
ឆ០ាហ១ាតស្ស(២) ១ោ១ាសស្ស ១ ១ក្ក០ំ ១ម១ាតិ ១ត្ថ០ោ១ាតិ ។

១ិ០ត្ថ០ិ១ូជាតកំ ១ត្ថ០ូ០ំ ។

១ុ១ូ០ាសកជ្ជ០ីជាតកំ

(១០៥) ១ហ០ុ១ ១ ១

ឯកនិ១ត បណ្ណាសវគ្គ ទី ១១

រោរិជាតក

(១០៣) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុគ្គលមានពៀរ អាស្រ័យនៅក្នុងទីណា អ្នកប្រាជ្ញមិនគប្បីនៅក្នុងទីនោះ បុគ្គលនៅក្នុងសំណាក់នៃបុគ្គលមានពៀរអស់ម្ចាស់ យ៉ាងត្រី ឬ ពីរ យ៉ាងត្រី ក៏ទាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ ។

ចប់ រោរិជាតក ទី ៣ ។

មិត្តវិន្ទជាតក

(១០៤) (ទេវបុត្ត្រពោធិសត្ត្ব ពោលថា) អ្នក (ចេញ) អំពីវិមានកប្រេត ៤ ចូលវិមានកប្រេត ៨ (ចេញ) អំពីវិមានកប្រេត ៨ ចូលវិមានកប្រេត ១៦ (ចេញ) អំពីវិមានកប្រេត ១៦ ចូលវិមានកប្រេត ៣២ (ក៏នៅតែមិនស្ងប់ស្ងាត់) ចក្រក៏វិលលើក្បាលនៃបុរស កាលប្រាជ្ញ ក្នុងទីនោះ ។ ទើបមកដល់ក្នុងចក្រ ក្នុងចក្រ រមែងវិលលើក្បាលបុគ្គលដែលមានសេចក្តីប្រាជ្ញគ្រប់សង្ខ្ចត់ ។

ចប់ មិត្តវិន្ទជាតក ទី ៤ ។

ទុព្ភលកដ្ឋជាតក

(១០៥) (រុក្ខទេវតាពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ឈើគ្រាំគ្រា ដែលឈ្ងាស់ជាប់ បំបាក់ចូលក្នុងព្រៃនោះ មានច្រើន ម្ចាស់ដ៏ ប្រសិនបើអ្នកឃ្វាចឈើនោះ ក្ដៅ ១ ដានមិនស្ងួតមិនខាន ។

ចប់ ទុព្ភលកដ្ឋជាតក ទី ៥ ។

១ទញ្ជនីជាតកំ

(១០៦) សុ១ំ ១ត មំ ជីវន្តំ បច១ាមា ១ទ១ញ្ជនី

ចោរ ជាយ១្យ១ាន១ន ១ត១ លំ ១ោ១ណ្ណ១ ១ យាច១ តីតិ ។

១ទញ្ជនីជាតកំ ១ត្ថំ ។

សាលិត្ត១ជាតកំ

(១០៧) សាធុ ១ោ ១ម្ប១ត១ន្ធ១ម អ១ិ យាធិ១ តីធិ១ លំ

ប១ស្ស ១ញ្ជ១ម្ប១ហារ១ន ១ន្ធ១ តាមា ១ តុ១ន្ធ១ សាតិ ។

សាលិត្ត១ជាតកំ ១ត្ថមំ ។

ពាហិ១ជាតកំ

(១០៨) ១ិ១ក្ខ១ យ្ស ១ិ១ក្ខ១ តញ្ជ១ិ ១ន្ធ១ ១ ១

១ ទញ្ញូនីជាតក

(១០៦) (ក្ងានតាបសពោធិសត្ត ពោលថា) មេចោរដុតចំអិនស្ងោកស្ទីដូចជាកាដង់ដងនូវទឹក រមែងសូមនូវប្រេងផង នូវអំបិលផង ទ្ធំ ១ ដែលធ្លាប់រស់នៅជាសុខ ដោយសំដីហាក់ដូចជាប្រពន្ធ ។

ចប់ ១ ទញ្ញូនីជាតក ទី ៦ ។

សាលិត្ត្ថកជាតក

(១០៧) (អាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) ធម្មតាសិល្ប៍សាស្ត្រយ៉ាងណាក៏ដោយ សុទ្ធតែសំរេចប្រយោជន៍ សូមព្រះអង្គទត ស្រុកសួយ ១ ១ ១

ឯកនិណ្ណេ ឯកាទសមោ បញ្ចេសតវណ្ណោ

កុណ្ឌកបូរជាតកំ

(១០៩) យជន្ធោ ឃ្ការ ហោតិ ឥជ្ជ ឥស្ស ទេវតា
អាហារេ កុណ្ឌកូ ១ មា ១ ១ ១

កណ្ណកប្ជវិជាតក

(១០៩) (ក្នុងទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) បុរសស៊ីយ៉ាងណា ទេវតារបស់
បុរសនោះ ក៏ស៊ីយ៉ាងនោះដែរ អ្នកប្ជនាំយកនូវទំ+ក្ជណ្ជកនុះមក
អ្នកកុំញ្ជាំងនំកុណ្ជក ជាចំណែករបស់ខ្ញុំឲ្យវិនាសទៅ ។

ចប់ កុណ្ជកប្ជវជាតក ទី ៩ ។

សត្ជសំហារកបញ្ញា

(១១០) ត្រឿងអប់ចាំងពន្លឺគ្មានទេ សុទ្ធតែផ្ការីកក្ជុទេតើ បក់ផ្ការ
ទៅ(នោះ) ឯស្ត្រីអ្នកលេង រមែងពោលពាក្យមិនពិត ស្ត្រីចាស់
ទើបបានពោលពាក្យពិត ។

ចប់ សត្ជសំហារកបញ្ញា ទី ១០ ។

ចប់ បកេណ្ណកវគ្គ ទី ១១ ។

ឧទ្ទានៃបកេណ្ណកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីបុគ្គលជាងមួយរយ ១ បុគ្គលជាទីពឹង ១ បុគ្គលមាន
ពៀរ ១ ចក្រាលី ១ ដំរីប្រសើរ ១ រស់នៅជាសុខ ១ ១ សិល្ជ: ១
ស្ត្រីអ្នកស្ត្រុតពាហ៍យ: ១ នំកណ្ជក ១ ស្ត្រីចាស់ ១ ត្រូវជា ១០ ។

ហ៊ីសិរីគ្គ

ឥន្ទ្រភបញ្ហា

(១១១) ហ៊ីសិ ឥ ១ ១ ១

ហ៊ីសរ៉ិគ

គន្ធ្រភបញ្ញា

(១១១) បពិត្រព្រះកាសាដ៏ប្រសើរ ព្រះអង្គ៏ភ្លេចកាយ រ៉ាមដ៏សំគាល់ថា បិតា ប្រសើរជាងកូនយ៉ាងនេះ បើដូច្នោះ មានតែសត្ថ្ងាសរបស់ព្រះអង្គ នេះប្រសើរជាងសេះអស្ស្ត្ររ ព្រោះសត្ថ្ងាជាចាវនៃសេះអស្ស្ត្ររ ។

ចប់ គន្ធ្រភបញ្ញា ទី ១ ។

អមរាទេវីបញ្ញា

(១១២) (បពិត្រអ្នកម្ចាស់) ពានផ្ការ៉ាដ្ឋលាគ្លាត់ សូ ទ្ធ ម្ហ ទ្ធ ដើម ល្ងសមានស្ងឹកពីរជាន់ មានទ្វារ ១ ទិសាភាគណា ១ ១ ១

សិគាលជាតកំ

(១១៣) សន្ធមាសិ សិគាលស្ស សុភមីតស្ស ព្រាហ្មណ
សិម្ប៎ីតោ ជ ជ ជ

សិគាលជាតក

(១១៣) (ព្រះក្ខេវ៉ាគោពោធិសត្ត្ វ ពោលថា) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកស្ងៀតកាត
ចចកដែលផឹកសុរាដូចម្តេចបាន (ស្ងួតស្ងាត) ១ដ ចំនួនមួយរយ
មិនមានទេ តើ ភហាបណ:ពីរយ នឹងមានមកអំពីណា ។

ចប់ សិគាលជាតក ទី ៣ ។

មិតចិន្តិជាតក

(១១៤) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) ត្រីឈ្មោះពហុចិន្តី នឹងអប្បចិន្តី(១) ទាំង
ពីរ បានជាប់នៅក្នុងសំណាញ់ ត្រីឈ្មោះមិតចិន្តី(១) បានដោះ
ឲ្យរួចខ្លួន ត្រីទាំងពីរ បានជួបគ្នាក្នុងទីកនោះ ។

ចប់ មិតចិន្តិជាតក ទី ៤ ។

អនុសាសិកជាតក

(១១៥) (ចក្ស្ងាជាធំពោធិសត្ត្ ពោលថា) មេចក្ស្ងាណា ប្រៀនប្រដៅនូវ
ចក្ស្ងាដទៃ តែជាអ្នកប្រព្រឹត្តលោត ដោយខ្លួនឯង មេចក្ស្ងានោះ
ដេកចាក់ស្ងាប ដូចជាសត្ត្សាលិកា ដែលកង់កិនហើយ ។

ចប់ អនុសាសិកជាតក ទី ៥ ។

---

១ ត្រី ៣ មួយគឺតប្រើ១ មួយគឺតតិច មួយគឺតល្អ ។

ទ្វាទសជាតកំ

(១១៦) អតិការមការ ចវ ១ យ ១ ១ ១

ទុតិយជាតក

(១១៦) (ក្ងានសិស្សពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បពិត្រលោកអាចារ្យ អំពើដែលធ្វើផ្ទុលនេះ មិនគាប់ចិត្តទ្ងុ លោកបានតែផ្ទ្ងុលំពែងទី ៤ ហើយត្រ្ងុលំពែងទី ៥ មុតហើយ ។

ចប់ ទុតិយជាតក ទី ៦ ។

តិត្តិរជាតក

(១១៧) (តាបសពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ភាពដែលខ្ជិលហួស ខ្ជាំងហួស ពោលហួសកាលវេលា រ៉ាមធ្ងន់សម្ងាប់ បុគ្គលពាល អ្នកឥតបញ្ញា ដូចជាភាពដែលសម្ងាប់ នូវសត្ត្ববាដែលរត់ហួស ។

ចប់ តិត្តិរជាតក ទី ៧ ។

វដ្ដកជាតក

(១១៨) (ចាបពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុរសកាលមិនបានរ៉ៃគិត ក្នុងមិនបានសម្រេច នូវគុណវិសេសទ្ងើយ អ្នកចូរមើញផលនៃទុក្ខាយដែលទ្ងុគិតហើយ ព្រោះទ្ងុរចអំពីសេចក្ដីស្ងាប់ទ្ងឹងចំណាងៗ

ចប់ វដ្ដកជាតក ទី ៨ ។

អកាលរាវីជាតកំ

(១១៩) អមាតាបិតុសំវឌ្ឍ អនាចរិយកុលេ វសំ
ជាយំ ការាមការាលំ ភ អតិជានាតិ ពុក្ក្ជោតិ ។

អកាលរាវីជាតកំ ឧរមំ ។

ពន្ធនមោក្ខជាតកំ

(១២០) អពន្ធា ឥត្ថ ពជ្ឌន្តិ យត្ថ ពាលា បភាសរេ
ពន្ធាបិ ឥត្ថ មុច្ចន្តិ យត្ថ ធីរា បភាសរេតិ ។

ពន្ធនមោក្ខជាតកំ ទសមំ ។

បាលិវគ្គោ ទ្វាទសមោ ។

ឥស្សុត្ថានំ

អជ ឥន្ទ្រ ឥត្ថ ឥសិ ឥសិ
ពហុ ចិន្ត ឥសិ ឥសិ
ឥតិ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ធីរ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ឯកនិបាត ហ៊ាសិវគ្គ ទី ១២

អកាលរាវិជាតក

(១១៩) (ភាពាវ្យ ទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) មាន់នេះ ចំរើន
នៅកន្ទ ១ សំណាក់នៃបុគ្គល មិនមែនជាមាតាបិតា ១ កាលនៅកន្ទ
ត្រកូលនៃបុគ្គលមិនមែនជាភាពាវ្យ ១ រមៀមមិនដឹងច្បាស់នូវកាល
គួរវាវ ១ ១ ១

កុសនាឡ្ហវគ្គ

កុសនាឡ្ហជាតកំ

(១២១) ការេ សរីរេ្ហ អជ្ជ ភមិ សេដ្ឋ
ជ្ជ ហ ីនតោ ភមិ ការេយ្យ ឯតោ
ការេយ្យ ុ ម ្ យ ្ ាតេ ្ យ ្ ាសនេ ឧ ្ ត ្ ម ្ ត ្ ។
យ ្ ថ ្ ា អ ្ ហ ំ ្ ក ុ ្ ាសនា ្ ឡ ្ ៀ ្ ។

ក ុ ្ ាសនា ្ ឡ ្ ៀ ្ ជ ្ ាតកំ ្ ប ្ ម ្ ។

ទ ុ ្ ម ្ ធ ្ ជ ្ ាតកំ

(១២២) យ ្ ម ្ ។ ្ ល ្ ្ ាន ្ ទ ុ ្ ម ្ ធ ្ ។ ្ អ ្ ន ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។
 អ ្ ត ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។ ្ ។

ទ ុ ្ ម ្ ធ ្ ជ ្ ាតកំ ្ ទ ុ ្ ត ិ យ ្ ។

កុសនាឡិវគ្គ

កុសនាឡិជាតក

(១២១) (រុក្ខទេវតា ពោលថា) ជនស្មើគ្នាក្តី ទាំងជនប្រសើរជាងក្តី គប្បីធ្វើ (នូវមិត្តធម៌) សូម្បីជនម្នាក់ជាអ្នកថោកទាប ក៏គប្បីធ្វើ (នូវមិត្តធម៌ដែរ) ព្រោះមិត្តទាំងនោះ គប្បីធ្វើនូវប្រយោជន៍ដ៏ឧត្តមក្នុងកាលដែលមានសេចក្តីវិនាស ដូចជាទ្រ ជាទេវតា ឈ្មោះកុសនាឡិ និងទេវតា ឈ្មោះរុចា ធ្វើនូវប្រយោជន៍ដ៏ឧត្តម (ក្នុងកាលដែលមានសេចក្តីវិនាស) ។

ចប់ កុសនាឡិជាតក ទី ១ ។

ទុម្មេធជាតក

(១២២) (ទ្រម៉ាកដ៏រ ពោលថា) បុគ្គលឥតប្រាជ្ញា ចូលចិត្តសរសើរហើយតែងប្រព្រឹត្តនូវកម្មមិនជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ទាំងប្រតិបត្តិ ដើម្បីបៀតបៀនដល់ខ្លួនឯងផង ដល់ជនទាំងឡាយដទៃផង ។

ចប់ ទុម្មេធជាតក ទី ២ ។

ឆង្គលីសជាតកំ

[១២៣] អសព្ភន្ត ភាមី ភិចំ ពាលេភ សព្ភន្ត ភាសតិ
ជាយ ឆ ឆ ១ ១ ១

ឯកនិបាត ១០សនាម្ជីវិត្ត ទី ១៣

ឧង្គ្គលីសជាតក

[១២៣] (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលពាលរមែងពោលនូវវាចា ដែលមិនគួរទៅកន្លងវាតទាំងពួង ១ ១ ១

អសិលក្ខណជាតកំ

(១២៦) តវ ទេវ ឯ(១) ឯ ឯ ឯ

អសិលក្ខណជាតក

(១២៦) (ព្រះរាជាពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ការកណ្ណាស់នោះ របស់ឫគ្គលខ្ជះល្អ ការកណ្ណាស់នោះ របស់ឫគ្គលខ្ជះអាក្រក់ ហេតុនោះការកណ្ណាស់មិនមែនល្អ ទាំងអស់ មិនមែនអាក្រក់ទាំងអស់ទេ ។

ចប់ អសិលក្ខណជាតក ទី ៦ ។

កលណ្ឌុកជាតក

(១២៧) (ក្ងានសេក ពោលថា) នោះជាប្រទេស នោះជាទីកន្លែង (គឺផ្ទៃនៃទាស) សូមឲ្យ ជាសត្ត្ববគ្គ ក្នុងព្រៃ (គង់ដឹងដំណើរនុះ ម្ចាស់ទាំងឡាយ របស់អ្នក) រកឃើញហើយ ចាប់អ្នកមិនទាន ម្ចាលកលណ្ឌុក: អ្នកចូរ ផ្ទឹកនូវ ទឹកដោះ ។

ចប់ កលណ្ឌុកជាតក ទី ៧ ។

ម្ជូសិកជាតក

(១២៨) (ក ណ្ណ ារ ពោ ធិ ស ត្ត្ব ពោ ល ថ) ឫគ្គលអ្នកបិទ ចាំ ងទោ ស ណ ា ធ្វើ នូ វ ធ ម ិ ឲ្ យ ជ ា ទ ង ់ ដ ័ យ ញ ុ ំ ង ស ត ្ ត ូ (ទ ាំ ង ឡ ា យ ឲ ្ យ ទ ុ ក ចិ ត ្ ត ហ ើ យ ប្ ត ូ (((

ឯកនិបាតេ ទេវសមោ កុសនាឡិវគ្គោ

អគ្គិកជាតកំ

(១២៩) ឆាយំ ឆិទ្ទា ឬ ឬ ហោតុ ឃាសហេតុ អយំ ឆិទ្ទ
ឆដ្ដ ឆណ្ណ ឆ យាតិ អលន្ត ហោតុ អគ្គិ ការ ។

អគ្គិកជាតកំ ១រមំ ។

ការិយជាតកំ

(១៣០) យថ ភ ១ ១ ១

ឯកនិបាត កុសនាឡិវគ្គ ទី ១៣

អគ្គិកជាតក

(១២៩) (ភណ្ឌារពោធិសត្ត ពោលថា) កំហ្ចាយនេះមិនមែនមាន ព្រោះហេតុនៃបុណ្យទេ កំហ្ចាយនេះមាន ព្រោះហេតុតែគ្រឿងបរិភោគ ការពាក់ដោយកន្ទុយ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ នៃអគ្គិកៈ ការនៅរួមគ្នាគួរដល់អ្នកហ៊ាយ ។

ចប់ អគ្គិកជាតក ទី ៩ ។

ពោសិយជាតក

(១៣០) (ព្រាហ្មណ៍ជាប្តី ពោលថា) នាងចូលបរិភោគឲ្យដូចជាសំដី ចូលលេប (ថ្នាំ) ឲ្យដូចជាចាយដែលនាងស៊ីហើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ជាពោសិយគោត្ត (ព្រោះ) ភាពនឹងកត្តដែលនាងបរិភោគហើយ ទាំងពីរ(នេះ)មិនស្ម៊ីគ្នាទេ ។

ចប់ ពោសិយជាតក ទី ១០ ។

ចប់ កុសនាឡិវគ្គ ទី ១៣ ។

ខុទ្ទានៃកុសនាឡិវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីកុសនាឡិជាតក ១ យស ១ ទឹកដោះជូរ ១ ស្វាយ ១ ទាស:ឈ្មោះកជាហ:ជាគំរប់ប្រាំ ១ ទឹកដោះស្រស់ ១ ទ្រីឡារវគ្ត ១ ចចកមានកំហ្ចាយ ១ ភណ្ឌាសំអាត្រក់ ១ ព្រាហ្មណ៍ជាពោសិយ-គោត្ត ១ ត្រូវជា ១០ ។

អសម្ប្ទានវគ្គ

អសម្ប្ទានជាតកំ

(១៣១) អសម្ប្ទានេ ឆ ឥតរ៉ាតរស្ស
ពាលស្ស ម ត្ថ ឆ ឯ ឯ ឯ ឯ
ឥស្ម ហ ភ ម ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ
ម ម ម ម ម ម ម ម ម ។

អសម្ប្ទានជាតកំ ឯ ។

ឯ ១ ១ ១

អសម្ឫទ្ធានវគ្គ

អសម្ឫទ្ធានជាតក

(១៣១) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ការរាប់អានចាំងឡាយ របស់ជន ពាល រមែងទៅជាទោស ព្រោះតែមិនទទួលនូវវ៉ត្ត តាមមាន តាមបាន ព្រោះហេតុនោះបានជាយើងខ្ញុំ នាំយកសំដីស្រួលកន្ទុះ មានៈ (ជនាឡិ) មក កុំឲ្យការមេត្រីរាប់អានរបស់យើង ដែលក ប្រាក់ទៅឡើយ សូមឲ្យការមេត្រីរាប់អាននេះនៅទៀងតាត់ ។

ចប់ អសម្ឫទ្ធានជាតក ទី ១ ។

បញ្ចភិរុកជាតក

(១៣២) (ព្រះរាជាពោធិសត្ត្ব ពោលថា) យើងមិនបានលុះក្នុងអំណាច នៃពួកយក្ខនីទីឡើយ ព្រោះមានសេចក្ដីព្យាយាមដ៏មាំ ក្នុងឧបាយ គ្រឿងណែនាំរបស់ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ជាអ្នកឈ្លាសផង ព្រោះភាព ជាអ្នកគ្រប់សង្កត់សេចក្ដីខ្លាច ទាំងសេចក្ដីតក់ស្លុតផង សុវត្ថិភាព ចាកភ័យដ៏ធំនោះ មានដល់ខ្ញុំ ។

ចប់ បញ្ចភិរុកជាតក ទី ២ ។

ឃតាសនជាតកំ

(១៣៣) ទ្វេមេ យមា តត្ថ អវី ឧដីរិតោ(១)

ឧភ ១ សម្ជ ១ ជលតេ ឃតាសនោ

ន អជ្ជ ភ ១ សោ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ធ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ឃតាសនជាតក

(១៣៣) (ស្តេចបាចារ្យពោធិសត្ត្ব ពោលថា) សេចក្តីក្សេមក្សាន្តមានទៅ លើ២ដ៏ទឹកណា លើ២ដ៏ទឹកនោះ មានសត្ត្រូវកើតហើយ ព្រោះក្ងាដ៏ធំនេះត្រង់ពាក់កណ្តាលនៃទឹក ទីអាស្រ័យទៅ (នៃពួកយើង) លើដើមឈើ (ដែលដុះ) លើផែនដីធំ ក្នុងថ្ងៃនេះគ្មានទេ អ្នកចាំងឡាយ ចូរទៅកាន់ទិសឯទៀតទៅ ថ្ងៃនេះភ័យកើតឡើង ដល់យើងចាំងឡាយ អំពីឈើផាទីពីងហើយ ។

ចប់ ឃតាសនជាតក ទី ៣ ។

ឈានសោធនជាតក

(១៣៤) (បរមាត្ម្ចាពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ពួកសត្ត្ববណា មានសញ្ញា ពួកសត្ត្ববនោះ ក៏ទុគ្គិត (មិនបានសមាបត្តិ) ពួកសត្ត្ববណាមិនមានសញ្ញា ពួកសត្ត្ববនោះក៏ទុគ្គិត អ្នកចូរវៀរនូវសត្ត្ববចាំងពីពួកនោះចេញ សុខដែលកើតអំពីសមាបត្តិនោះ ឈ្មោះថា មិនមានទីទួលគឺកិលេសឡើយ ។

ចប់ ឈានសោធនជាតក ទី ៤ ។

ឯ្ឌ្ការ្ភជាតកំ

(១៣៥) ចន្ទ្ការ្ភ សុរ្យ្ការ្ភ យោ ន ឯ្ឌ្ការ្ភ ការ្ភ
អ្ការ្ភ ក្ការ្ភ ឈ្ការ្ភ ហោ ការ្ភ ការ្ភ ។

ឯ្ឌ្ការ្ភជាតកំ ឯ្ការ្ភ ។

សុ្ការ្ណ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ្ការ្ហ

(១៣៦) យ្ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ
ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ(១)។

ការ្ហ ។

ពពជាតកំ

(១៣៧) ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ
ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ការ្ហ ។

ពពជាតកំ ។

---

១ ម. ការ្ហ ។

ចន្ទាភជាតក

(១៣៥) (មហាព្រហ្មគោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណាក្នុងលោកនេះបាន
ន្ទូវកសិណ មានពន្លឺដូចព្រះចន្ទ (ឧទាតកសិណ) មានពន្លឺដូចព្រះ
អាទិត្ត(បីតកសិណ)ដោយបញ្ញា បុគ្គលនោះ រមែងទៅកើតក្នុង
អាកាសព្រហ្មលោក ដោយ ឈានមិនមានវិតក្ក: (ទុតិយជ្ឈាន) ។

ចប់ ចន្ទាភជាតក ទី ៥ ។

សុវណ្ណហ ំសជាតក

(១៣៦) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) ទ្រព្យណា ដែលបុគ្គលបានមកហើយ
បុគ្គលគប្បីត្រេកអរដោយទ្រព្យនោះ ព្រោះថាសេចក្តីល្មោភហួស
ជារបស់លាមក (ដូចនាងព្រាហ្មណី) ក ំសាបសូន្យ ចាកមាស
ព្រោះចាប់ស្ពៃចហាង ។

ចប់ សុវណ្ណហ ំសជាតក ទី ៦ ។

ពត្ដ ុជាតក

(១៣៧) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) ឆ្នា ១ ឃ្លានកណ្ដ ុ ក្នុងទីណា ឆ្នាជា
គ ំរ ប់ពីរគ ំរ ប់ បីគ ំរ ប់ ១ ០ រមែងកើតក្នុងទីនោះ ឆ្នាគ ំ ជ ំ ងនោះ(ប្រហារ)
ន្ទូវ ន ន ្ទ ១ ០ ០ ០

គោធជាតកំ

(១៣៨) តាវន្តេ ជដាហិ ទុម្មេធ តាវន្តេ អជិនសាដិយា
អព្ភន្តរន្តេ គហនំ ពាហិរំ ឧមមជ្ជសីតិ ។

គោធជាតកំ អដ្ឋមំ ។

១ភតោភជ្ជជាតកំ

(១៣៩) អត្ថិ ភិន្ទ ឧដោ ឧន្ទ្រ សមីតេមោ ១ ភណ្ឌនំ
១ភតោ ឧទ្ធ្ទ ភម្ម ១ ១ ១

ឯកនិបាត អសម្ប្យាតវគ្គ ទី ១៤

គោធជាតក

(១៣៨) (ទន្ទ្រាំពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលតាបស ឥតបញ្ញា ប្រយោជន៍អ្វីដោយជដារបស់អ្នក ប្រយោជន៍អ្វីដោយសម្បកខ្លា ឃ្នាំរបស់អ្នក ព្រោះគ្រឿងសាំញ ាំដោយ (រាគាទិក្លិសេស) មានខាងក្នុងរបស់អ្នក អ្នកចំដុះខាងតែខាងក្រៅទេ ។

ចប់ គោធជាតក ទី ៨ ។

ខ្ទុះគោភ្ជជាតក

(១៣៩) (ក្ងោកទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) ក្អែកតាំងឡាយបែកធ្លាយហើយ សំពត់ចាត់ហើយ ការណ្ហ ះ ក៏មានកង្ខ ីផ្ទ ះនៃស្ត្រីជាសំឡាញ ់ ការងារតាំងឡាយ ១ ១ ១

ឥសុន្ធរាគាថា

ឥតរ៉ាតរ រក្ខសិ ខេមិយោ ច
ឧភោ ឯតមញ្ញេន អាកាសរ្ជ្ជ ឧ
ឥ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២
ឧ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២
ឧ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២
ឧ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២ ២

---

១ ទ្ធានវៃអសម្ឫទ្ធាសវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីវត្ថុតាមមាន តាមឃ្លាន ១ យក្ខិនី ១ ទ័ក្សម ១ អាត-
ស្សរមហាព្រហ្មដ្ឋិតក្នុងឋបភេសតបញ្ញា ១ អាតស្សរមហាព្រហ្ម
១ទៀត ហង្សទ្ធត្ថមប្រសើរ ១ ឆ្នាំ ១ ដណ ១ ព្រានឃ្លាត់
សំពត់ ១ ក្អែក ១ ត្រីដណ ១០ ។

១០ណ្ណកវគ្គ

គោធជាតកំ

(១៤១) ន ចាបជនសំសេវី អច្ចន្តសុខមេធតិ
គោធាតុលំ ភតភណ្ណាវ ភលឹ ចាមេតិ អត្តនន្តិ ។

គោធជាតកំ ១០០ ។

សិង្គាលជាតកំ

(១៤២) ឯតំ ហិ តេ ទុកជាតំ យំ សេសិ មតសាយិតំ
យស្ស តេ ភាតរ ឧ្យាន សេ ហត្ថ ឧណ្ណ ន មុច្ចតីតិ ។

សិង្គាលជាតកំ ទុតិយំ ។

រិភេបនជាតកំ

(១៤៣) លសិ ច ភេ ន ជ្ជលិ ភ ។ មត្ត ភោ ច ១ ១ ១ ១ ១ ១
ស ១ ១ ១ ១ ១

១០ណ្ណកវគ្គ

គោធជាតក

(១៤១) (ស្តេចទន្ធ្ងន់ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុគ្គលអ្នកសេពគប់ន្ធ្ងន់ជនចាប រមែងមិនដល់ ន្ធ្ងន់សេចក្តីសុខពិតទេ ដូចជាត្រកួលទន្ធ្ងន់មិនបានសេចក្តីសុខ ព្រោះត្រគួត រមែងញ៉ាំងខ្លួនឲ្យដល់ ន្ធ្ងន់សេចក្តីវិនាស ។

ចប់ គោធជាតក ទី ១ ។

សិង្គាលជាតក

(១៤២) (ស្តេចចចកពោធិសត្ត្ব ពោលថា) អ្នកដេកធ្វើពុតជាស្ងាប់ ដោយហេតុណា ហេតុរបស់អ្នកនុ៎ះ ដឹងបានដោយក្រ តែជំងមិនរបួតអំពីដៃរបស់អ្នក កំពុងចាប់ការ៉ាន់ទោះ ។

ចប់ សិង្គាលជាតក ទី ២ ។

រ៉ាភេបនជាតក

(១៤៣) (កេសរសីហៈពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ខ្លួកក្បាលរបស់អ្នកធ្លាយ ចេញផង ណាក្បាលរបស់អ្នកបែកធ្លាយផង ធ្ងន់ជំនីរទាំងអស់ របស់អ្នកជំរើបំបាក់ហើយផង ក្នុងថ្ងៃនេះ អ្នកនៅរ៉ូងរឿងអ្វីទៀត ។

ចប់ រ៉ាភេបនជាតក ទី ៣ ។

ឆង្គុជ្ជជាតកំ

(១៤៤) មហុមេ្ឆ្ជ អសត្ថ ជាតវេ
យន្ត ភ្ជលនិ ជាតិ ចូ ជ យ ម
ម ំ ស ា ร ห ส ្ ส ឆ ត ្ ជ ម ំ ស ំ
ឆ ង ្ ឆ ុ ជ ្ ជ ម ្ ភ ว ំ ប ជ ិ ក ្ ខ ห า ต ู ต ิ ។

ឆ ង ្ ឆ ុ ជ ្ ជ ជ ា ត ក ំ ប ត ុ ត ្ ត ំ ។

ภ ค ช ा ต ก ं

(១ ៤ ៥) ឆ ត ្ ว ภ ค ว ิ ช า ต ส ิ អ ฌ ฺ ฌ า ส ฺ ส ฺ อ ส า ต เ ต
อ ฌ ฺ ฌ า ย ต ํ ว ิ ล ป ส ิ ว า ร เ ต โ ค ส ิ ย า ย เ ต ติ ฯ

ภ ค ช า ต ก ํ ป ญ ฺ จ ม ํ ฯ

ก า ก ช า ต ก ํ

(១ ៤ ៦) អ ป ิ ธุ ห ธุ ก า ส ฺ ส ฺ ส ฺ

ឥង្គុដ្ឋជាតក

(១៤៤) (គាថាសពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ម្នាលភ្ជើង ជាអសប្ប្ជុរស យើងនឹងបូជាអ្នកដោយកន្ទុយណា កន្ទុយប៉ុណ្ណោះច្រើនហើយ ក្នុងថ្ងៃនេះ សាច់មិនមានដល់អ្នកដ៏ត្ត្ជរដល់សាច់ទេ អ្នកដ៏ចំណេន ចូរទទួលយកតែកន្ទុយចុះ ។

ចប់ ឥង្គុដ្ឋជាតក ទី ៤ ។

ភ្ជធជាតក

(១៤៥) (សេកពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ម្នាលភ្ជធ: អ្នកវៃមធ៌មិនដឹងច្បាស់ថា ពួកមនុស្សប្ប៉ុណ្ណោះ ក្នុងពេលពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រមិនមានមកដល់ ពោលចរចានូវពាក្យមិនប្រកាកដ នឹងនាងព្រាហ្ម ណីជាកោសិយគោត្រ អ្នកមិនមានតម្រេក(នឹងស្វាមីខ្លួន) ។

ចប់ ភ្ជធជាតក ទី ៥ ។

ពកជាតក

(១៤៦) (ពួកវ៉ៃភ្ជក ពោលថា) អើ ចង្ហ្ជាយើងកំពេយ ចាំងមាត់ក៏ស្ងួតក្រៀមក្រោះ យើងមិនអាចបានចឹក ក្នុងសមុទ្ទ ១ ១ ១

២ ២ ១ ១ ១

ឍុប្ផរត្តជាតក

(១៤៧) (បន្ទុស្សទុគ្គិត ពោលថា) ក្អែកកោះអញ្ជ ដោយហេតុណា ហេតុនេះ មិនជាទុក្ខទេ សេចក្តីទុក្ខនោះ ក៏មិនមានដល់យើងទេ ទុក្ខមានដល់យើងនោះ ត្រង់ភរិយាឈ្មោះសាមា មិនស្ងៀកដណ្ដប់សំពត់ ដែលជ្រលក់ដោយទឹកដកគាំ ដើរមើលមហាស្រព ក្នុងវ៉ែកត្ថិក ។

ចប់ ឍុប្ផរត្តជាតក ទី ៧ ។

សិង្គាលជាតក

(១៤៨) (ចចកពោធិសត្ត ពោលថា) យើង នឹងមិនចូលកាន់ពោះដំរីទៀត យើងនឹងមិនចូលកាន់ពោះដំរីទៀត យើងនឹងមិនចូលកាន់ពោះដំរីញ្ញយ១ទេ ព្រោះយើងត្រូវកំយ៉ាគម្រាមហើយ ដូច្នោះ ។

ចប់ សិង្គាលជាតក ទី ៨ ។

ឯកបណ្ណជាតក

(១៤៩) (ឥសីពោធិសត្ត ពោលថា) ឈើនេះនៅតែនឹងមានស្លឹកតែមួយ១ ផ្ទុះអំពីដែនដី មិនទាន់ដល់ ៤ ធ្នាប់ មានផ្ទៃដូចជាចាំ៣ពិសាទៅហើយ បំណាន់ឈើនេះដំណើរ នឹងដូចម្ដេចទៅទៀត ។

ចប់ ឯកបណ្ណជាតក ទី ៩ ។

សញ្ជីវជាតកំ

(១៥០) អសន្ធំ យោ ឧក្ខណ្ហាតិ អសន្ធំ ចូបសេវតិ

តមេវ ឃាសំ ភក្ខេតិ ឥត្ថ្យ សញ្ជីវកោ យថាតិ ។

សញ្ជីវជាតកំ ទសមំ ។

ឧកណ្ណកវគ្គោ[1] ឯណ្ណរសមោ ។

ឥសុ្ទ្ធានំ

សុខមេធតិ ឧណ្ហាវ ១ ១ ១ ១

ឯសិ ភ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

សមមោ ១ ១ ១[2] ១ ១ ១ ១ ១ ១

ឧ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

សញ្ជីវិជាតក

(១៩០) (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខនៅធិសត្ត នៅលមាន) បុគ្គលណាលើក ដំកើងនូវជន ជាអសប្បុរសផង ចូលទៅសេពគប់នូវជន ជាអសប្បុរសផង ជនជាអសប្បុរសនោះ រមែងធ្វើនូវបុគ្គលនោះឯង ឲ្យទៅជាអាហារដ្ឋមានទឹងសញ្ជីវមាណព ។

ចប់ សញ្ជីវិជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ពកណ្ណកវគ្គ ទី ១៥ ។

១ ទ្ធានដែកកណ្ណកវគ្គនោះ គឺ

ន ិយាយអំពីបុគ្គលដល់នូវសេចក្ដីសុខ ១ ដំបងប្រសើរ ១ ខ្លួ ក្ស្ល ១ ក ន្ទ ុ យ ១ សេកណ្ឌ ុ ះ ១ ជ ដ ៏ ប្ រ ស ើ រ ១ គ ំ ប ់ ប ្ (០ ១ ១) ១ ១ ១

ឯកនិបាតេ បណ្ណរសមេ ១០០ណ្ណាវគ្គោ

ត្រ ១ គ្គ ១ ១ ១

១ ទ្ធានវៃវគ្គមានក្នុងឯកនិបាតនោះគឺ

អបណ្ណកវគ្គ ១ សីលវគ្គ ១ ភាវនាវគ្គ ១ ភិក្ខុសាវកវគ្គ ១ អត្ថកាមវគ្គ ជាគំរប់ប្រាំ ១ អសឹសវគ្គ ១ ឥត្ថីវគ្គ ១ ទ្ធុណ-
*ត្ថវគ្គ ១ អជ្ឈាយិកវគ្គ ១ លិត្ថវគ្គ ១ ត្រៃដា ១០ ១ ១ ១

ទុកនិបាតជាតក

ទន្ធរគ្គ

រាជោវាទជាតក

(១៥១) ធន្ធ ធន្ធ ១ ១ ១

ទ្វាទសនិបាត

រាជោវាទជាតក

(១៥១) (សារ៉ាមីរបស់ព្រះបាទកាលាតលិកៈ ពោលថា) ព្រះបាទតលិកៈ
រមែងបោះនូវរបស់មាំដល់បុគ្គលអកមាំ ឈ្នះនូវបុគ្គលទន់ដោយ
ភ្លីយោទន់ ឈ្នះនូវសប្បុរស ដោយសប្បុរស ឈ្នះនូវអសប្បុ-
រស ដោយអសប្បុរស ព្រះកាសនេះ (មានសីលនិងអាចារៈ)
ប្រាកដដូច្នេះ ម្នាលសារ៉ាមី អ្នកចូរចៀសចេញអំពីផ្លូវទៅ ។

(១៥២) (សារ៉ាមីរបស់ព្រះបាទពាវណសី ពោលថា) ព្រះកាគប្បី
ឈ្នះបុគ្គលអកក្រោធ ដោយសេចក្តីមិនក្រោធ គប្បីឈ្នះ
អសប្បុរស ដោយសប្បុរស គប្បីឈ្នះបុគ្គលកំណាញ់ ដោយ
ការឲ្យ គប្បីឈ្នះបុគ្គលអកពោលពាក្យកុហក ដោយការ
ពោលពាក្យពិត ព្រះកាសនេះ (មានសីលនិងអាចារៈ) ប្រាកដ
ដូច្នេះ ម្នាលសារ៉ាមី អ្នកចូរចៀសចេញអំពីផ្លូវទៅ ។

ចប់ រាជោវាទជាតក ទី ១ ។

សីគាលជាតកំ

(១៥៣) អសមេក្ខិតកម្មន្តំ តុរិតាកិនិចាតនំ
តានិ(១) តម្ហានិ តប្បន្តិ ទុណ្ហាវ ផ្ឌ្យាហិតំ មុខេ ។
(១៥៤) សីហោ ច សីហជាតេន ទន្ធរ អកិជ្ជតយ
ស្ត្ថ សីហ ជ្ជ ជ ក្ខ្ យ ។ ។ ។

សំគាលជាតក

(១៥៣) (ពាជសីហ៍ពោធិសត្ត ពោលថា) ការងារចាំងឡាយនោះ ញ្ជុំងបុគ្គលអ្នកមានការងារមិនបានពិចារណា ដោយត្រឹមត្រូវ ឲ្យសំរេចដោយរួសពន់ឲ្យក្តៅក្រហាយ ដូចជាវត្ថុក្តៅដែលបុគ្គលពមចូលទៅក្នុងមាត់ ។

(១៥៤) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) សីហ: ញ្ជុំងកំប្រុកឲ្យលាន់ឮខ្ទ្ងាំង ដោយសីហនាទ ចចកនៅក្នុងកំប្រុក បានឮសម្លេងគ្រហឹកនៃសត្វសីហ:ហើយ ក៏ភ័យតក់ស្លុតបែកហទ័យស្លាប់ ។

ចប់ សិគាលជាតក ទី ២ ។

ស្ងួតជាតក

(១៥៥) (ស្ងួត: ពោលថា) ម្នាលសំឡាញ់អ្នកមានធុ:ស្ងើ ខ្ញុំមានដើង ៤ ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងក៏មានដើង ៤ ដែរ ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកចូរត្រឡប់មក អ្នកខ្ជាចប្ជ ចានជាវត់ចេញ ។

(១៥៦) (សីហ:ពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលស្ងួត: អ្នកមានកាយមិនស្អាត មានពេមប្រឡាក់ដោយវត្ថុ ស្ងួយ មានកូនអាក្រក់ចាត់ទៅ បើអ្នកចង់ចូ្រាំងគ្នា ម្នាលសំឡាញ់ យើងឲ្យជ័យដល់អ្នកឯង ។

ចប់ ស្ងួតជាតក ទី ៣ ។

ទ្វាទសជាតកំ

(១៥៧) ឥជ្ជមានំ ឧរវេ ឧរវ្ហោ
សេលស្ស ឋណ្ណាន ឧមោ ក្ខមិ ច
ព្រហ្មញ្ញ ឋណ្ណាំ អមចាយមានោ
ពុកុក្ខ្ជិតោ ឆោ ឋិសហាមិ(១) ភោ ។

(១៥៨) ឆោ ព្រហ្មកុត្តោ ចរមេ ជីវ
ធិញ្ញ ច ឆេ ចាតុកាវ ភក្ខ
ឆោ ព្រហ្មណ្ណាំ អមចាយមានោ
ពុកុក្ខ្ជិតោ ឆោ ឋិតកសិ ភោ ។

ទ្វាទសជាតកំ ចតុត្ថំ ។

ភគ្គជាតកំ

(១៥៩) ជីវ ឋសួ ឆសតំ ភក្ខ អមកនិ ច ឋិសតិ
ឆា ឆ ឆ ឆ ឆ ឆ ជីវ ភ្ជ ឆ ឆ ឆ ។

(១៦០) ភ្ជ ឋ ឆ ឆ ជីវ អមកនិ ច ឋិសតិ
ឋ ឆ ឆ ឆ ឆ ជីវ ភ្ជ ឆ ឆ ។

ភគ្គជាតកំ បញ្ចមំ ។

---

១ ម. ឋិតកមិ ។

ឆ្នាគជាតក

(១៥៧) (ត្រូវ ពោលថា) ស្ដេចនាគដ៏ប្រសើរជាធ ១ ១ ១

ទុកនិបាតេ ១០០ ១ ១ ១

អលីនចិត្តជាតក

(១៦១) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) សេនាដ៏ច្រើន មានចិត្តរីកាយ ព្រោះ
ការស្រ័យនូវអលីនចិត្តពាដ្ឋកុមារ ចានញ៉ាំងដំរីឲ្យចាប់យកព្រះ
ចាទកាសលទាំងរស់ដែលមិនត្រូវអាហារ ដោយពាដ្ឋសម្ផត្តិ
របស់ខ្លួនយ៉ាងណាមិញ ។

(១៦២) ភិក្ខុអ្នកបរិបូណ៌ដោយនិស្ស័យ មានសេចក្ដីព្យាយាមប្រារព្ធហើយ
ការចំរើនទូវកុសលធម៌ ដើម្បីសម្រេចនូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេម
ចាកយោគ: គប្បីដល់នូវការអស់ទៅនៃសំយោជន:ទាំងពួង
ដោយលំដាប់ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ អលីនចិត្តជាតក ទី ៦ ។

គុណជាតក

(១៦៣) (ចចក ពោលថា) អ្នកមានកំឡាំងបណ្ដូញ(នូវបុគ្គលអ្នកសេព
គប់នឹងខ្លួន) តាមសេចក្ដីប្រាថ្នាបាន បពិត្រស្ដេចម្រ៉ីគ(នេះ)ជា
ធម្មតានៃអ្នកមានកំឡាំង បពិត្រស្ដេចម្រ៉ីគ អ្នកមានចង្ហ
ស្រួច លោកចូរដឹងចុះ មរណៈកន្ទ្រាតហើយអំពីទីជាទីពឹង
(របស់យើង) ។

(១៦៤) អបិ ទេវ ធនវសោ មិត្តោ ចិត្តនមុត្តមោ ឥធ
ធីរ ញាតកោ ច ពន្ធុ ច សោ ចិត្តោ សោ ច ទេ សមា
ធ ធ ចិ ធ ចាតិ ចិ ញ្ជ ្ជ ្ជ

(១៦៤) (សីហៈពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ប្រសិនបើមិត្ត្រមានកំឡាំងខ្លាយ តែគំនិតក្ត្ត្ត

មោរជាតកំ

(១៦៧) ឧនេតយញ្ចក្ខុមា ឝ្ការ ភ ជ
ហារិសម្ភវណ្ណោ ឧ ឯ ១ ១ ១

ទុកនិបាត ទម្ពរវគ្គ ទី ១

មោរជាតក

(១៦៧) (ក្ងោកពោធិសត្ត ពោលថា) សុរិយទេវបុត្ត្រណា ដាងកកាដ មានចក្ខុ មានសម្ផ្ការដូចផ្យាមាស មានពន្ធឹផ្ស្ងាយទៅលើផែនដី កំពុងរះឡើង ខ្ញុំសូមនមស្ការនូវសុរិយទេវបុត្ត្រនោះ អ្នកមានសម្ផ្ការដូចផ្យាមាស មានពន្ធឹផ្ស្ងាយទៅលើផែនដី ខ្ញុំសូមឲ្យលោកគ្រប់គ្រងរក្ខា អស់រយៈពេលថ្ងៃកន្ធ ១ ថ្ងៃនេះ ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា សំរេចនូវវេទ ក្នុងធម្មិទាំងពួង សូមព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយនោះ ទទួលនូវការនមស្ការរបស់ខ្ញុំ សូមព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយនោះ រក្ខានូវខ្ញុំ ការនមស្ការ ចូរមានដល់លោកអ្នកត្រាស់ដឹងទាំងឡាយ ការនមស្ការ ចូរមានដល់សេចក្ដីត្រាស់ដឹង ការនមស្ការ ចូរមានដល់លោកអ្នកប្រតិបត្តិទាំងឡាយ ការនមស្ការ ចូរមានដល់ធម្មតា ក្ងោកពោធិសត្ត្វនោះផ្ទ្ងើបវត្ត នេះរួចហើយ ទើបគ្រាប់ទៅស្វែងរកអាហារ ។

(១៦៨) (សុរិយទេវបុត្ត្រណា) ដាងកកាដមានចក្ខុ មានសម្ផ្ការដូចផ្យាមាស មានពន្ធឹផ្ស្ងាយទៅលើផែនដី កំពុងអស្តង្គតទៅ ខ្ញុំសូមនមស្ការនូវសុរិយទេវបុត្ត្រនោះ អ្នកមានសម្ផ្ការដូចមាស មានពន្ធឹផ្ស្ងាយទៅលើផែនដី ខ្ញុំសូមឲ្យលោកគ្រប់គ្រងរក្ខា អស់ពាក្យ១ ក្នុងថ្ងៃនេះ

យេ ព្រាហ្មណា ឯតុ សព្ពេ ម្ហ
តេ ម ជនោ តេ ច ម ចាលយុ
ជមត្ត ពុន្ធានំ ជមត្ត ពោធិយ
ជនោ ធម្ម ធានំ ជនោ ធម្ម ធិយ
ឥមំ សោ ឧ ធ្ម ឥ ១ ១ ១

ព្រាហ្មណ៍ចាំផ្ទាយណា សំរេចនូវវេទ ក្នុងផ្លូវចាំផ្ទួន សូម ព្រាហ្មណ៍ចាំផ្ទោះ ទទួលនូវការនមស្ការរបស់ខ្ញុំ សូម ព្រាហ្មណ៍ចាំផ្ទោះ រក្សានូវខ្ញុំ ការនមស្ការ ចូរមានដល់ លោកអ្នកត្រាស់ដឹងចាំផ្ទាយ ការនមស្ការ ចូរមានដល់ សេចក្តីត្រាស់ដឹង ការនមស្ការ ចូរមានដល់លោកអ្នករួប ចាំផ្ទាយ ការនមស្ការ ចូរមានដល់រ៉ាមុត្តិ ក្ងោកពោធិសត្ត ផ្ទើរវ៉ាត្តនេះរួចហើយ ទើបបានសម្រេចការនៅ ។

ចប់ ម្រោងជាតក ទី ៩ ។

វ៉ាធ៌ីលកជាតក

(១៦៩) (ក្ងានកូនអ្នកកាត់ហង្ស ពោលថា) ហង្សចាំផ្ទាយ(រ៉ាមធ ទាំយ៉ើង) ឈ្មោះវ៉ាធ៌ីលក:ទៅបានយ៉ាងណាមិញ សេះរ៉ាជានយ្ស ចាំផ្ទាយ នាំនូវព្រះបាទ ។ ទ្រ: អ្នកគ្រប់គ្រងក្រុងមិថិលាក៏យ៉ាងនេះដែរ ។

(១៧០) (ហង្សពោធិសត្តជាបិតា ពោលថា) ម្នាលទេវ៉ាធ៌ីទ្រ: អ្នកគប ក្ងានូវព្រ្ចកំមានប្រ្ចកបង្ស្ត្ត ម្នាលកូន អ្នកសេពនូវកន្ទ្ធ ដ៏មិនមែន ជាទីរបស់អ្នក ។ ចូរសេពនូវកន្ទ្ធ ដ៏ជាទីបំផុតនៃស្រ្ចកចុះ ទ ។ ទ្ធ ជាលំនៅ របស់មាតាអ្នកហើយ ។

ចប់ វ៉ាធ៌ីលកជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ទុតិយ ១ ។

ឥសិសុទ្ធាគំ

រាតលិ្ងតា ឧម្ជ្ជ សូតារតោ
ឧរតុត្តម បញ្ចមភត្តវភ
មហាតិ្ចមុយាវ សំតាលវភ
សុហាធុត្តម ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ទុកនិយាយ ទ្រូវគ្ន ទី ១

១ ទ្ធានដែទ្ធ្រ្ហគ្ គោះ គ

និយាយអំពីព្រះបាទ ១ ១ ១

សន្ធវិគ្គ

ឥន្ទសមានគោត្តជាតកំ

[១៧១] ន សន្ធវ៑ គាមុ៑សេន ត្ថ យ៑ ភ
អ៑ យោនវ៑ យេន ២ជានមត្ថ
ចិ ២ ១ ២ ១ ២ ១

សន្ធវិគ្គ

១ ។ ជនសមានគោត្តជាតក

(១៧១) (តាបសពោធិសត្ត្ វ ោលថា) បុគ្គលកុំគប្បីធ្វើសេចក្តីសិ្នទ្ធ
ជាមួយនឹងបុរសលាមក អរិយបុគ្គល ដ៏ឆ្លាស់ទ្ធ្ យ
(ក៏មិនគប្បីធ្វើនូវសេចក្តីសិ្នទ្ធ) ជាមួយនឹងបុគ្គលមិនមែនជា
អរិយ: (បុគ្គលមិនមែនជាអរិយ:) សូម្បីនៅជាមួយ ្ គ្ នាអស់កាល
យូ រ រ ។ ធ្ លាប់ធ្ លាប់ អំ ។ ។ ។

(១៧៤) ន សន្ថវស្ថ ឃរមត្ថ សេយ្យ
យោ ឃ សន្ថវ សមប្ផរិសេ ន ហោតិ
ស ហ ឃ ឃ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ឃ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ទុកនិបាត សន្ត្រវិគ្គ ទី ២

(១៧៤) ការស្ងិទ្ធស្ងាលណា ជាមួយនឹងសប្ប្ស របស់ដទៃប្រសើរក្រៃ លែងជាងការស្ងិទ្ធស្ងាល (នោះ) មិនមានទេ ដូចជាមេម្រ៉ឹគ ឈ្មោះសាមា លិទ្ធមាត់នៃស្ដេចពាជសីហាផង ខ្ញាធំផង ខ្ញា ជម្ឆ្ងាងផង ព្រោះការស្ងិទ្ធស្ងាល ។

ចប់ សន្ត្រវជាតក ទី ២ ។

សុសីមជាតក

(១៧៥) (ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់ព្រះនាមសុសីម: ម្រ៉ឹគទ្ងៅ មានក្ងុកស (ដ៏រ)នេះរបស់ព្រះអង្គច្រើនជាងរយ បិទ ចាំងដោយបណ្ណ ញ្ញមាស ព្រះអង្គទ្រង់ត្រេកនូវព្រះបិតានឹងធីតា (របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ) ទើបត្រាស់ថា អញនឹងឲ្យដ៏ីតាំងឆ្ងាយនោះ ដល់ព្រាហ្ម ណ៍ តាំងនោះ៖ មនឬ ។

(១៧៦) (ព្រះរាជាត្រាស់ថា) ម្ចាលមាណព ម្រ៉ឹគទ្ងៅមានក្ងុកសនេះ របស់ខ្ញុំច្រើនជាងរយ បិទចាំងដោយបណ្ណ ញ្ញមាស ខ្ញុំកាល ត្រេកនូវបិតានឹងធីតា ទើបពោលថា ខ្ញុំនឹងឲ្យនូវដ៏ីតាំងឆ្ងាយ នោះដល់ព្រាហ្ម ណ៍ តាំងនោះ៖ មន ។

ចប់ សុសីមជាតក ទី ៣ ។

គិជ្ឈជាតកំ

(១៧៧) យន្ត តំ ផ្ទ្យា យោជនសតំ ក្ការ ចាន ០ អវេក្ខតិ
ការ ជ ជ ១ ១ ១

គិជ្ឌជាតក

(១៧៧) (ព្រះរាជាពារាណសី ត្រាស់ថា) ភ្នាតវមែងក្រឡេកមើលឃើញ
សាកសពចម្ងាយ ១០០ យោជន៍ បាន ចុះហេតុអ្វី បានជាអ្នក
ហើរមកដល់បណ្តាញនឹងអន្ទាក់ហើយ ក៏នៅតែមិនភ្ញាក់ខ្លួន ។

(១៧៨) (ភ្នាតពោធិសត្ត្ব ពោលថា) សេចក្តីវិនាស មានក្នុងវេលា ណា
សត្ត្ব មកដល់បណ្តាញនឹងអន្ទាក់ រមែងមិនបានភ្ញាក់ខ្លួនក្នុងការ
អស់ទៅនៃជីវិត ក្នុងវេលានោះ ។

ចប់ គិជ្ឌជាតក ទី ៤ ។

ឧកុលជាតក

(១៧៩) (តាបសពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ម្នាលស្ពាជាដ្ឋលាពុជ: អ្នកធ្លើនូវ
មិត្តភាព ដោយសត្ត្ববែលជាអណ្ណជ:កំណើតហើយ មកជេត
បញ្ចេញចង្ហ៊ម តើសេចក្តីភ័យ មានមកដល់អ្នកអំពីទីណា ។

(១៨០) (ស្ពា ពោលថា) បុគ្គលគប្បីរង្ក្រៀសក្នុងសត្ត្ব មិនគប្បីស្និទ្ធ
ស្ងាលសូម្ប៉ីក្នុងមិត្ត ភ័យដែលកើតឡើងអំពីជនដែលមិនគួរភ័យ រមែង
កាត់នូវបុ្ងសគល់ទាំងឡាយបាន ។

ចប់ ឧកុលជាតក ទី ៥ ។

ឧបសាឡ្ហជាតកំ

(១៨១) ឧបសាឡ្ហកនាមានំ(១) សហាសជ្ជនំ ចតុទ្ទស

អស្ម្ យនេសេ ឧឡ្ហានំ ឧត្ត លោកេ អនាមតំ ។

(១៨២) យម្ហិ សត្ថ ឆន្ទោ ច អហិ សា ញ្ញេ ឧមោ

ឯតនវ យ សេ ១ ១ លោកេ អនាមតន ។

ឧបសាឡ្ហជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

សមិទ្ធិជាតកំ

(១៨៣) អកុ ១ ១ ១

ទុកនិបាត សន្ថវវគ្គ ទី ២

ឧបសាឬ្ហកជាតក

(១៨១) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) ពួកញាតិឈ្មោះឧបសាឬ្ហក: ចំនួន ១៤០០០ នាក់ គេផ្ទុតហើយ ក្នុងប្រទេសនេះ ក្នុងលោក រកទីដែលមិនមានគេស្ងាប់មិនមានឡើយ ។

(១៨២) សច្ច: ១ ធម្ម: ១ អហិំសា ១ សញ្ញម: ១ ទម: ១ មាននៅក្នុងបុគ្គលណា ព្រះអរិយ: ចាំងឡាយ រមែងសេពគប់នូវបុគ្គលនុ៎ះ គុណ-ជាតនុ៎ះឈ្មោះថា មិនចេះស្ងាប់ ក្នុងលោក ។

ចប់ ឧបសាឬ្ហកជាតក ទី ៦ ។

សមិទ្ធិជាតក

(១៨៣) (នាងទេពធីតា ពោលប្រឈោមថា) បពិត្រកិត្តិ លោកមិនចាន់ បរិភោគកាមសិន ហើយគ្រាប់ទៅ ដើម្បីកិត្តិភាព បើលោកបរិភោគកាមរួចហើយ សឹមគ្រាប់ទៅ ដើម្បីកិត្តិមិនបានឬ បពិត្រកិត្តិ សូមលោកបរិភោគកាមសិន ហើយសឹមគ្រាប់ទៅ ដើម្បីកិត្តិចុះ កុំឲ្យកាល(ជាទីបរិភោគកាម)កន្ធងនូវលោកបានឡើយ។

(១៨៤) កាលំ ភេមិ ន ជានាមិ ឆន្ទោ កាលេ ន ជិ ស្ស តិ

ឥស្ម អកុត្វា ភ ក្ខាមិ ម ា មំ កាលោ ឧ ប ច្ច ១ ។

សមិ ទ្ធ ជាតកំ សត្តមំ ។

សកុណ គ្ឃ ជាតកំ

(១៨៥) សោ ០ ០ ០

(១៨៤) (គាថាសពោធិសត្ត្ব ពោលថា) យើងមិនបានដឹងនូវមរណកាលដោយពិត មរណកាលកំចុះមិនប្រាកដ ព្រោះហេតុនោះ បានដាយើងមិនបរិភោគកាម ហើយត្រាច់ទៅដើម្បីកិច្ចា កុំឲ្យកាល (ផ្ទើសមណធម្ម) កន្ធងនូវយើងបានឡើយ ។

ចប់ សមិទ្ធិជាតក ទី ៧ ។

សកុណគ្ឃជាតក

(១៨៥) (ព្រះសាស្ត្រាត្រាស់ថា) សត្ត្ববែងបោះពួយចុះមក ដោយកំឡាំងរហ័ស ធាបនូវសត្ត្ববប្រចៀចដែលទំនៅលើ (ភាពម៉ាប់ណះ) ជាទីគោចរ (របស់ខ្លួន) ក៏ដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ ដោយហេតុនោះទៅ ។

(១៨៦) (ប្រចៀច ពោលថា) ចំនោះជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយកុមារ ត្រេកអរក្នុងទីគោចរ ជារបស់បិតា យើញនូវប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ហើយប្រាសចាកសត្ត្ববនៅវ៉ែកឆ្ងាយ ។

ចប់ សកុណគ្ឃជាតក ទី ៨ ។

អរកជាតក

(១៨៧) (អរកសាស្ត្រ ពោលថា) បុគ្គលណាសង្ត្រោះដល់សត្ត្ববលោកទាំងមូល ដោយមេត្តាចិត្តក្នុងទិសខាងលើផង ទិសខាងក្រោមផង ទិសទទឹងផង ដោយការពាំងពួង រកប្រមាណមិនបាន ។

ទុកនិ្ទានគេ ទុតិយោ សន្ត្ថរិត្តោ

(១៨៨) អឌ្ឍមាណ្ណ ហ ិ តំ ជ ិ ត្តំ ឧ ប ិ ឌ ្ ណ ្ ណ ំ ស ុ ក ា ត ិ ត ំ
យ ំ ឧ ភ ា ណ ្ ណ ំ ត ត ំ ត ក ្ ខ ្ ំ ន ត ំ ត ត ្ ត ា ว ส ิ ส ្ ส ត ិ ต ํ ฯ

អ្ការជាតកំ ឧ្ណ ។

១ ១ ១

ទុកនិបាត សន្ថវវគ្គ ទី ២

(១៨៨) ចិត្តដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ រកប្រមាណមិនបានឈ្មោះថា បុគ្គលបានចំណេះបរិបូណ៌ហើយ អំពើណា ដែលបុគ្គលបានធ្វើ ល្មមប្រមាណ អំពើនោះ រមែងមិនសល់នៅក្នុងចិត្តរបស់បុគ្គល អ្នកបានចំណេះនោះឡើយ ។

ចប់ អរកជាតក ទី ៩ ។

១០ ១ ១ ១

កល្យាណធម្មវគ្គ

កល្យាណធម្មជាតកំ

(១៩១) តាសាណ្ណានម្ចោតិ យទា ជនិន្ទ
ណោតោ សមញ្ញ អនុចាបុណាតិ
ឥស្ម ន ហ៊ាយ្យ ជនេ សបញ្ញ
ហ៊ារ៉ាយ ! សន្ត ធុរមាធ៊ីយ ។

(១៩២) ណាយ សមញ្ញ ១ជ ម ជ្ជ ២ ! ! !

កល្យាណធម្មវគ្គ

កល្យាណធម្មជាតក

(១៩១) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្រព្រះអគ្គដ៏ធំដ៏ផ្ចង ការណា នរជនប្រកបដោយបញ្ញា ដល់នូវសមញ្ញា (ឈ្មោះ) ថាជាអ្នកមានកល្យាណធម្មក្នុងលោក (ការណោះ) មិនគប្បីឲ្យសាបសូន្យចាកសមញ្ញានោះ សប្បុរសគាំងឡាយ តែងកាន់យកនូវបញ្ញាធ្លុះដោយហ៊ានធ្ងន់ធ្ងរ: ។

(១៩២) បពិត្រព្រះអគ្គដ៏ធំដ៏ផ្ចង សមញ្ញានោះឯង ថាជាអ្នកមានកល្យាណធម្មក្នុងលោក មកដល់ខ្ញុំកន្លងមកថ្ងៃនេះ ហើយខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវសមញ្ញានោះនឹងបួសក្នុងថ្ងៃនេះ សេចក្តីពេញបំពេញក្នុងការបំរើកាគកាមក្នុងលោកនេះ មិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។

ចប់ កល្យាណធម្មជាតក ទី ១ ។

ទ្ទុរជាតក

(១៩៣) (ក្ងានសីហ: សួរថា) បពិត្រសីហរាជ ដ៏ធំដ៏ផ្ចង ការណាហ្ន+ បានសម្ងួតខ្ជាន ញ្ជាំងក្ងុងទ្ទុរ:ឲ្យលាន់ឮ ពួកសីហ: មិនបន្ទឹតបទៅនឹងវាទ្បើយ សត្វដែលបន្ទឹសំឡេងគ៏ពកដ៏ឧត្តមនុ+ ជាសត្វឈ្មោះអ្វី ។

(១៩៤) អនម្ហោ មិតជាតានំ សិតាលោ តាត វស្សតិ
ជាតិមស្ស ជិតុជ្ជន្ត្ថ តុណ្ហី សីហោ សមុ្ជ្ជ ។

ទ្ទុរជាតកំ ទុតិយំ ។

មក្ខជិជាតកំ

(១៩៥) តាត ហ្ការ ណ ១ តោ ១ សោ តាលមូ ១ ១ ១

(១៩៤) (សីហៈពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលកូន ចចក ដ៏សត្វថ្នាក
ទាបដ៏ប្រ៉ែតតាំងម្ជាយ ជាបន្ទីទ្បើ ពួកសីហៈ: ការត្ចើម
ពពើមនូវជាតិរបស់ក រមែងនាំគ្នាអង្ក្ស យនៅសៀម ។

ចប់ ទន្ទរជាតក ទី ២ ។

មក្ខដជាតក

(១៩៥) (តាបសដ៏ក្ងន ពោលថា) បពិត្រមាតា មាណពនុ: ចានឈរ
ផ្ទ្ចកនឹងគល់ត្ចោត ពោធិ៍ របស់យើងនេះមាន បើដូច្ចោះ យើង
នឹងប្ចគល់ពោធិ៍ ឲ្យទៅមាណពនោះចុះ ។

(១៩៦) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលកូន ត្ចកកុ ហៅ ជាទ្ចើយ
ជាគប្បីប្ចទ្ចូលនូវពោធិ៍ របស់យើងមិនខាន មុ ខព្រាហ្ម ណ៍ដែល
មានសីលធម៌ ល្អ មិនមែនបែបយ៉ាងនេះទេ ។

ចប់ មក្ខដជាតក ទី ៣ ។

ទ្ចុ ពិ ្ចយ មក្ខដជាតក

(១៩៧) (ព្រាហ្ម ណ៍ពោធិសត្ត ពោលថា) យើងបានឲ្យ ទឹ ក ប្ចើ នដ ល់
ឯ ង ដែ ល ត្ចូ វ ក ំ ណ ត ់ ជ ាមួ យ ប្ចៀ ត ប្ចៀ ន ស្ច ក ហ ើ យ ឥ ន ្ធ ូ ន នេ ះ
ឯ ង ផ ឹ ក ហ ើ យ ធ្ចើ ស ម្ចូ ង គ ំ ហ ក ថ ា ក ិ ក ិ ដ ូ ច ្ច ោ ះ ការ ស ្ច ត ត ប ់ ដ ោ យ
ជ ន ពា ្ច ក ់ ម ិ ន ប្ច ្ច ើ ន ទ ្ច ើ យ ។

(១៩៨) តោ តេ សុ តោ ភ ន ន ដ្ឋ ភ សីលភ ណ ម ម ក្ក ដ្ឋ
ឥ ន ន ខ ខ ត ំ ឯ ម ច ្ ំ ឯ ស ា អ ស ្ ា ត ធ ម ្ ម ត ា ត ិ ។

ទុ ត្ត ិ យ ម ក ្ ក ដ ជ ា ត ក ំ ច ត ុ ត ្ ថ ំ ។

អ ា ទ ិ ប ្ ប ដ ្ ា ន ជ ា ត ក ំ

(១៩៩) ស ព ្ ូ ស ុ ត ា (?) ភ ូ ត េ ស ុ (?) (?) (?)

(១៩៨) (ស្វាទេវទត្ត ពោលថា) អ្នកឯងដែលបានពួ ឬបានឃើញថា ស្វាណាមានសីលធម៌ ឥឡូវនេះ យើងនឹងបន្ទោបង់រ៉ាប:លើ ក្បាលរបស់អ្នកឯង នេះជាធម្មតា របស់ពួកយើង ។

ចប់ ទុព្ភិយមក្កដជាតក ទី ៤ ។

អាទិច្ចុបដ្ឋានជាតក

(១៩៩) (ពួកមនុស្ស ពោលថា) បានពួថា បណ្ដាពួកសត្វ ទាំងអស់ (មានពួកសត្វ ២:) ប្រកបដោយសីលធម៌ អ្នកចូរមើលស្វាដ៏ លាមកដែលកំពុងឈរនមស្ការព្រះអាទិត្យ ។

(២០០) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកទាំងឡាយមិនបានដឹងច្បាស់ នូវមារយាទរបស់ស្វានេះទេ អ្នកទាំងឡាយពោលសរសើរស្វា ព្រោះមិនដឹងស្វានោះ ដូតនូវពេងបូជាភ្លើងផង ទំលាយនូវក្អម ទឹកពីរផង ។

ចប់ អាទិច្ចុបដ្ឋានជាតក ទី ៥ ។

ឥន្ទ្រិយមុដ្ឋជាតក

(២០១) (រាជាតាវពោធិសត្ត ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងជន ស្វា នេះលួងក្ដ ក្ដាផ្ទ្ររបស់ពួកមិនបានទេ វាបានចាប់សណ្ដែកមួយកំបង់ ចោលអស់ ទើបទៅស្ទូងរកសណ្ដែកមួយគ្រាប់ដែលជ្រុះទៅ ។

(២០២) ឝ្ការមេវ ឧយំ ភាគ យេ ឧភោ អតិលោភិនោ
អម្ជេន ពហុ ជេយ្យាម ភាគ្យ យេនេវ ភាគ្យ ។

ភទ្ទាយមុត្ត្ជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

ពីតូ្ករជាតក

(២០៣) ឧទ្ធមាត្ត ភាណ្ណាបេមិ ឧត្ត្ជ ឝ្ការ ជ្ការ
ឝ្ការ ជ្ការ ឝ្ការ ជ្ការ ។
(២០៤) អម្ជ្ការ ពហុ ភ្ជ ជ្ការ ។ ជ្ការ ជ្ការ ជ្ការ ជ្ការ(១)
ជ្ការ ជ្ការ ជ្ការ ជ្ការ ។

ពីតូ្ករជាតកំ សត្តមំ ។

ភ្ជ្ជជាតក

(២០៥) ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ
ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ
ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ។

---

១ ម ភ្ជ ។

ទុកនិ១ត ១ កណ្ឌ ១ ១ ១

(២០៦) តាមេ ភ យនិភ រញ្ញ សុ១ យត្រាធិកច្ចតំ

តំ ជនិតំ ភវិតញ្ច បុរិសស្ស ២ បជានតោ

យមាំ ជីវ តមាំ ភច្ចេ ន ឯកេតមហោ សិយាតំ ។

ភច្ចជាតកំ អដ្ឋមំ ។

សតធម្មជាតកំ

(២០៧) តញ្ច អម្ហ ១ ១ ១

(២០៦) បុគ្គលបានសេចក្តីសុខក្នុងទីណា នោះក្នុងស្រុក ឬក្នុងព្រៃ ទីនោះហើយ ជាទីកើតជាទីចំរើន របស់បុរសជាអ្នកដឹង (ន្ទូ ប្រយោជន៍ទ្ធឹងមិនមែនប្រយោជន៍) បុគ្គលគប្បីរស់នៅក្នុងទីណា គប្បីទៅក្នុងទីនោះចុះ កុំគប្បីឲ្យទីដែលធ្លាប់នៅ សម្ងាប់ខ្លួនបានឡើយ ។

ចប់ ពួកជាតក ទី ៨ ។

សតធម្មជាតក

(២០៧) (មាណពឈ្មោះសតធម្ម ពោលថា) (អាហារណា ដែលបានបរិភោគហើយ) ចាយនោះជារបស់ទ្ធិចផង សល់ដែលផង បុរសចណ្ឌាល បានឲ្យចាយនោះដល់យើងដោយសេចក្តីពីចាក យើងប្រកបដោយជាតិជាព្រាហ្មណ៍ អាហារណាដែលយើងបានបរិភោគហើយ អាហារនោះឯង ក៏ក្អួតចេញមក ។

(២០៨) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ភិក្ខុណាលះបង់ន្ទូវធម្ម គឺអាជីវៈជ្ងាសុទ្ធិ-ស៊ីល ហើយចិញ្ចឹមជីវិតដោយខុសធម្ម៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវការ ដោយលាភដែលខ្លួនបានហើយ ដូចជាសតធម្ម-មាណព ។

ចប់ សតធម្មជាតក ទី ៩ ។

ទ្វេទ្វេជាតកំ

(២០៩) ទ្វេ ទ្ធនំ ១ ១ ១ មានានំ ១ ១ ១

ទ្ទុទ្ទជាតក

(២០៩) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) ពួកសប្បុរសកាលឲ្យនូវទាន ដែលគេឲ្យបានដោយកម្រ ធ្វើនូវអំពើដែលគេធ្វើបានដោយកម្រ ពួកអសប្បុរសធ្វើតាម (នូវអំពើនោះ) មិនបានសភាពនៃសប្ប-រសទាំងឡាយ គេដឹងបានដោយកម្រ ។

(២១០) ព្រោះហេតុនោះ ដំណើរអំពីលោកនេះរបស់សប្បុរសនឹងអសប្បុរស រមែងបែកផ្សេង ១ គ្នា ពួកអសប្បុរស រមែងទៅកាន់នរក ពួកសប្បុរស រមែងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។

ចប់ ទ្ទុទ្ទជាតក ទី ១០ ។

ចប់ កល្យាណធម្មវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទានៃកល្យាណធម្មវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីសមញ្ញាណ ១ មិគាធិកូ ១ ស៊ីហ:ជាធំជាងម្រឹគ ១ មាណាព ១ ទឹកប្រើន ១ សំពះព្រះអាទិត្យ ១ សណ្ដែក ១ ផ្ទៃទន្ទាប់ ១ ឆ្ការ ១ មាណពឈ្នះសតធម្ម ១ ទានដែលឲ្យបានដោយក្រពេក ១ ត្រូវជា ១០ ។

អសទិសវគ្គ

អសទិសជាតកំ

(២០១) ឆន្ទក្ខហោ អសនិសោ ១ជ១ បុត្តោ មហាឲ្យណ

ទ្ធ្ យ ១ ១ ១ អ ១ ១ ១

អសទិសវគ្គ

អសទិសជាតក

(២១១) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) ព្រះរាជបុត្រទ្រង់ព្រះនាមអសទិសៈ ជាខ្លាន់ធ្ងន់ មានកំឡាំងប្រើន ចាញ់ធ្ងន់ទៅកុ ១ ទីឆ្ងាយ ចាញ់ត្រង់ទំលាយនូវកង់ទ័ពធំបាន ។

(២១២) ព្រះរាជកុមារទ្រង់ប្ញាំងនឹងសត្រូវ ១ ១ ១

ភិសោទកជាតកំ

(២១៥) ភិសោទកេ អប្ប រសេ ឧមានេ
ចិត្តា មនោ ជាយតិ ឥត្ថ ភាវេ
ឥមញ្ច ចិត្តាន រសេ ឧណ្ណតេ
មនោ ន សញ្ជាយតិ ឥត្ថ ភាវេ ។

(២១៦) អប្ប ម្ហ ចិត្តាន ឧមានជ ជ្ជ
សោ មជ្ជតិ ត្ថេន ជនិ ន ផុ ជ្ជ(១)
ជោ ម្ហ ស ស(២) ច ភុ ស ម្ហ ជ ជ
ន មជ្ជតិ អត្ថ ស ចិ ត្ថ ។

ភិសោទកជាតកំ ឥតិ ។

ឥសិទ្ធជាតកំ

(២១៧) ឥ ស ជ ជ ត ត ឧ ត ត ្ត ន ជ ម ជ ម ស ្ស ជ ណ្ណ ជ
ជ ជ ណ ជ ជ ត ជ ជ ជ ជ ជ ្ជ ជ ។

---

១ ម. ជ ។ ២ ម. ជ ។

រិណោទកជាតក

(២១៥) (ព្រះរាជាពារាណសី ត្រាស់ថា) សេចក្តីស្រវឹងកើតឡើងដល់ពួកណា ព្រោះផឹកទឹកដែលប្រស់ ដោយសម្បកក្រចៅ មានរសតិច ជារបស់ថោកទាប សេចក្តីស្រវឹងមិនកើតដល់ពួកសេះសិន្ធវៈ ព្រោះផឹកទឹក មានរសដ៏ឧត្តមនេះទេ ។

(២១៦) (អមាត្យពោធិសត្ត ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាធ្ងន់ សត្វដែលមានជាតិថោកទាបផឹកទឹកមានរសតិចហើយ សត្វនោះត្រូវទឹកមានរសតិច ពាល់ត្រូវហើយ រមែងស្រវឹង ចំណែកសត្វអ្នកនាំនូវធុរៈ នឹងមានមារយាទ កើតក្នុងត្រកូល(ដ៏ខ្ពស់) ១ ១ ១

(២១៨) សចេ ចតនុជោ ចោ សោ សន្ធ្លាភ ការ ភ ប្ជ ្ជ ្ជ ្ជ (១)
អានេ ន ្ជ ្ជ ្ជ

(២១៨) ចាប៉ីបុរសមានជាតិដ៏សមគួរដល់សេះនោះ កាត់ការសក់ទ្ធ
ពុកមាត់ដោយអាការដ៏ល្អ គប្បីកាន់សេះនោះត្រង់ចង្ហ្ការហើយ
ដឹកក្រឡឹងក្នុងមណ្ឌលក្រោល សេះនោះនឹងលះបង់នូវ (អាការ
ខ្ជកចេញ) ហើយដើរតាមបុរសនោះវិញ ដោយនាប់ ។

ចប់ ឥសិទត្តជាតក ទី ៤ ។

អនភិរតិជាតក

(២១៩) (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខ ពោលថា) កាលបើទឹកល្អក់មិនថ្លា បុគ្គល
រមងមើលមិនឃើញនូវខ្លួន ១ ទ្ធ ១ ទ្ធ ១ ទ្ធ ១ ដ ១ ១ ១

ទធិវិហនជាតកំ

(២២១)ឆ្លាកន្ទ្ររសូបេតោ អម្ពោយំ អហុវ ឫរេ
តមេវ ឫជុំ លភមានោ តេនម្ពោ ឆជ្ជុតមុ្ចណ្ណ ។
(២២២) ឫជុ ចមន្ទ្ទ ២ ១ ១ ១

ទធិវាហនជាតក

(២២១) (ព្រះបាទទធិវាហនៈ ត្រាស់សួរថា) ក្នុងកាលមុន ដើមស្វាយនេះ ប្រកបដោយពណ៌ក្រូចនិងរស បានទទួលគ្រឿងសក្ការៈបូជានោះដដែល ហេតុអ្វីស្វាយ ក៏មានផ្លែល្ងីងទៅវិញ ?

(២២២) (អមាត្យពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បពិត្រព្រះពជ្រទ្រង់ព្រះនាមទធិ-វាហនៈ ស្វាយរបស់ព្រះអង្គ មានដើមស្តៅដុះរួបរិតជុំវិញ ឬសប្រទ្ឋុំគ្នាដោយឬស មែកពាក់ព័ន្ធគ្នានឹងមែក ដោយការនៅជាមួយនឹងដើមស្តៅមិនមានរសផ្អែម ព្រោះហេតុនោះ បានជាស្វាយត្រឡប់ជាមានផ្លែល្ងីងទៅវិញ ?

ចប់ ទធិវាហនជាតក ទី ៦ ?

ចតុម្ជដ្ជជាតក

(២២៣) (ចចក ពោលថា) អ្នកតាំងឡាយ ឡើងទៅលើប្រគាបណើដ៏ខ្ពស់ ហើយនិយាយគ្នាកុងទីស្ងាត់ អ្នកតាំងឡាយ ចូរចុះបកខាងក្រោម និយាយគ្នាវិញ ស្ដេចម្រ៉ឹគនឹងស្ដាប់ផង ?

(២២៤)យំ សុបណ្ណា សុបណ្ណេ(១) ទេវេ ទេវេ ឧបាគតេ

តាំ ឥត្ថ ចតុមជ្ជ ស្ស ១ លំ ២ ១ ១ ១

(២២៤) (ក្អែកទៅតាពោធិសត្ត ពោលថា) ហង្សនិយាយគ្នានឹងហង្ស ទៅតានិយាយគ្នានឹងទៅតា ប្រយោជន៍អ្វីដល់ចចកជាសត្វទេ ស្ហាតចាកសម្ផត្តិ ៤(១) ក្នុងរឿងនោះ ម្នាលសត្វលាមក ឯងចូរទៅកាន់រូងវិញទៅ ។

ចប់ ចតុមន្ទជាតក ទី ៧ ។

សីហកោត្ត្ឋកជាតក

(២២៥) (ក្ងានសីហៈ ពោលថា) សីហៈ១នោះ មានម្រាមដើងជាសីហៈ មានក្រចកជាសីហៈ ឈរដោយដើងជាសីហៈ តែបន្ទឹមឡើងមួកម្ចាក់ឯងក្នុងហ្ងួងសីហៈ ។

(២២៦) (សីហពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលក្ងានស្ពៃសីហៈ អ្នកកុំបន្ទឹមឡើយ អ្នកចូរមានសម្ងើងតិចនៅក្នុងព្រៃ ហ្ងួងសត្ត្ត្

(២២៧) ចិរម្ជ ខោ តំ ទានេយ្ យ ឥន្ទ្រគោ ហរិតំ យវំ
ចារុតោ សីហចម្មេន រាមានោ ទ្ធ្ សយីតិ ។

សីហចម្មជាតកំ ឧរមំ ។

សីលានិសំសជាតកំ

(២២៨) ២ សន្ធ្ យ សន្ធ្ យ សីលសន្ធ ១ ១ ១

ទុកនិបាត អសទិសវគ្គ ទី ៤

(២២៨) (ពាណិជ ពោលថា) លាដណ្ដប់ដោយស្បែកសីហៈ ស្ដីស្រូវ
សំទូងនោះ អស់កាលជាយូរណាស់ហើយ ពាល់តែស្រែត (ឲ្យ
គេដឹង) ចានជាប្រទូស្ដ្ចខ្លួន ។

ចប់ សីហធម្មជាតក ទី ៩ ។

សីលានិសំសជាតក

(២២៩) (សម្ដេចទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកចូរឃើញផលនៃសទ្ធា
សីល ចាគ: នាគនេះ មានកេតុដូចជាសំពៅ នាំទ្ធ្ចាសក
មានសទ្ធា ។

(២៣០) បុគ្គលគប្ប៉ីសេពគប់ជាមួយនឹងពួកសប្ប៉ុរស គប្ប៉ីធ្វើនូវសេចក្ដី
ស្និទ្ធស្នាលជាមួយនឹងពួកសប្ប៉ុរស ដូចជាដ៏ផ្ដត់ទឹកដល់នូវសួស្ដី
ព្រោះនៅរួមជាមួយនឹងពួកសប្ប៉ុរស ។

ចប់ សីលានិសំសជាតក ទី ១០ ។

ចប់ អសទ្ធិសវគ្គ ទី ៤ ។

១ ទ្ធ្ចានៃអសទ្ធិសវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីខ្ចាន់ដ ១ ក្ដុញ្ជ ១ មានរសតិច ១ ឆ្ងាលសេះ
ឈ្លោះគ្ចិទ្ធ ១ ចិត្ដថ្ងាជាចិត្ដប្រសើរ ១ ព្រះពាជធ្ចាន: ១
ចចកជម្ពុក: ១ សត្ដ្ចមានក្រចកជាសីហ: ១ ស្រូវសំទូង ១ នាគ
ដ៏ប្រសើរ ១ ត្រូវជា ១០ ។

រុហកវគ្គ

រុហកជាតកំ

(២៣១)អម្ភោ រុហក ឯន្ទាមិ ដាយ សន្ធ្យយ្យតេ បុន

សន្ធ្យយ្ស្ស បុកណ្ណាយ មា ភោ ឆ ស្ស្ សំ ភមិ ។

(២៣២)ទ្ធ្ជ មានេ ( ) ( ) ទ្ធ្ជ មានេ ( ) ( )

ញ ដាយ ( ) ( ) ( )

រុហកវគ្គ

រុហកជាតក

(២៣១) (ព្រះពរជាពោធិសត្ត ត្រាស់ថា) ម្នាលរុហកព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានទ្រុះធ្ងន់ហ្ម ដ្ឋាមកាត់ហើយ គេតឲ្យដាច់ហ្ម ! អ្នកចូរតភ្ជាប់ជាមួយនឹងនាងបូកណីវិញចុះ កុំលុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្ដីក្រោធ ! ។

(២៣២) (រុហកបុរោហិត ក្រាបទូលថា) កាលបើសំបកក្រចៅដែល(ទន់) មាន ! ! !

ឫស្សបទុមជាតកំ

(២៣៥) អយមេវ សា អហមស្មិ សោ អនញ្ញោ

អយមេវ សោ ហត្ថិនាគោ អនញ្ញោ

យមាហ ភោ ភារវមតិ ភោ ទមន្ត

ឥស្សិ ត្តិ យោ ន ត្ថ ឥត្ថ ីសុ សច្ចំ ។

(២៣៦) ឥមញ្ច ជម្ម ីមុ សលេ ន ហន្ត្ព

ឧ ុ ្ជ ំ ច ្ច ំ ន ារ ូ ុ ្ជ ្ជ ្ជ

ពុលបទុមជាតក

(២៣៥) (ព្រះរាជារោធិសត្ត ត្រាស់ថា) ស្ត្រីទ្រុស្តសីលនោះ គឺមានេះឯង

បទុមកុមារនោះ មិនមែនអ្នកដទៃទេ្តយ គឺអញនេះឯង(ស្ត្រីនោះ)

និយាយចំពោះបុរសណាថា ជាប្តីអំពីក្នុងរបស់អញ បុរសនោះ

មានដៃកំបុតមិនមែនអ្នកដទៃទេ្តយ គឺកាកំបុតនេះឯង ស្ត្រីចាំង

ឆ្ពាយត្រូវគេសម្ងាប់ចោល ព្រោះស្ត្រីចាំងឆ្ពាយមិនមានពាក្យ

សច្ចៈ ។

(២៣៦) អ្នកចាំងឆ្ពាយ ចូរសំពងបុរសលាមកអាក្រក់ ប្រាកដស្មើដោយ

សាកសព ដែលសេពនូវប្រពន្ធ នៃបុគ្គលដទៃនេះ ដោយ

អង្រ្ពផង ហើយកាត់ត្រចៀកនឹងច្រមុះ នៃស្ត្រីដែលសេនៅ

គោរពប្តីអាក្រក់នេះផង ។

ចប់ ពុលបទុមជាតក ទី ៣ ។

មណិចោរជាតកំ

(២៣៧) ន សន្តិ ទេវា បរសន្តិ ទ្ធុន

ន ហិ ទ្ធុន សន្តិ ឥធ លោកចារិ

សហ ឯ ភវេ ព្ភាន ១ មសញ្ញ ១ តានំ

ន ហិ ទ្ធុ ១ ន ១ ១ ១

មណ្ឌិយជាតក

(២៣៧) (ទាន់ស្ដេចជាតា ពោលថា) ពួកទេវតា (ជាអ្នកមើលមើលពួកជន អ្នកមានសីលក្នុងលោកនេះ) មិនមាន រមែងប្រាសចាត់ខ្ចាយ ដោយពិត (ពួកសមណព្រាហ្មណ៍) ដែលគេសន្ទនាថាជាលោក-ចាស់ក្នុងលោកនេះ ក៏មិនមានដោយពិត ទាំងពួកជនអ្នកហាមឃាត់ នូវជនទាំងឆ្លាយអ្នកមិនសង្រ្ដម ធ្លាប់តែអំពើដ៏ សហ៊ីស (អាក្រក់) ក៏មិនមានដោយពិត ។

(២៣៨) (ព្រះឥន្ទ្រ ត្រាស់ថា) ក្នុងកាលនៃស្ដេចមិនប្រកបដោយធម៌នោះ ក្ដៀងរមែងបង្អុរចុះក្នុងកាលមិនគួរ. មិនបង្អុរចុះក្នុងកាលដែលគួរ ឯស្ដេចមិនប្រកបដោយធម៌នោះ រមែងចាត់ចាកហានសួគ៌ ត្រូវគេសម្លាប់ចោលដោយហេតុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ ដោយពិត ។

ចប់ មណ្ឌិយជាតក ទី ៤ ។

ឆព្វគ្គបត្ដជាតក

(២៣៩) (ព្រះបាទព្រហ្មទត្ដ ត្រាស់ថា) ស្រះបោក្ខរណី ដ៏ត្រជាក់ ក្លិនហើយក្ស្ដ្ររដ៏ក្ដ ជាទីរីករាយ ចចកកាលដ៏ធំថា ស្រះបោក្ខ-រណីនោះ សីហៈ:ក្ស្ដ្ររហើយ ក៏ទៅផឹក (ទឹកក្នុងស្រះនោះ) ។

ទុកនិយាតេ បញ្ចមេ រុក្ខជាតក្ខ

(២៤០) ម៉ាវ ន្ធ ដេ ម ហ ា ភ ជ ស ា ប ន ា ន ំ ម ហ ា ន ធ ី

ន ត ្ ន អ ន ធ ី ហ ោ ត ំ ១ ម ស ្ ស ុ យ ន ំ ត ្ ម ិ (((

ទុកនិបាត រុក្ខវគ្គ ទី ៨

(២៤០) (អមាត្យគោធិសត្ត គោលថា) បពិត្រមហារាជ (មិនត្រឹមតែ
ចចកប៉ុណ្ណោះទេ) ពួកសត្វដែលមានដើម រមែងនាំគ្នាចុះផឹកទឹក
ស្ទឹងធំដែរ (តែស្ទឹងធំនោះ) នឹងក្លាយទៅជាមិនមែនស្ទឹងដោយ
ហេតុនោះក៏ទេ បើ (ស្ត្រីនោះ) ជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ
ហើយ សូមព្រះអង្គអត់ទោសចុះ ។

ចប់ ពាក្យបណ្តុះជាតក ទី ៥ ។

វិលាហកជាតក

(២៤១) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ពួកនរជនណា មិនធ្វើតាមនូវ
ដែលព្រះពុទ្ធសំដែងហើយ ពួកនរជននោះ នឹងដល់នូវសេចក្តី
វិនាស ដូចពួកឈ្មួញដែលអាក្សទឹកទាំងស្លាយ (ស្ងួតលោម
ហើយ) ។

(២៤២) ម្យ៉ាងទៀត ពួកនរជនណា ធ្វើតាមនូវដែលព្រះពុទ្ធសំដែង
ហើយ ពួកនរជននោះ នឹងដល់នូវត្រើយគឺព្រះនិព្វានដោយ
សួស្តី ដូចពួកឈ្មួញ (ធ្វើតាមពាក្យ) ដែលស្តេចវិលាហក
(គោលហើយ) ។

ចប់ វិលាហកជាតក ទី ៦ ។

មិត្តាមិត្តជាតកំ

(២៤៣) ន ០ ០ ០

មិត្តាមិត្តជាតក

(២៤៣) (ព្រះពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុគ្គលឃើញបុគ្គលនោះហើយ មិនញ្ញាញ៉ាមផង មិនកែកាយតបនឹងបុគ្គលនោះផង មិនឲ្យកែកចំពោះបុគ្គលនោះ គឺមិនសំឡឹងចំកែកនឹងកែកផង ប្រព្រឹត្តទ្រាំ សត្រូវ (ចំពោះបុគ្គលនោះផង) ។

(២៤៤) បុគ្គលជាបណ្ឌិត ឃើញហើយ ឮហើយ គប្បីស្គាល់ទ្ធ្ចបុគ្គល មិនមែនជាមិត្ត ដោយអាការៈទាំងឡាយណា អាការៈទាំងឡាយ + ទ្ធ្ចុ: រមែងមានតាំងនៅក្នុងបុគ្គលមិនមែនជាមិត្ត ។

ចប់ មិត្តាមិត្តជាតក ១ ។

ភាធជាតក

(២៤៥) (ព្រាហ្មណ៍ ពោលថា) ម្នាលអ្នក អញ្ជើមកអំពីទីព្រាត់ប្រាសហើយ ទើបនឹងមកដល់ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះ ម្នាលអ្នកចុះមាតារបស់អ្នក មិនចូលទៅសេពនឹងបុរសដទៃ ទ្ធ្ចុ:ទេឬ ។

(២៤៦) (សេកណ្ឌោ:ភធ: ពោលថា) បុគ្គលកាលពោលវាចា ដែលប្រកបដោយសច្ចៈនេះ តែមិនល្អ គប្បីដេកដូចជាសេកណ្ឌោ:ចោ:ដ្ឋ្ចាទ ត្រូវមានព្រាហ្មណ៍ជ្ជុត ក្នុងដើងក្រានដូច្នោះ ។

ចប់ ភធជាតក ១ ២ ។

ទុកនិ១ជាតេ ២ញ្ចរ១ អ ១ ១ ១

គហបតិជាតក

(២៤៧) (គហបតីគោធិសត្ត ពោលថា) ហេតុទាំងពីរយ៉ាងមិនគួរដល់យើង ហេតុទាំងពីរយ៉ាង យើងមិនពេញចិត្តទេ ស្ត្រីនេះ ចុះកាន់ដង្ក្រានហើយនិយាយថា ខ្ញុំមិនសង់ផ្ទះ ។

(២៤៨) ម្នាលម្ចាស់ស្រុក ព្រោះហេតុនោះ ចានជាយើងនិយាយនឹងអ្នក កាលបើដំណើត លំបាក តិច (ប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះ កាលយើងកាន់យក) ទ្រព្យសាច់អ្នក (ចានឲ្យ) ទ្រព្យគោចាស់ស្គមហើយធ្លើទ្រព្យការកំណត់ពីរ ១ ១ ១

(២៥០) អត្ថោ អត្ថិ សរីរស្មឿ ១ ១ ១

(២៥០) (ពាក្យនៅ ១ ១ ១

ឆត្តំទ្វារគ្គ

ពន្ធនាគារជាតក

(២៥០) ឆ ត្តំ ឆ ទ្ធ្ យ ពន្ធ ន ម ហ ុ ឆ ក
យ ធ ា យ ស ំ ធ ា ុ ជ ប ព ្ ជ ញ ្
ស ា ร ต ្ ร ต ្ ต ា ม ณ ิ ก ุ ณ ฺ ฐ า ล ส ุ
ป ุ ต ฺ ต ส ุ ธ า ว ส ุ ช ย า อ เ ป ก ฺ ข า ฯ
(២៥២) ฉ ต ํ ฉ ท ฺ ฒ ํ พ ฺ ร ห ฺ ม ท ตฺ ต ํ ฉ ก
ฉ ิ ห า ว ิ ํ ส ิ ข ิ ล ธ ุ ป ฺ ป ุ ฑ ฺ ฐ ํ
ฉ ต ม ฺ ป ิ เ ธ ฺ า น ว ช ฺ ฌ ํ ฉ ก
อ น เ ป ก ฺ ข ิ โ น ก า ม ส ุ ข ํ ป ม า ย า ต ิ ฯ

ពន្ធនាគារជាតក បឋមំ ។

ក្ដីសីលជាតក

(២៥៣) ហ ิ ํ ส า เ ค า ฬ ฺ ห ํ ม ย ฺ ห ก ช ห ต ฺ ถ ิ ย ว ป ส ธ า ม ิ ก า
ส ว ฺ ห ี ส ี ห ส ฺ ส ก า ย ฺ ห ํ ฉ ต ฺ ถ ํ ก า ย ส ฺ ม ึ ส ุ ข ฺ ป ต า ฯ

ឆកំទ្ទរ្ដ
ជា
ពន្ធនាគារជាតក

(២៥១) (គាបសពោធិសត្ត ពោលថា) ចំណងណា កើតអំពីដែកក្តី
កើតអំពីឈើក្តី កើតអំពីស្នាដំណែកទន្ទ្រាយក្តី ចំណងនោះអ្នក
ប្រាជ្ញទាំងឡាយមិនហៅថាចំណងមាំឡើយ ជនទាំងឡាយមាន
សេចក្តីត្រេកអរដ៏ក្រៃលែង ក្នុងកែវមណី ទំនងកុណ្ឌលទាំងឡាយ
ផង សេចក្តីអាឡោះអាល័យ ក្នុងកូនទាំងប្រពន្ធទាំងឡាយផង ។

(២៥២) អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ពោលថា ចំណងនុ+ះមាំ អាចទាញសត្ត
ទំលាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាចំណងដ៏ធ្ងរ តែបុគ្គលស្រាយបាន
ដោយក្រ ចំណែកខាងអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ បានកាត់ទ្ទ
ចំណងគឺកិលេសនេះ ហើយមិនមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យ
បានលះបង់ទ្ទសេចក្តីសុខក្នុងកាម ដូចសេចស្រាមេ ។

ចប់ពន្ធនាគារជាតក ទី ១ ។

ភេទ្ធ្ជ្ជ
ជាតក

(២៥៣) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ហង្សទាំងឡាយក្តី ក្រៀលទាំង
ឡាយក្តី ក្ងោកទាំងឡាយក្តី ដំរីទាំងឡាយក្តី ពួកម្រឹគ
ពិសេសក្តី សត្វទាំងអស់រមែងខ្លាចសត្វសីហៈ (ព្រោះ) ការ
ប្រៀបផ្ទឹមកាយមិនមានឡើយ ។

(២៥៤) ឝ្ការមេវ មនុស្ស្ស ធមាកៃ ១ បញ្ចក

ស្ស ហ ១ ១ ១

សាត្តគ្គបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

(២៥៤) បណ្ដាមនុស្សទាំងឡាយ (មនុស្សណា) បើទុកជាខ្លួននៅក្មេង តែមានប្រាជ្ញាវាងវៃ មនុស្សនោះ ទើបឈ្មោះថា ធំក្នុងពួកមនុស្សនោះ មនុស្សល្ងង់ខ្លៅ សូមីមានសរីរៈ (ដាច់ធំ) ក៏មិនឈ្មោះថាធំឡើយ ។

ចប់ ពេជ្ជិសីលជាតក ទី ២ ។

១ គ្គប្ប្ជាតក

(២៥៥) (គាថាសពោធិសត្ត ពោលថា) ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងត្ត្រកូលស្ដេចនាគឈ្មោះវ៉ៃរ្ចកៃ:ទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងត្ត្រ-កូលស្ដេចនាគឈ្មោះឯកបថ:ទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងត្ត្រកូលស្ដេចនាគឈ្មោះឆព្យា-ឫត្ត:ទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងត្ត្រកូលស្ដេចនាគឈ្មោះកណ្ហាគោតមក:ទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងសត្វឥតជើងទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងសត្វជើងពីរទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងសត្វជើង ៤ ទាំងឡាយផង ការៈជាមិត្ត្រៃបស់អាត្មាអញ (ចូរមានជាមួយ) នឹងសត្វជើងច្រើនទាំងឡាយផង

ទុកនិ១ាវេ ឆង្ហ្ម គតំទ្ធ្យ១ាគ្ម

មា មំ អ១ានតោ ហ៊ីសំ មា មំ ហ៊ីសំ ធ១ានតោ

មា មំ ១ត្ថ្ម១ានោ ហ៊ីសំ មា មំ ហ៊ីសំ ១ហ្ម១ានោ

សព្ធ សត្ត សព្ធ ១ាណា សព្ធ ភ្ជ១ា ១ តោ១ណ

សព្ធ ១ក្ត្រានំ ១ សន្ធ ១ ១ តិ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

(៤ ៥ ៦) អ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ទុកនិបាត នត់ទ្ធរាត្ត ទី ៦

សត្វឥតដើងកុំបៀតបៀនអាត្មាអញឡើយ សត្វដើងពីរកុំបៀតបៀនអាត្មាអញឡើយ សត្វដើង ៤ កុំបៀតបៀនអាត្មាអញឡើយ សត្វដើងច្រើនកុំបៀតបៀនអាត្មាអញឡើយ សព្វសត្វទាំងឡាយផង សព្វប្រាណទាំងឡាយផង សព្វភូតទាំងឡាយផង ទាំងអស់គ្នា សូមសព្វសត្វ(ទាំងនោះ)ឃើញនូវសេចក្តីចំរើនទាំងឡាយ សេចក្តីលាមកអាក្រក់តិចតួច កុំមកដល់ឡើយ គឺថាកុំកើតមានដល់សត្វទាំងនោះឡើយ ។

(២៥៦) ព្រះពុទ្ធមានគុណប្រមាណមិនបាន ព្រះធម៌មានគុណប្រមាណមិនបាន ព្រះសង្ឆមានគុណប្រមាណមិនបាន សត្វលូន ឬសត្វវារទាំងឡាយ គឺពស់ ខ្ជូយ ក្អែប ពីងពាង តុកកែ ទ្រីងកណ្ដុរ សុទ្ធតែមានប្រមាណ (មិនច្រើនដូចគុណព្រះរតនត្រ័យ) ការិយាវក្ស អាត្មាអញបានធ្វើហើយ ការិយាការពារអាត្មាអញបានធ្វើហើយ ពួកសត្វ (ការ) ទាំងឡាយ ចូរបៀសចេញទៅអាត្មាអញ(ធ្វើ)នូវនមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ នមស្ការចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ៧ ព្រះអង្គ ។

ចប់ ១ទ្ធបរិត្តជាតក ទី ៣ ។

រ៉ែកជាតកំ

(៤៥៧) អបិ រ៉ែកេ បសេ្ស សំ សកុណំ មញ្ជុភាណកំ
មយ្ហ្យ តីវ សង្ហ្ការ សំ បតិ មយ្ហ្ យ សវ ដ្ឋ ការ ។

(៤៥៨) ខ ន ភ ជ ល ច ន ស ្ ស ្ ប ត ្ ថ ោ
ន ិ ច ្ ច ំ អ ាម ក ម ច ្ ច ោ ជ ិ ន ោ
ត ស ្ ម ា ន ុ ក ា រ ំ ស ว ដ ្ ឋ ោ
ស ោ ក ា ល េ ห ิ ว ป ล ิ ต ุ ณ ฺ ฐ ิ ต ោ ห ิ ต ោ ต ิ ។

រ៉ែកជាតកំ ចតុត្ថំ ។

គង្គេយ្យជាតកំ

(៤៥៩) សោ ក ន ្ ត ិ ห ญ ฺ ช ก ร ฺ ค ฺ ย ฺ ย า អ ถ ว า សោ ក ន ្ ត ិ យ ห ุ ช า
ច ត ุ ป ฺ ป ท า ย ํ ป ุ ร ิ ส ោ ธ ิ ร ฺ ค ร ฺ ช ห ว ห ิ ม ฺ ฉ ล ฺ ล ิ ย ោ
ฉ ฺ ฉ ิ ส ก า ย ต ฺ ต ี ห ิ ว ช ส ฺ ส ฺ ว ฺ ว อ ต ฺ ถ ิ ห ิ ว ต ิ ។

(៤៦០) យ ํ ป ุ ฐ ฺ ฐ ิ ต ោ ธ ร ํ อ ฺ ฐ า อ ญ ฺ ญ ํ อ ฺ ฐ า ต ิ ป ุ ฐ ฺ ฐ ิ ต ោ
អ ฺ ฐ ป ฺ ป ส ํ ส ก ฺ ข ิ ห ิ ว ห ิ ว ห ิ ว ธ ร ํ อ ส ฺ ส า ก ร ุ ฐ ฺ ฐ ิ ต ิ ។

គង្គេយ្យជាតកំ បញ្ចមំ ។

រ៉ីកជាតក

(២៥៧) (ប្រពន្ធរបស់ក្អែកគោក ស្ងួរថា) នែក្អែកទ៉ីកណ្ងោះរ៉ីក: អ្នកយើញសត្វស្ទាប ដែលពោលពាក្យពីកេះ មានភ្នែកដូចជាភ្នែកនៃក្ងោក ជាក្អែកគោកណ្ងោះសវ៉ីដ្ឋក: ជាប្តីរបស់ខ្ញុំដែរឬ ។

(២៥៨) (ក្អែកទ៉ីកពោធិសត្ត ពោលថា) ក្អែកសវ៉ីដ្ឋក: កាលធ្វើតាមសត្វស្ទាប អ្នកត្រាច់ទៅក្នុងទ៉ីកនំ៦លើគោក ជានិច្ចនោះ ត្រូវសាកយ៉ាងម៉ាត់ស្ទាប់ទៅហ៊ីយ ។

ចប់ រ៉ីកជាតក ទី ៤ ។

គង្គ្យៃជាតក

(២៥៩) (អណ្ដ្ដ៊ីក ពោលថា) ត្រីតាំងឡ្ងាយ នៅក្នុងទន្ទេគ ជ្ជាកំ ត្រីតាំងឡ្ងាយនៅក្នុងទន្ទេយមុនាកំ តែបុរសមានដើម ៤ នេះ[1] មានបរិមណ្ឌលដូចដើមត្រែផង មានកវ៉ែងដូចចន្ទ្ទាលនៃរថផង ល្ងង់ជ្ជ្ជ៊ីលើសអ្នកតាំងឡ្ងាយ ពាល់ គ្ជ្ជ៊ីទៅ ។

(២៦០) (ត្រីតាំងឡ្ងាយ ពោលថា) យើងសួរហេតុណា មិនប្រាប់ហេតុនោះ យើងសួរហ៊ីយត្រូវ ប្ដ ប្ដ ហេតុដ ដ ទ ។ សត្វ ស ស ។ ត ខ្ញ ន ។ ។ ។

ចប់ គង្គ្យៃជាតក ទី ៥ ។

---

[1] បុរសមានដើម ៤ នេះ: សំដៅយកអណ្ដ្ដ៊ីកនេះ ។ អដ្ឋកថា ។

ទុកនិ៖ បាតេ ឆដ្ឋো ឆដ្ឋ ឆដ្ឋ ទ្ធ្ធ្ធ

ក្ករុ្ងមិគជាតកំ

(២៦១) ឥជ្ឌ្ឍ ទ្ធ ទ្ធ ទ្ធ ជ ជ ជ

ក្រុងមិគជាតក

(៦៦១) (សត្វចចាត ពោលថា) ម្នាលអណ្តើក សូមអ្នកកាត់ នូវ-
អន្ទាក់ព្រ័ត្រ ដោយដង្ហាញចុះ យើងនឹងធ្វើព្រានមិនឲ្យមកបាន ។

(៦៦២) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) អណ្តើកចូលទៅកាន់ទឹក សត្វប្រើស
ក៏ចូលទៅព្រៃ ឯសត្វចចាត បានដាំកូនទាំងឆ្នាយ អំពីបុងឈើ
ទៅកន្លែងឆ្ងាយ ។

ចប់ ក្រុងមិគជាតក ទី ៦ ។

អស្សកជាតក

(៦៦៣) (សត្វកំពោងញ៉ី ពោលថា កាលពីដើម) ទ្យានប្រទេសនេះ
ខ្ញុំបានត្រាច់ទៅជាមួយនឹងស្តេចអស្សក: ជាប្តី ជាទីស្រឡាញ់
ដែលខ្ញុំប្រាថ្នាគេ ។ ប្រាថ្នានូវខ្ញុំ ។

(៦៦៤) សេចក្តីសុខនឹងទុក្ខ ដ្ឋ តែងបិទបាំងនូវសុខនឹងទុក្ខចាស់ ព្រោះ
ហេតុនោះ សត្វកំពោងឈ្លោល ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំជាង
ស្តេចអស្សក:ទៅទៀត ។

ចប់ អស្សកជាតក ទី ៧ ។

សុំសុមារជាតកំ

(២៦៥) អលមេតេហិ អម្ពេហិ ជម្ពូហិ បនសេហិ ច

យានិ ចាបិ សមុទ្ទស្ស ឱ មយ្ហ ពុទ្ធ ។

(២៦៦) មហាតីវត តេ ពោធិ ន ច ឧ ឧ ញ ឧ ទ្ធ ។

សុំសុមារ ! ! !

សុំសុមារជាតក

(៦៦៥) (ស្វាគោធិសត្ត្ব ពោលថា) ផ្លែឈើទាំងឡាយណា (ដែលអ្នកយើញហើយ) នាត្រើយសមុទ្ទ្ទ្

ឧទ្ទានគាថា

(២៦៩)អាវ្ហោ ភោ ជាមយំ ១ ក្ខោ ២ ២ ២

ទុកនិបាត ឆក្កនិបាតវគ្គ ទី ៦

១០ កន្ធគ្គលកជាតក

(២៦៩) (សត្វសសេះឈ្មោះកន្ធគ្គលក: ពោលថា) ម្នាលសសេះឈ្មោះ ១ ទិវនិយ:ដ៏ចំរើន អ្នកបែងកាលបែកហើយ ដោយការប្រហារ ដ៏ខ្ពង់ ឯងដ៏ដើមឈើណា ដើមឈើនេះ មានស្លឹកល្អិតប្រកប ដោយបន្ទូ តើជាឈើឈ្មោះអ្វី ។

(២៧០) (១ ទិវនិយបក្ខ ពោលថា) ម្នាស សសេះនេះ កាលចោះនូវឈើ ក្នុងព្រៃចាំងឆ្ងាយ ចូលហើរទៅ ក្នុងពួកឈើមិនមានខ្ចឹម ជា ចំណែកនៃឈើសួត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយមក សសេះ (នេះ) ចូលហើរមកកំសាយអ្នកបែងកាល (របស់ខ្លួន) នឹងដើមសង្ហ ជាឈើ(១)មានខ្ចឹមអំពីកំណើត ។

ចប់ ១០ កន្ធគ្គលកជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ឆក្កនិបាតវគ្គ ទី ៦ ។

១ ទ្ធាងនៃឆក្កនិបាតវគ្គ

និយាយអំពីចំណាងមាំ ១ ហាងប្រសើរ ១ ស្ពៃចនាគ ១ ឈ្មោះ ១ ក្ងាន: ១ ក្ងាតគ្រាតឈ្មោះ ១ ត្រីដ៏ប្រសើរ ១ ប្រើស ១ ស្ពៃចឈ្មោះ ១ ផ្ទៃស្ងាយដ៏ប្រសើរ ១ ១ ១

ពីរណាត្តកវគ្គ

សោមទត្តជាតកំ

[២៧១] អតាសិ យោក្តំ ឧរុមប្ផមត្ថោ

សំវច្ឆរំ ពីរណាត្តកស្មឹ

ព្យាតាសិ អញ្ញំ ឧរសិ ឧកយ្ហ

ន ជីយ្យមោ តាយតិ អប្ផមញ្ញ ។

[២៧២] ទ្វយំ យាចនកោ តាត សោមទត្ត ជីកច្ចតិ

អលាភំ ធនលាភំ ភ ឋិតំ ធម្ម ឋិ យាចនាតិ ។

សោមទត្តជាតកំ ឯកមំ ។

ទ្វាទសជាតកំ

[២៧៣] អញ្ញ ទ្ធមរិមោ ឧណ្ណ អញ្ញ ឧណ្ណ ច ទ្ធមិ

ព្រាហ្មណ ភ្ជ ឋ ឧ្ជ ជ ក ទ ទ ទ ។

ពីរណាត្តមួកវគ្គ

សោមទត្តជាតក

(២៧១) (ពោធិសត្ត ពោលថា បពិត្រលោកតាពុក) លោកមិនមានសេចក្តីធ្វេសប្រហែសជានិច្ច ចូលធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងព្រៃស្នាន ដ៏ដេរដាសដោយគ្ងុតនៃស្ទ្រីអណ្ណាស អស់ ១ ឆ្នាំ (កាលបើដូច្នេះ) លោកចូរទៅកាន់បរិសេឫ ហើយធ្វើ (នូវហេតុនោះ) ឲ្យទៅជាហេតុដទៃវិញ សេចក្តីព្យាយាម រមែងមិនកម្ចាត់នូវបុគ្គលដែលឥតប្រាជ្ញាឡើយ ។

(២៧២) (ព្រាហ្មណ៍ ពោលថា) ម្នាលសោមទត្តជាកូន ធម្មតាជនអ្នកសូមគេ រមែងដល់នូវហេតុពីរយ៉ាង គឺមិនបាននូវទ្រព្យ ១ ចាន នូវទ្រព្យ ១ ព្រោះថា ការសូមគេ រមែងមានសភាពយ៉ាងនេះ ជាធម្មតា ។

ចប់ សោមទត្តជាតក ទី ១ ។

ទ្វិបិដកជាតក

(២៧៣) (ព្រាហ្មណ៍ ពោលថា) ឆ្កាការខាងលើដទៃ ឆ្កាការខាងក្រោមដទៃ ម្នាលនាងព្រាហ្មណ៍ អញសួរចំពោះនាងថា ចុយខាងក្រោមតើជូចម្តេច ចុយខាងលើតើជូចម្តេច ។

(២៧៤)អមាំ ឧជោ ស្ម ភនន្ត តិត្ថ្យោ ស្ម ឥជ្ឌាតតោ

អយំ ហិ ភោ ជ្ជមោ ឆ ណ្ណ អយ ០ ០ ០

ទុកនិបាត ពីរណតួអ្នកវត្ត ទី ៣

(៦៧៤) (ក្ងន អ្នកវាចាំ ពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ខ្ញុំអ្នកវាចាំ ជាអ្នកសូម មកដល់ក្នុងទីនេះ ឯសហាយរបស់នាងព្រាហ្មណ៍ នេះ ចុះទៅហើយកាន់ផ្ទ្រ អ្នកស្វែងរកនូវបុរសណា បុរស នោះ នេះឯង ។

ចប់ ខ្ជិ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ជាតក ទី ២ ។

ភ្ជុ្ជ្ជ្ជ ជាតក

(៦៧៥) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) តថាគតបានពួ្ជ្ជ្ជ្ជ ដ្ជ្ជ្ជ ថ្ជ្ជ ថា ស្ដ្ជ្ជ ១ នៅ ក្ជ្ជ ដ ដ ដ ដ ១ ១ ១

ឫណ្ណនទីជាតកំ

(២៧៧) ឫណ្ណានទី យេន ច ហេយ្យមាហុ
ជាតំ យវំ យេន ច ភុញ្ជមាហុ
ទ្វេ ភតំ យេន ច អជ្ជយន្តិ
សោ ត្យាភតោ ហន្ទ ច ភុញ្ជ ព្រាហ្មណ ។

(២៧៨) យតោ មំ សរតី ភជ្ជ ភយ្ យសម្ជ ! ឧបេតវ
ហ ! ហ ! ! !

ឫណ្ណនទីជាតក

(២៧៧) (ព្រះរាជាទ្រង់លិខិតក្នុងព្រះរាជសាសន៍ថា) ជនទាំងឡាយ
ពោលនូវស្ពឹង ដែលលួមសត្វណាផឹកបាន ថាជាស្ពឹងពេញ
ហើយផង ជនទាំងឡាយពោលនូវសន្ទូង ដែលលួមសត្វណា
ពួនបាន ថាជាសន្ទូងកើតហើយផង ជនទាំងឡាយហៅកនូវ
បុគ្គលដែលទៅហើយកាន់ទីឆ្ងាយដោយសត្វណាផង សត្វនោះ
យើងនាំមកហើយដើម្បីអ្នក ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ចូរអ្នកបរិភោគ
(នូវសាច់ក្អែកនេះ) ចុះ ។

(២៧៨) (ពោធិសត្ត ពោលថា) កាលណាស្ដេចរាជកអញ សូម្បីតែ
សាច់ក្អែកក៏ផ្ញើមក (កាលស្ដេចបាន) ហង្សក្ដី ក្រៀលក្ដី
ក្ងោកក្ដី (ហេតុអ្វីក៏មិនរាជក) ការមិនរាជកនេះឯង ជាសេចក្ដី
លាមកបំផុត (ក្នុងលោក) ។

ចប់ ឫណ្ណនទីជាតក ទី ៤ ។

១ ១ ១

ទុកនិបាតេ សត្តមោ ពីរណត្តអ្នកវគ្គ

(២៨០) ឯតម្ហិ ឋិតា ឯ រវីវ សេដ្ឋ

ឯកំ ២ មុញ្ចេ ១ ១ ១

ទុកនិបាត ពីរណាត្តអ្ក្ខវគ្គ ទី ៧

(២៨០) បពិត្រព្រះអង្គមានព្យាយាមប្រសើរជាងជន (ឯបណ្ឌិតបុរស) ឃើញនូវហេតុនេះហើយ មិនគប្បីបញ្ចេញវាចាជាកុសល ឲ្យហួសវេលា ព្រះអង្គគង់នឹងទតឃើញអណ្តើក ដែលដល់នូវសេចក្តីវិនាសព្រោះតែនិយាយច្រើន ។

ចប់ ឆព្វេបជាតក ទី ៨ ។

មច្ឆជាតក

(២៨១) (ត្រីឈ្មោល ពោលថា) ក្ងោងនេះអញមិនក្តៅ ឈើស្ងួតដែលគេបិតសំរួចល្អហើយក៏អញមិនឈឺ អញឈឺតែត្រង់មេត្រីសំគាល់អញ ថាទៅត្រេកអរនឹងមេត្រីដទៃនោះ ។

(២៨២) ក្ងោងគឺពគ:នោះ រលាកនូវអញផង ចិត្ត (ដ៏សម្ផ្ទុយត្តដោយពគ:) ក៏ញ្ចាំងអញឲ្យក្តៅផង បពិត្រព្រានសំណាញ់ចាំងឡាយ សូមអ្នកចាំងឡាយលែងចំទៅ (សត្វដែលបិតនៅ) ក្នុងកាមអ្នកចាំងឡាយកុំបៀតបៀនក្នុងហេតុនីមួយ ។

ចប់ មច្ឆជាតក ទី ៦ ។

សេគ្គុជាតកំ

(២៨៣) សព្ពោ លោកោ អត្តមនো អហោសិ
អកោវិទា តាម ធម្មស្ស សេគ្គុ
ពោមារិកោ ជាម ឥវជ្ជ ធម្មោ
យំ ត្វំ ភមិតា ឥវនេ ឧភោនសិ ។

(២៨៤) យោ ទុក្ខមុជ្ជាយ ភវេយ្ យ តាណ
សោ ទេ ឥ ឥ ទុត្ត ១ នេ ភវេតិ
ស ភ ស្ស ភ ជ្ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
យោ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

សេគ្គុជាតក

(២៨៣) (បិតា ពោលថា) សត្វលោកទាំងអស់ ជាអ្នកមានចិត្តរីករាយ (ដោយការសេពកាម) នាងសេគ្គុ ជាស្ត្រីមិនឈ្លាសក្នុងធម៌របស់អ្នកស្រុក នាងដែលយើងចាប់ហើយយកក្នុងព្រៃ ដោយធម្មតាណា ធម្មតានោះរបស់នាង ឈ្មោះថា នៅក្នុងទេតុ ។

(២៨៤) (នាងសេគ្គុកុមារិកា ពោលថា) ជនណាគប្បីជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំ ដែលទុក្ខពាល់ត្រូវហើយ ជននោះជាបិតារបស់ខ្ញុំបានប្រទូស្តក្នុងព្រៃ ខ្ញុំនោះកន្ទក់កន្ទេញចំពោះអ្នកណា ក្នុងកណ្ដាលព្រៃ បិតាណា ជាអ្នកការពារ បិតានោះធ្វើនូវកម្មដ៏សហ័ស ។

ចប់ សេគ្គុជាតក ទី ៧ ។

ភ្ជុជិវាណិជជាតក

(២៨៥) (ទ្វិនិច្ចយាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) កលបញ្ញាតតបចំពោះបុគ្គលអ្នកមានកលបញ្ញាត អ្នកគិតល្អហើយ ការកាងតបចំពោះបុគ្គលអ្នកកាង អ្នកបានតទល់(ល្អ)ហើយ ថាបើតណ្ហាទាំងឡាយ គប្បីស៊ីនូវផ្លែមែន ហេតុអ្វីក៏សត្វខ្ទេងទាំងឡាយនាំកន្ទេងទៅមិនបាន ។

ទុកនិបាតៃ សត្តមោ ពីរណាត្តអ្ក្ខរវិត្ថារ

(២៨៦) ក្ខ ជ ស្ស ហ ិ ស ន្ត ិ ក្ខ ជ ក្ខ ជ ា

ភ វ ត ិ (១) ម ភ ោ ន ិ ក ត ិ ន ោ ន ិ ត ា ត ្ម ា

ន េ ហ ិ ម ុ ត ្ត ន ដ្ឋ ជ ា ល ម ដ្ឋ ស ្ស ជ ា ล ํ

ម ា ត េ ម ุ ต ฺ ต ม ห า ส ํ ช า ล น ฐ า ต ํ ฯ

ក្ខជវ្ជាណ៌ជាតកំ អដ្ឋមំ ។

គរហ ិ ត ជ ា ត ក ํ

(២៨៧) ហ ិ ร ញ ฺ ญ ํ ม े ส ุ ว ณ ฺ ณ ํ ม े ฉ ส า ร ต ฺ ถ ิ ก ค า ถ า

ទ ุ ม ฺ ม ช า ห ํ ม น ุ ส ฺ ส า ห ํ อ ว ิ ย ช ฺ ช ํ อ ป ส ฺ ป ํ ฯ

(២៨៨) ទ ฺ ว ี ท ฺ ว ี ก ห ร ป ต ย ฺ โ ค ต ฺ ต ิ ป ฺ ป ร ิ ย ฺ โ ห ฉ ต ฺ ต ม ส ฺ ส ุ ค ฺ ค า

ล ม ฺ ห ต ฺ ต ฺ ว า ว ิ ส ฺ ส ก ฺ ข า ส ิ อ ห ํ อ ฏ ฺ ฐ ิ ต ก ณ ฺ ณ ฺ ค า

ก ิ ร า ส ิ ช ช ร ร ต ฺ ต ิ ย า ส ิ ส ํ ว ิ ส ุ ท ฺ ธ ร ส ิ ช ช ร ฺ ฯ

គ រ ហ ិ ត ជ ា ត ក ํ ន ว ម ํ ។

---

១. ម ភ ว ិ ត ฺ ว ิ ป ิ ។

ទុកនិ១ាត ពីរណាត្ត្ថកវគ្គ ទី ៧

(២៨៦) ព្រោះថា បុគ្គលកោងតបតាំងឡើយ រមែងមានចំពោះបុគ្គលអ្នកកោង បុគ្គលអ្នកបោកប្រាស ដ្ឋមៃអ្ពីបុគ្គលអ្នកបោកប្រាស រមែងមាន (ដល់) បុគ្គលអ្នកបោកប្រាស ម្នាលបុរសអ្នកបាត់ក្ងន អ្នកចូរឲ្យនូវផ្ទាលដល់បុរសអ្នកបាត់ផ្ទាល កុំឲ្យអ្នកបាត់ផ្ទាលលួចកូនអ្នកទៅវិញ ។

ចប់ ភ្ជ១ាណ្ដ១ជាតក ទី ៨ ។

ឥ១ាតជាតក

(២៨៧) (ពាន១ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ១ាចារ្ដ ដ្ឋលពោលថា ប្រាក់ របស់អញ មាសរបស់អញ អស់យប់ន១ងៃ ១ាចារ្ដ ១ាចារ្ដ ១ាចារ្ដ

ធម្មទ្ធជជាតកំ

(២៨៩) សុ១ ជីវិតវ្ហោ ១ សំ រជ្ជ ១ រ ១ ១ ១

ធម្មទ្ធជជាតក

(២៨៩) (សក្ក្ទេវរាជ ពោលថា) អ្នកមានសតាតរស់នៅ ជាសុខ ចេញចាកដែន ហើយមកកាន់ព្រៃដ៏ស្ងាត់ អ្នកនោះតែម្នាក់ឯង អង្គុយសញ្ជាប់សញ្ជឹងនៅ ដ៏ត្ងល់ឈើ (ក្នុងព្រៃ) ដូចជាមនុស្សកំព្រា ។

(២៩០) (ឬសេហិតពោធិសត្ត ពោលថា) ខ្ញុំមានសតាតរស់នៅ ជាសុខ ចេញចាកដែនហើយមកកាន់ព្រៃស្ងាត់ ខ្ញុំនោះតែម្នាក់ឯង ការពារធម្មជាតិរបស់ស្ដេច អង្គុយសញ្ជាប់សញ្ជឹង ដ៏ត្ងល់ឈើ (ក្នុងព្រៃ) ដូចជាមនុស្សកំព្រា ។

ចប់ ធម្មទ្ធជជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ពីរណត្តមួកវគ្គ ទី ៣ ។

ខុទ្ទានដែលពីរណត្តមួកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីគ្ដមស្ដេចណ្ដាសដ៏ប្រសើរ ១ អ្នកវង្ការ ១ ស្ដេចកុរ ដ៏ចត្ដមប្រសើរ ១ ស្ដ្ធ ១ ពេញដោយទ្ធ ១ បុគ្ដលនិយាយប្ដ្ធ ១ ក្ដ្ធ ១ ព្ដ្ធ ១ សត្ដ្ធ ១ ១ មនុស្ដ្ធ ១ ១ មនុស្ដ្ធ ១ ១ ១

កាសាវិគ្គោ

កាសាវជាតកំ

(២៩១) អនិច្ចសាវេ កាសាវំ យោ ១ តុ ២ ០ រ ០ ន ០ ហ ០ ស្ស ០ ០ ០

អ ០ ០ ០

១ សារវគ្គ

១ សារជាតក

(២៩១) (ដំរីពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណា មានទឹកចិត្តគឺកិលេស មិនទាន់លះចេញហើយ ជាអ្នកប្រាសចាកទម: (ការទូន្មានទ្រូវ ត ន្ទ្រិយ) ទ្ធ ១ ១ ១

(២៩៤) យានិ តានេតានិ បុរិសោ តានិ អត្តនិ បស្សតិ
តាលាណានិ តាលាណានិ ចាបានិ ច ចាបានិ
យានិ សំ ១ បនេ ពីជ តានិ ហ ១ នេ ផលន្តិ ។

ចុលគន្ធិយជាតកំ ទុតិយំ ។

ចុណ្ណភត្តជាតកំ

(២៩៥) ឧមេ ឧមន្ត ១ ស្ស ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ។

(២៩៦) ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ។

ចុណ្ណភត្តជាតកំ ១ ១ ១ ។

(២៩៤) បុរសធ្វើនូវអំពើតាំងឡាយណា រមែងឃើញនូវអំពើតាំងឡាយនោះ ចំពោះខ្លួន បុរសអ្នកធ្វើអំពើល្អ រមែងទទួលផលល្អ ចំណែកខាងបុរសអ្នកធ្វើអំពើអាក្រក់ រមែងទទួលផលអាក្រក់ បុគ្គលសាបព្រោះនូវពូជបែបណា រមែងបានទទួលផ្លែបែបនោះ ។

ចប់ ជុលនន្ទិយជាតក ទី ២ ។

ឫជិភត្តជាតក

(២៩៥) (អាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលគប្បីនុនលំពោនតប ចំពោះបុគ្គលអ្នកនុនលំពោនខ្លួន គប្បីគប់រកនូវបុគ្គលអ្នកគប់រកខ្លួន គប្បីធ្វើកិច្ច តបចំពោះបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវកិច្ចដល់ខ្លួន កុំគប្បីធ្វើប្រយោជន៍ដល់បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នា នូវសេចក្តីវិនាសដល់ខ្លួន មិនគប្បីគប់រកនូវបុគ្គលអ្នកមិនគប់រកខ្លួន ។

(២៩៦) បុគ្គលគប្បីលះនូវបុគ្គលអ្នកលះបង់នូវខ្លួន មិនគប្បីធ្វើនូវឈើដែលតាំងនៅកន្លែងគឺសេចក្តីប៉ុនប៉ងកន្លងបុគ្គលនោះ មិនគប្បីសមាគមជាមួយនឹងបុគ្គលដែលមានចិត្តវិញ្ញាស សត្វស្លាបដឹងនូវឈើដែលមានផ្លែអស់ហើយ រមែងសំឡឹងកន្ទ្រាដើមឈើឯទៀតដែលមានផ្លែយ៉ាងណា (បុគ្គលគប្បីគប់រកបុគ្គលដទៃយ៉ាងនោះដែរ) ព្រោះថា លោកសន្ទ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ ។

ចប់ ឫជិភត្តជាតក ទី ៣ ។

ទុកនិបាតេ អដ្ឋមោ ភាសារវិត្ថារ

ក្ដីមិលជាតកំ

(២៩៧) យសេ្ចតេ ចតុរោ ធម្មា ១ កុណ្ឌ បរមកន្ទតា (១)
សទ្ធំ ធម្ម ធីតិ ចាគោ ទ ដ្ឋ សោ អតិវត្ដតិ ។
(២៩៨) យ ស្ស ១ ១ ១

ទុកនិបាត ៣សារវិត្ត ទី ៨

ក្ដីលជាតក

(២៩៧) (ក្រពើ បាននិយាយថា) បុគ្គលណាមានធម៌ ៤ យ៉ាង គឺ
សច្ចៈ ១ សុចរិតធម៌ ១ សេចក្ដីព្យាយាម ១ ចាគៈ ១ ជា
គុណដ៏ចំរើនក្រៃលែង បុគ្គលនោះ រមែងកន្ទ្រង់ទ្រូសត្រូវបាន ។

(២៩៨) ចំណែកបុគ្គលណា មិនមានធម៌ ៤ យ៉ាងនេះ គឺសច្ចៈ ១
សុចរិតធម៌ ១ សេចក្ដីព្យាយាម ១ ចាគៈ ១ ជាគុណដ៏ចំរើន
ក្រៃលែង បុគ្គលនោះ រមែងមិនកន្ទ្រង់ទ្រូសត្រូវបានទេ ។

ចប់ ក្ដីលជាតក ទី ៤ ។

១ត្ថិវណ្ណនជាតក

(២៩៩) (អាមាត្យ បានក្រាបទូលថា) ឫពិត្រព្រះសម្ដេចទេព មានបុរស
របស់ទូលព្រះបង្គំម្នាក់ ជាអ្នកទ្ងាល់ទ្ងាយក្នុងកិច្ចការតាំងពួង តែ
បុរសនោះមានកំហុសមួយ ព្រះអង្គទ្រង់សំគាល់ក្នុងកំហុសរបស់
បុរសនោះថា គួរនឹងធ្វើដូចម្ដេច ។

(៣០០) (ព្រះពជ្ជាពោធិសត្ត មានព្រះបន្ទូលថា) បុរស(ជាអ្នកប្រទូស្ត)
ក្នុងផ្ទះរបស់យើងមានដែរ ឯបុរសបែបនេះ (ឥឡូវនេះ) មាន
ក្នុងទីនេះ តែបុរសអ្នកប្រកបដោយចំណែកនៃគុណ គេរកបាន
ដោយកម្រ បានជាយើងចូលចិត្តអត់ធន់ ។

ចប់ ១ត្ថិវណ្ណនជាតក ទី ៥ ។

កោសិយជាតក

(៣០១) កាលេ ធ ក្ខ មនា សាធុ ១ កាលេ សាធុ ធ ក្ខ ១

អ កាលេ ន ហិ ធ ក្ខ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ន ១ ១ ១ ១ ១ ១

កោសិយជាតក

(៣០១) (ភាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) ការចេញទៅកន្លងកាលគួរ ជាការប្រសៃ ការចេញទៅកន្លងកាលមិនគួរ មិនជាការប្រសៃទេ ព្រោះថា (ជនណាមួយ) ចេញទៅកន្លងកាលមិនគួរ រមែងមិនញ៉ាំងប្រយោជន៍តិចតួចឲ្យកើតបាន ជនជាសត្រូវដ៏ច្រើន នឹងចោមចាប់នូវបុរសតែម្នាក់ឯង (ដែលចេញទៅកន្លងកាលមិនគួរ ហើយឲ្យដល់នូវសេចក្តីវិនាសដ៏ធំ) ដូចសេនាកែ្អក (ចោមចឹក) នូវសត្វមៀម (ដែលចេញទៅកន្លងកាលមិនគួរ) ។

(៣០២) អ្នកប្រាជ្ញដ៏ធ ន្ទូវរបៀបនឹងការចាត់ចែង ដ៏ធនូវគោសរបស់ជនទាំងឡាយដ៏ទៃ បានធ្វើនូវមិត្រទាំងអស់ឲ្យលុះ ក្នុងអំណាចរបស់ខ្លួន គប្ប្ បានន្ទូវសេចក្តីសុខដូចសត្វមៀម (មានប្រាជ្ញាចំកក្បាលកែ្អកឲ្យដាច់ស្ងាត់) បានសេចក្តីសុខដូច្នោះ ។

ចប់ កោសិយជាតក ទី ៦ ។

ឆ្លូបិបាបណកជាតកំ

(៣០៣) ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ ស្ទ្ធ

ឍ ណ ណ ណ

ទុកនិបាត ភាសារវគ្គ ទី ៨

គូបិបាណកជាតក

(៣០៣) (សត្វកំពោង ពោលថា) អ្នកជាសត្វកូរ្ចៃ ក្ងា មកជួបប្រទះនឹងយើងជាអ្នកកូរ្ចៃ ក្ងា មានសេចក្តីប្រឹងប្រែង អាចប្រហារគ្នាបាន នៃដំរី អ្នកចូរមក អ្នកចូរត្រឡប់មក អ្នកកាចប្ដ ចានជាវត់ ១ អ្នកស្រុកអង្គ:នឹងមគធ:ទាំងឡាយ ចូរមើលសេចក្តីព្យាយាម របស់យើងនឹងអ្នក ។

(៣០៤) (ដំរី ពោលថា) យើងនឹងមិនសម្ងាប់អ្នក ដោយដើង មិនសម្ងាប់ដោយក្ងុក មិនសម្ងាប់ ដោយប្រមោយទេ យើងនឹងសម្ងាប់អ្នកដោយកាចប៉ ។ សត្វស្ងុយ ចូរវិនាសដោយរបស់ស្ងុយ ។

ចប់ គូបិបាណកជាតក ទី ៣ ។

កាមនីតជាតក

(៣០៥) (ព្រះបាទពាណាសី ត្រាស់ថា) យើងប្រាថ្នាទ្ធូវដែន ជាចន្ទោះនៃក្ងុងទាំង ៣ គឺដែនបញ្ចាល:១ ក្ងុ ១ ភេកកៈ ១ ម្ចាលព្រាហ្ម ណ៍ យើងត្រូវការពរជសម្ផត្ដិ ក្ងុងក្ងុងទាំង ៣ នោះ ក្រៃលែងជាងពជសម្ផត្ដិ ក្ងុងក្ងុងពាណាសីនោះ ១ ១ ម្ចាលព្រាហ្ម ណ៍ អ្នកចូរកាន ទ្ធូរយើង ដែលកាមនាំ ១ ១ ។

(៣០៦) តណ្ហាហិ ធនជ្ជស្ស តណ្ហាភេ ហោតេ
អមនុស្ស្ជ្ជ ធនជ្ជស្ស តណ្ហាភ្ជ ២ណ្ហ
ធ តាមនីតស្ស តណ្ហាតិ ០ ០ ០
ទ្ធ ០ ០ ០

(៣០៦) (សក្ក្រទេវរាជពោធិសត្ត ត្រាស់ថា) ពេទ្យពួកខ្លះ រមែងធ្វើ(នូវការរក្សា) ចំពោះបុគ្គលដែលពស់ចឹកហើយ បណ្ឌិតទាំងឡាយ តែងធ្វើ (នូវការរក្សា) ចំពោះបុគ្គលដែលខ្មោចចូលហើយ បុគ្គលទីមួយ (ក្រៅពីបណ្ឌិត) រមែងមិនធ្វើនូវការរក្សា ចំពោះបុគ្គលដែលកាមនាំទៅហើយ ព្រោះថា ការរក្សាដូចម្តេច ចំពោះបុគ្គលដែលមានធម្មិសជាក់ចុះហើយ ។

ចប់ ការមន្តជាតក ទី ៨ ។

បលាយិជាតក

(៣០៧) (ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត ទ្រង់ត្រាស់ថា) ក្រុងតក្ខសិលា យើងឡើងមកជ័ន្ធដុំវិញហើយ ដោយពពកគឺពលដំរី ស្រែកសំឡាងដ៏ប្រសើរ ដោយកម្រងផ្កាគឺពលសេះដ៏ប្រសើរ ដោយរលកទឹកគឺពលរថ ដោយភ្លៀងខ្ចាំងគឺសរ ដោយខ្ចាត់ខ្ចាយជាអ្នកលបចាំប្រហារមាំ ។

(៣០៨) អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្ទុះទៅផង ចូរលោតផ្ទោះទៅផង ចូរស្រែកដោយសម្ងួតផ្ទៃ ។ (ម្ហូបអាហារ) ដោយពលដំរីទាំងឡាយ សម្ងួតគឹកកងដ៏ខ្ចាំង (ប្រាកដស្ទើដោយសម្ងួតនៃវត្ថុ) ចូរប្រញ៉ាត់ទៅកាន់ថ្ងៃនេះ ដូចជាផ្ទេកបន្ទោរ ដែលបេញ្ចុតចាកមេឃកាលគ្រហឹមដូច្នោះ ។

ចប់ បលាយិជាតក ទី ៩ ។

ទុតិយបលាយិជាតកំ

(៣០៩) ឆដ្ឋមបរិមិតំ អនន្តចារំ

ទុប្ផ្ឍសហំ ឆន្ទ្ហេហិ សាតរមិវ

តិរិមិវ អនិលេន ទុប្ផ្ឍសហោ

ទុប្ផ្ឍសហោ អហមជ្ជ តានិសេន ។

(៣១០) មា ភាលិយំ រិម្ផ្ឍលមិ ឆហិ ស្ផ្ឍ តានិសំ

រិនយ្ហសេ ន ហិ លភសេ ជិសេនកំ

អាសជ្ជសិ ភជមិវ ឝ្ភ ចារិនំ

យោ តំ បនា ឆន្ទ្ធមិវ ចោជយិ ស្ផ្ឍ តីតិ ។

ទុតិយបលាយិជាតកំ ទសមំ ។

ភាសារវិត្តោ អដ្ឋមោ ។

ទុតិយបណ្ណាសជាតក

(៣០៩) (ព្រះពាសាគន្ធារៈ ទ្រង់ត្រាស់ថា) ទង់សម្រាប់រថប្រមាណមិនបាន ពលពាហនៈមានត្រើយមិនមានទីបំផុត (រាប់មិនបាន) ពួកសត្រូវគ្រប់សង្កត់ចាន់ដោយក្រ ដូចជាសមុទ្ទសាគរ ដែលហ្ហូរចូលកន្លែក (គ្រប់សង្កត់ចាន់ដោយក្រ) (ពួកពលរបស់យើងនេះ) ពួកពលដទៃគ្រប់សង្កត់ចាន់ដោយក្រ ដូចជាភ្នំដែលឡាស់គ្រប់សង្កត់ចាន់ដោយក្រ ក្នុងថ្ងៃនេះ ភាគ្នាអញប្រកបដោយពលប្រាកដដូច្នោះ តម្រូវអ្នកណានឹងគ្រប់សង្កត់ចាន់ ។

(៣១០) (ព្រះពាសាពាណាសីពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ព្រះអង្គកុំនិយាយនូវអំពើពាលឡើយ ព្រោះបុគ្គលប្រហែលដូចព្រះអង្គមិន (ការចយកការសម្ផ្ទាត្តិចានទេ) ព្រះអង្គក្តៅអន្ទះអន្ទែង (ដោយកូដ្ឋ៨គឺ ភគៈ ទោសៈ មោហៈ ទ្ធ៨ មានៈ ត្រៃ ប្ដ ណ្ណ) ដ្ឋ) ( ) ( ) (

ពីស្ស្ទ្ធាតំ

ឥវ ១ ១ ១

១ ទ្ធានវគ្គកាសាវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីសំពត់ដ៏ប្រសើរ ១ ពាក្យរបស់ពាចារ្យ ១ ផ្លែឈើ
អស់ហើយ ១ ធម្មិដ៏ប្រសើរ ២ យ៉ាង ១ បុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ១
សត្វក្អែក ១ ពួកជនកូងដែនមគធ: ១ ដែន ៣ ក្នុង ១ ដំរីដ
ប្រសើរស្រែកសំពារ ១ ទ ដ ប្រសើរ ១ ត្រូវជា ១០ ។

---

១០ បាទមវគ្គ

១០ ហានជាតកំ

(៣១១) យថាបិ ឥតិ បុរិសស្ស ចាហានា
សុខស្ស អត្ថាយ ទុក្ខំ ១ ឧទ្ទ្ធរោ
យម្ហាកិតត្ថា ឥលសារ ២ ម៉ីធ្ជ
ឥសេ ២ ចានេ បុរិសស្ស ១ ១ ១

(៣១២) ឯវមេវ យោ ទុក្ខ្ លិ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ទ ១ ១ ១ ១ ១ ១

១ឧបាហនវគ្គ

១ឧបាហនជាតក

(៣១១) (ព្រះម្ចាស់ជីវិតពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ស្បែកជើងដែលបុរសទិញ ហើយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដោយសេចក្តីសុខ ជាស្បែកជើងក្តៅ ហើយ ដោយកំដៅថ្ងៃ ជៀតជៀនផ្ទៃជើង គប្បីទាំមក នូវ សេចក្តីទុក្ខ គប្បីស៊ីនូវជើងនៃបុរសនោះឯង មានឧបមាយ៉ាង ណា ។

(៣១២) បុគ្គលណា កើតក្នុងត្រកូលអាក្រក់ ជាអ្នកមិនប្រសើរ ចូន រៀនវិជ្ជានិងសូត្រ (អំពីសំណាក់) នៃអ្នកចាំងឆ្លាយ (អាចារ្យ) ហើយ រមែងស៊ីនូវខ្លួននោះឯង ព្រោះវិជ្ជានិងសូត្រដែលខ្លួន រៀនហើយ ក្នុងសំណាក់នៃអាចារ្យនោះ បុគ្គលនោះ (បណ្ឌិត ពោលថា) ជាមនុស្សមិនប្រសើរ មានឧបមាដោយស្បែក ជើងដែលធ្វើមិនល្អហើយ យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ ១ឧបាហនជាតក ទី ១ ។

២ណាឬណាជាតក

(៣១៣) (ព្រះដ្ឋ)ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ប្រយោជន៍នេះ នាងគិតតែម្នាក់ ឯង បុរសណា នាំនាងទៅមិនបាន ឬលនាងដ៏ចំរើន ព្រោះថា នាងមិនគួរដើម្បីទៅជាមួយនឹងបុរសគមតៀ្ងឡើយ ។

(៣១៤) ឧរិ ស្ស សកំ មញ្ញមានា អហំ ១ ១ ១

(៣១៤) (សេដ្ឋីធីតា ពោលថា) ខ្ញុំសំគាល់បុរសគប ថាជាបុរសទុសក: ចានប្រាថ្នាហើយ បុរសគមនេះ ដេកស្ងួតរណ្ដុញ ដូចជាពិណដែលមានខ្សែដាច់ ។

ចប់ រ៉ណ្ណាជ្ជណជាតក ទី ២ ។

រ៉ាកណ្ណ្ដកជាតក

(៣១៥) (បុរសអ្នកឲ្យចាយត្រី ពោលថា) ឯងប្រាថ្នាកន្ទ ណាប្រាកដ ចូរទៅកន្ទ ណានោះចុះ ឯងត្រូវបង្ហ ក មុតហើយ ត្រង់ទីជាទីស្ងាប់ ឯងជាសត្វរលោរលាំ ដេញតាមចាប់ទូវ ត្រីទាំងឆ្ងាយ ត្រូវគេ សម្ងាប់ហើយ ដោយចាយ ព្រមទាំងគ្រឿងប្រគំ ។

(៣១៦) (ព្រះសាស្ដ្រាត្រាស់ថា) បុគ្គលកាលប្រព្រឹ ត្ត ទៅតាមលោកា-មិស: ជាអ្នកលុះ ក្នុងអំណាចនៃចិត្ត រមងក្ដ ក្រហាយ បុគ្គលនោះ រមងក្ដ ក្រហាយ ក្នុងកណ្ដ ល ពួ ក ញាតិ ទ ងសំ ឡ ញ ; ; ;

អសិតាភុជាតកំ

(៣១៧) ភូមេវ ធានមិតាវ យំ ការោ ព្យសនា ឥយ

សោ យំ អប្ជដិសន្ធ្ជ្ជ ១ ១ ជ ជ ជ

អសិតាភុជាតក

(៣១៧) (នាងអសិតាភូ ពោលថា) (ខ្ញុំ) អស់សេចក្ដីស្រឡាញ់ ចំពោះ
អ្នកព្រោះអំពើណា អ្នកបានធ្វើអំពើនេះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ
សេចក្ដីស្រឡាញ់នោះ មិនតស្ងាប់ទៅទេ ដូចជាកូកដំរីដែលគេ
កាត់ដោយរណារដូច្នោះ ។

(៣១៨) (ព្រហ្មទត្តរាជកុមារ មានបន្ទូលថា) បុគ្គលមានសេចក្ដីប្រាថ្នា
លើសលុប រមែងសាបសូន្យចាកប្រយោជន៍ ព្រោះលោភ
ហួសហេតុផង ព្រោះសេចក្ដីស្រវឹងក្នុងការបង់ចានហួសហេតុ
ផង ដូចយើងសាបសូន្យចាកពរជធីតាឈ្មោះអសិតាភូ ។

ចប់ អសិតាភុជាតក ទី ៤ ។

ទ្រីឆ្ងនខជាតក

(៣១៩) (ពាក្យណាសីសេដ្ឋី ពោលថា) ចាត្រីទ្រីឆ្ងនខតាបស លោកជា
អ្នកមិនមានសេចក្ដីខ្ជិលច្រអូយ គប្បីបរិភោគផង ផឹកផង ហើយ
ដេកក្នុងផ្ទះទាំងឆ្ងាយណា ផ្ទះទាំងឆ្ងាយនោះ ប្រកបដោយ
ប្រាក់ទឹកមាស ប្រកបដោយកោដន ជាសុខ(យ៉ាងត្រៃលែង)។

(៣២០) យក ជានីហ មានុស្ស យក ជាកណ្ណោ មុសា

យក ជានីន្ទ ធណ្ហាស្ស បវេលំ អនិ ក្ខ ្ជ ្ជ ្ជ

(៣២០) (ក្ងានទ្រាបស ពោលថា) ការគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនមានដល់បុគ្គលឥតព្យាយាម ការគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនមានដល់បុគ្គលមិននិយាយពាក្យកុហក ការគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនមានដល់បុគ្គលមិនកាន់យកនូវអាជ្ញា មិនធ្វើទោសដល់ជនពាល១ឡាយដ៏ទៃ បុគ្គលណានឹងគ្រប់គ្រងផ្ទះដែលផ្ទុះ បំពេញបានដោយកម្រិយ៉ាងនេះ ។

ចប់ ក្ងានជាតក ទី ៥ ។

ពកជាតក

(៣២១) (ពួកត្រី ពោលថា) សត្វស្វាបនេះ ស្រួលបួលពេក ដូចផ្កាកុមុទ មានស្វាបពាងពីរសម្ងួតហើយ ឈរសំកុកហាក់ដូចជាមានកំឡាំងខ្លាំង ។

(៣២២) (ត្រីពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកពាងឡាយ មិនដឹងច្បាស់ នូវសីលរបស់ពួកនោះទេ អ្នកពាងឡាយ មិនដឹងហើយនាំគ្នាសរសើរ សត្វស្វាបមិនមែនកម្ចាត់នូវយើងទេ ព្រោះហេតុនោះ ទើបសត្វស្វាប (នេះ) មិនកម្រើកខ្លួន ។

ចប់ ពកជាតក ទី ៦ ។

សាកេតជាតកំ

(៣២៣) គោ ឧ ខោ ភតកា ហោតុ ឯកាកេ ឥធ បុគ្គលេ

អតីវ ហានយំ ឯតាតិ ចិត្តញ្ចាបិ ឧសីនតិ ។

(៣២៤) ឧត្ត្ងេ ‍ សន្ធ្ងាសេន ‍ ‍ ‍

សាកេតជាតក

(៣២៣) (ពួកភិក្ខុ ពោលថា) បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ហេតុអ្វីហ្ន៎ ហឫ-ទ័យត្រជាក់ យ៉ាងក្រៃលែង ចាំងចិត្តក៏ជ្រះថ្លាក្នុងបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ។

(៣២៤) (ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ថា) សេចក្តីស្រឡាញ់នោះ រមែងកើតដោយហេតុពីរយ៉ាង គឺដោយធ្លាប់នៅរួមគ្នា ក្នុងកាលមុន ១ ដោយការទំនុកបម្រុងគាក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ១ ដូចជាទុយ្ជលដែលដុះក្នុងទឹក ដោយហេតុពីរយ៉ាង គឺទឹក ១ ភក់ ១ ។

ចប់ សាកេតជាតក ទី ៣ ។

ឯកបទជាតក

(៣២៥) (កុមារជាកូននៃព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្របិតា យើងញ៉ាំងប្រយោជន៍ឲ្យសម្រេច ដោយបទណា សូមអញ្ជើញលោកប្រាប់នូវបទនោះតែមួយ ដែលអាស្រ័យនូវបទ ជាប្រ-យោជន៍ច្រើន ដែលសង្គ្រោះ (រួមចូល) តែមួយ ។

(៣២៦) ឧក្ខេយ្យ ភមនំ ភាគ អនេកគ្ឆមនស្ស្ជ

ឥញ្ជ សីលេន សំយុត្តំ ខន្ធ្យ ឧបចានិតំ

អលំ ម៉ាត្ត សុខាមេតុ អម៉ាត្ត ទុខាយ ភ ។

ឯកបទជាតកំ អដ្ឋមំ ។

ហារ្ជ្ជមាតជាតកំ

(៣២៧) អាសីវិសម្ស ម សន្ត ឋ ក្ខ ម ជ ។

ទ្ធ ។ ហ ។ ជ ។ ។

(៣២៨) ។ ។ ។ ។ ។ ។

ហ ។ ជ ។ ។ ។ ។ ។

ហ ។ ជ ។ ។ ។ ។ ។

ហ ។ ជ

(៣២៦) (បិតា ក្រាបទូលថា) នែកូន សេចក្តីទុស្សាហ៍ (ប្រកបដោយញាណ) ជាបទតែមួយ ដែលអាស្រ័យនូវបទ ជាប្រយោជន៍ច្រើន តែសេចក្តីទុស្សាហ៍នោះ ប្រកបដោយសីល ប្រកបដោយ១ន្ទិធម្ម អាចញ៉ាំងពួកមិត្ត១ឲ្យសុខ ឬដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ ដល់ពួកបុគ្គលមិនមែនជាមិត្ត ។

ចប់ ឯកបទជាតក ទី ៨ ។

ហរិតមាតជាតក

(៣២៧) (សត្វពស់ សួរថា) ម្នាលអ្នកជាកូន នៃហរិតមណ្ឌកមាតា ត្រីចាំងឆ្ងាយ ស៊ីនូវយើង ដែលជាសត្វមានពិស ដែលចូលទៅកាន់មាត់លប ដោយហេតុណា ហេតុនេះ ពេញចិត្ត (ដល់អ្នកដែរឬ) ។

(៣២៨) (នីលមណ្ឌកពោធិសត្ត ពោលថា) (ឥស្សរភាព) របស់បុរសនោះ ចានប្រព្រឹត្តទៅ ដកបណ្ដា បុរស(នោះ) រមែងរំបាន់(ជនដទៃ ដកបនោះ) លុះពួកជនដទៃ (ចានឥស្សរ-ភាព) រមែងរំបាន់វិញ ក្នុងកាលណា បុរសអ្នករំបាន់នោះ ត្រូវពួកជនដទៃរំបាន់វិញ ក្នុងកាលនោះ ។

ចប់ ហរិតមាតជាតក ទី ៩ ។

ទុកនិយាតេ នវរមោ ១ជាហនវរាត្ត

មហាបិង្គុលជាតកំ

(៣២៩) សញ្ជោ ផនោ ហឹសិតោ បិង្គុលេន
តស្មឿ មតេ បត្ថយំ ១ឧយន្ត
ម៉ាយោ ១ុ តេ អាសិ អកណ្ណានេត្ត
ការ ១ុ ត្ថ ១ៃ ១ទ ១ ១ ១

ទុកនិបាត ឆជាហនវគ្គ ទី ៩

មហាបិङ្គលជាតក

(៣២៩) (ព្រះពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ដនតាំងអស់ ត្រូវស្ពឹចបិङ្គលៈ
ហៀតហៀនហើយ កាលស្ពឹចនោះ សោយទីវង្ក្ត តាមហើយ
ដនតាំងឡាយ រមងឹងបានទ្ទូរសេចក្ដីត្រេកអរ ម្នាលទ្វារបាល
ស្ពឹចអកណ្ហានេត្ត ជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នកឬ ព្រោះហេតុ
អ្វីបានជាអ្នកយំ ។

(៣៣០) (ទ្វារបាលបុរស ពោលថា) ស្ពឹចអកណ្ហានេត្ត មិនមែនជាទី
ស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំខ្លាចស្ពឹចនោះត្រឡប់មកវិញ (ព្រោះ
ស្ពឹចនោះ) ទៅអំពីមនុស្សលោកនេះ គប្ប៉ាហៀតហៀន ទ្ទូ
មច្ចុរាជ មច្ចុរាជនោះ ក្រែងត្រូវស្ពឹចបិङ្គលៈ ហៀតហៀនហើយ
គប្ប៉ានាំមកទុក ក្នុងមនុស្សលោកនេះវិញ ។

(៣៣១) (ព្រះពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ព្រះបាទបិङ្គលៈនោះ គេដុតដោយ
ភ្លើ ១ ពាន់ដឹក គេស្រោចដោយទឹកមួយរយកូម ដ្ឋានសម្រាប់
ដុតគេបានចាំងដុំវិញហើយ អ្នកកុំភ័យឡើយ ស្ពឹចបិङ្គលៈនោះ
នឹងមិនមកវិញបានទេ ។

ចប់ មហាបិङ្គលជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ឆជាហនវគ្គ ទី ៩ ។

គស្ស្ដ្ដ

ឥ

ឥ

ឥ

ឥ

---

១ ទ្ធានដែ១ ១ បាបានវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីស្បែកដើងប្រសើរ ១ បុរសគម ១ ក្រពើត្រូវ ២ ក្ដ
ម្ដុត ១ ព្រះពជ្ជធីតាឈ្មោះអសិតាកូ ១ ២ ១ ១ ១

សិគាលវគ្គោ

សព្ទទាឋិជាតកំ

[៣៣២] សិគាលោ មានជច្ចោ ច ឋរិវារេន អត្ថិកោ
ចាបុណិ មហតឺ ភូមឺ   រាជាសិ សព្ទទាឋិនំ ។
[៣៣៣] ឯវមេវ មនុស្ស្ស្ស យោ ហោតិ ឋរិវារវា
សោ ហិ តត្ត មហា ហោតិ សិគាលោ ១ៃយ ១ានឋិ១ន្ត្ដ ។

សព្ទទាឋិជាតកំ ឋ១ម ។

សុនខជាតកំ

[៣៣៤] ១ាលោ ១ាយ សុនខោ យោ ១ាត្ដ[1] ន ១ាឧតិ
ពន្ធ១ា ច ១ម្ហោ១ាយ អ១ិ១ោ១ ១ាវ ១ាជ ។
[៣៣ជ] អ១ិ១ាត្ដ ១ម ១ន១ាឋ ១ម អ១ោ ១ម ១ាឧ១ាយ ១ាត្ដ
១ាលញ្ច ១ជ១ាកន្ធ១ាមិ ១ាវ ១ស្ស ១ាត្ដ១ន្ធ១ោ១ ។

សុនខជាតកំ ទុ១ិ១ំ ។

---

1 ម. ១ាយ ១ ១ាយ១ន្ដ ។

សិគាលវគ្គ

សព្វទាឋិជាតក

[៣៣២] (ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ថា) ចចក រឹងត្ឹងដោយមានៈ ត្រូវការដោយបរិវារ (ច្រើន) ក៏ដល់ភូមិសម្បត្តិដ៏ធំ បានជាស្តេចនៃពួកសត្វមានចង្ហមទាំងពួង ។

[៣៣៣] បណ្តាមនុស្សទាំងឡាយ មនុស្សណា ជាអ្នកមានបរិវារ មនុស្សនោះ ឈ្មោះថាជាធំក្នុងពួកបរិវារនោះ ដូចជាចចក (បានជាធំ) ជាងសត្វមានចង្ហមទាំងឡាយ ដូច្នោះឯង ។

ចប់ សព្វទាឋិជាតក ទី ១ ។

សុនខជាតក

[៣៣៤] (ព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) ឆ្កែណាមិនស៊ីព្រ័ត្រ ឆ្កែនុ៎ះ ពេញជាលូង់ ម្យ៉ាងទៀត ឆ្កែគួរដោះខ្ជូនអំពីចំណង ស៊ីព្រ័ត្រ ឆ្អែតហើយ គប្បីទៅកាន់ផ្ទះ (របស់ខ្ជូន) ។

[៣៣៥] (ឆ្កែ ពោលថា ពាក្យរបស់អ្នក) ខ្ញុំបានតាំងទុកក្នុងចិត្តខ្ញុំហើយ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំបានធ្វើទុកក្នុងហឫទ័យខ្ញុំហើយ ជនដេកលក់ ស៊ីប់ដរាបណា ខ្ញុំរង់ចាំនូវកាល ដរាបនោះ ។

ចប់ សុនខជាតក ទី ២ ។

គុត្ត្ដិលជាតក

(៣៣៦) សត្ត តន្ត ្ដ សុ ម ធុ រ ្ យ ្ ក ម ណ ោ ្ ្ ្

គុត្តិលជាតក

(៣៣៦) (ព្រះពោធិសត្ត្ វ លាលថា) បពិត្រព្រះឥន្ទ្រកាសិយ ខ្ញុំបាន (ញ្ជាំងសិស្សឈ្មោះមុសិល:) ឲ្យរៀនទ្ធូវពិណមានខ្សែ ៧ មានសម្ងេងពីរោះ ជាទីរីករាយនៃចិត្ត (ឥន្ទ្រាវ) សិស្សឈ្មោះមុសិល:នោះ ហៅខ្ញុំកន្ធ:ក ណ្ណ:ាលវ:ាគ្ គ:ាមណ្ឌ:ាល (ក ន្ទ្ធ:ាំ) ស្ងួមព្រះអង្គជាទីពឹងនៃខ្ញុំ ។

(៣៣៧) (សក្ក:ទេ:ាជ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា) ម្ន:ាលសំ:ាញ្ជ:ាញ់ ខ្ញុំនឹងជាទីពឹងរបស់អ្នក ខ្ញុំជ:ាអ្នកបូជ:ានូ:ាអ:ាចារ្ យ សិស្ស:ានឹងមិនឈ្នះអ្នក បពិត្រអ:ាចារ្ យ អ្នកនឹងឈ្នះនូ:ាសិស្ស:ាញ ។

ចប់ គុត្តិលជាតកទី ៣ ។

វ:ាគ:ាបូជាតក

(៣៣៨) (ត:ាបសពោធិសត្ត្ វ លាលថា) បុគ្គលយើញនូ:ារ:ាប.ាណ: មិនប្រាថ្នានូ:ារ:ាបស់នោះ មួយទៀត មិនយើញនូ:ារ:ាបស់ណ: ចង់ប:ានរ:ាបស់នោះ យើងសំគ:ាល់ថ: បុគ្គលនោះ នឹងត្រ:ាច់ទៅ (ក្នុងសង្ស:ារ) អស់ក:ាលយូ:ា ព្រោះថ: បុគ្គលនោះប្រាថ្នារ:ាបស់ណ: មិនប:ានន្ធ:ារ:ាបស់នោះ ។

ទុកនំណាតេ ទសមោ សិតាលវគ្គោ

(៣៣៩) យំ លភតិ ន តេន ទុស្សតិ យំ ២ លទ្ធំ

ហិ លេតិ

ឥច្ចា ហិ អនន្ត្ថ ១ ១ ១

ទុកនិបាត សិក្ខាលវគ្គ ទី ១០

(៣៣៩) (ឬបុគ្គលបាននូវបស់ណា) មិនត្រេកអរនឹងបស់នោះ ប្រាថ្នាសម្បត្តិណា ម្លើសជាយនូវសម្បត្តិ ដែលបានហើយនោះ ព្រោះថាសេចក្តីប្រាថ្នា ជាដំណើរកន្ទីបំផុតគ្មាន យើងសូមធ្វើនមស្ការចំពោះពួកបណ្ឌិត ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាទៅប្រាសហើយ ។

ចប់ វិតតិជ្ជជាតក ទី ៤ ។

មូលបរិយាយជាតក

(៣៤០) (អាចារ្យទិសាជ្ញាមោក្ខពោធិសត្ត សួរថា) កាលរមែងស៊ី នូវពួកសត្វទាំងអស់ ព្រមទាំងខ្លួនឯង. ចំណែកសត្វណា ជាអ្នកស៊ីនូវកាល សត្វនោះ ឈ្មោះថា ដុតនូវតណ្ហា ដែលជាធម្មជាតិដុតសត្វ ។

(៣៤១) (ព្រះពោធិសត្ត តិះដៀលថា) ក្បាលនរជនទាំងឡាយដ៏ច្រើនក្បាលទាំងនោះ មានរោមផង ធំផង ត្រូបនៅលើក ឬណ្ណាមនុស្សទាំងអម្បាលនេះ គង់មានមនុស្សណាមួយ ដែលមានប្រាជ្ញាមិនខាន ។

ចប់ មូលបរិយាយជាតក ទី ៥ ។

ពាលោវាទជាតកំ[1]

[៣៤២] ហន្ត្វា ឃត្វា វធិត្វា ច ឆេត្វា ឆានំ អសញ្ញតោ

ឥធ សំ ភត្តុ ភុញ្ជមានោ ស ចាបមុបលិម្ពតិ[2] ។

[៣៤៣] បុត្តទារម្ប៉ិ ចេ ហន្ត្វា ឆេត្វ ឆានំ អសញ្ញតោ

ភុញ្ជមានោ ន ចាបមុបលិម្ពតីតិ ។

ពាលោវាទជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

ឧទញ្ចនិជាតកំ

[៣៤៤] អន្ធា ចាឧញ្ចនី សព្ពេ ឧញ្ញាយ អតិវេធតិ

ឥថ ហិ ទ្ធិដ្ឋិ ភញ្ជតិ ខុត្តំ ន្ធ ឧ ឧ ឧ ។

---

១ ម. ពាលោវាទជាតកំ ។ ២ ម. ស ចាបេន ឧបលិម្ពតិ ។

ពាណោរាទជាតក

(៣៤២) (ក្នុងមិត្តមាត់ពោលថា) បុគ្គលអ្នកមិនត្រូវសង្ស្រ្ត័យប្រហារសត្វផង ធ្វើសត្វឲ្យលំបាកផង ធ្វើសត្វឲ្យស្លាប់ផង ហើយឲ្យទាន(ដល់សមណៈណា) សមណៈនោះ កាលបរិភោគ នូវកត្តបៃបនេះ ឈ្មោះថា ប្រទ្ឆាក់ដោយបាបដែរ ។

(៣៤៣) (ព្រះពោធិសត្ត តបថា) ប្រសិនបើបុគ្គលអ្នកមិនសង្ស្រ្ត័យ សូម្បីសម្លាប់នូវកូនទ្ធ ហើយឲ្យទាន (ដល់សមណៈណា) សមណៈនោះ ជាអ្នកប្រកបដោយប្រាជ្ញា ទុកជាកាលបរិភោគ ក៏មិនប្រទ្ឆាក់ដោយបាបទេ ។

ចប់ ពាណោរាទជាតក ទី ៦ ។

ឋានញ្ជលីជាតក

(៣៤៤) (អាមាត្យពោធិសត្ត សរសើរថា) ព្រះពជកុមារព្រះនាមឋានញ្ជលី ក្នុងរឿងកន្ទ្ធ នូវពួកយើងទាំងអស់គ្នា ដោយប្រាជ្ញាពិតមែន ដូច្នោះ ឋានជាទ្រង់ពេបព្រះនេត្ត ទ្រង់ទតឃើញ នូវហេតុដ៏ក្រៃលែងដោយពិត ។

ទុកនិបាតេ ទសកេ សិក្ខាសរីរត្ថ

(៣៤៥) ឆាយំ ឆម្ចំ អឆម្ចំ ច អត្ថានត្ថញ្ច ពុជ្ឌតិ

អញ្ញត្រ ជ ជ្ជនិ ជ្ជ ជ ជ

(៣៤៥) (ព្រះពោធិសត្ត្ វៀ)ាលថា) ព្រះរាជកុមារព្រះនាមបាទញ្ជលីនេះ មិនគ្រប់ជ្រាបនូវសភាពជាធម្ម និងសភាពមិនមែនជាធម្មផង នូវ ប្រយោជន៍ និងមិនមែនជាប្រយោជន៍ផង ព្រះរាជកុមារព្រះនាម បាទញ្ជលីនេះ ជ្រៀ)ាលតែការពេប នូវព្រះនុស្ត្ចេញ)ាហើយ គ្រប់មិនជ្រាបនូវហេតុតិចតួចឡើយ ។

ចប់ បាទញ្ជលីជាតក ទី ៧ ។

កឹសុ្ណកោបមជាតក

(៣៤៦) (ព្រះរាជ ពោលថា) ដើមចា អ្នកពាល់ គ្នាបានឃើញ)ាហើយ អ្នក ចាំងឡ្ការនៅសង្ស័យក្នុងដើមចានោះ ចាដូចម្តេចហ្ន ដ្ឋិតអ្នក ចាំងឡ្ការ មិនបានសាកសួរនាយ.ការ ក្នុងទីចាំងពួងសោះ ។

(៣៤៧) (ព្រះសាស្ត្ គ្រប់ត្រាស់ថា) ធម្មិចាំងឡ្ការ ដែលពួកជនណា មិនបានដឹងហើយ ដោយញ្ញាណចាំងឡ្ការចាំងពួង យ៉ាងនេះ ពួកជននោះឯង រមែងសង្ស័យក្នុងធម្មិចាំងឡ្ការ ដូចជា (ព្រះ រាជបុត្ត្ចាំង ៤ ព្រះអង្ គ) ជាបងប្ជូនទឹងគ្នា សង្ស័យក្នុងដើម ចាដូ)ោះ ។

ចប់ កឹសុ្ណកោបមជាតកទី ៨ ។

សាលកជាតកំ

(៣៤៨) ឯកបុត្តកោ ភវិស្ស្ស
ភូញ្ជ ធោ ហោ ១ស្ស្ស ១ស្ស្ស ១ ១ ១

សាលកជាតក

(៣៤៨) (ហ្ពត់ ពោលថា) នៃសាលកវនៈ អ្នកជាក់ជាកូនប្រុសតែមួយ (នៃយើង) មួយទៀត អ្នកនឹងបានជាធំកន្ត្រកូលរបស់យើង ចូរអ្នកចុះអំពីដើមឈើមក យើងនឹងទៅផ្ទះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

(៣៤៩) (ស្វាពោលតបថា) ក្រែងអ្នកសម្គាល់ខ្ញុំថាជាសត្វមានហិរិ ល្អ តែអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំដោយបន្ទុះ ខ្ញុំត្រេកអរក្នុងព្រៃ ដែលមានផ្លែ អ្នកចូរទៅផ្ទះ តាមសប្បាយចុះ ។

ចប់ សាលកជាតក ទី ៥ ។

កបិជាតក

(៣៥០) (តាបសកុមារ ពោលថា) ឥសីអង្គនេះ ត្រេកអរក្នុងការ ស្ងប់ នឹងការសង្រួម លោកត្រូវគ័យអំពីវាបៀតបៀនហើយ សូមឲ្យតាបសនេះ ចូលមកកាន់ផ្ទះនេះ ដើម្បីបន្ទោបង់ទ្ធ ត្រូវជាក់នឹងសេចក្ដីក្រវ ល់ក្រវ ាយចេញ កុំឲ្យមានសេសសល់ ឡើយ ។

ទុកនិយាតេ ទសមោ សំគាលវគ្គោ

(៣៤ ០) ជាយ៉ំ ឥសិ ឧបសមសញ្ញមេ រតោ
ភាមិ អយ៉ំ ទុម្ជ្ជ្ជ

(៣៥១) (ពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកនេះមិនមែនជាត់ស៊ី អ្នកត្រេកអរ
ក្នុងការសូបនឹងការស្រេកទេ អ្នកនេះជាសត្វស្វា ជាសត្វគោចរ
នៅលើមែកឈ្ងា ស្វានោះជាសត្វចិត្តប្រទូស្ត មានសន្ធានចិត្ត
ដ៏លាមក ចេះវាចូលមក មុខតែប្រទូស្តផ្ទះនេះមិនទាន ។

ចប់ ពាបិជាតក ទី ១០ ។

ចប់ សិគាលវគ្គ ទី ១០ ។

១ ទ្ធានគាថាសិគាលវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីស្ពេចចចក ១ សុនខ ១ ព្រះតន្ត្រីកោសីយ ១ បុគ្គលប្ចាច ១ បុគ្គលអ្នកស៊ីនូវកាល ១ ទានដ៏ប្រសើរ ១ ព្រះរាជកុមារ ១ ពេជ្ជព្រះនុ ១ នាយសារថី ១ ព្រៃស្វាយ ១ ស្វាវ៉ា ១ ត្រីវ៉ា ១០ ។

១ ទ្ធានគាថាវគ្គ គឺ

និយាយអំពីទន្ធ្ យ ១ សន្ធ្ យ ១ ១ ១

ពីកនិបាតជាតកំ

សង្ខប្បវគ្គោ

សង្ខប្បរាគជាតកំ

[៣៥២] សង្ខប្បរាគកោ តេន រ៉ាតក្ខ្លានំ សិ តេន ច

ឧភ លង្ខ្លតកន្ត្រេ[1] [ន] ឧ សុ ការ ក តេ ន ច ។

[៣៥៣] ន ឯ ណ្ណ ាយ ត ម ុ ន្ត ្ត េ ន ន ប ិ ហ ោ រ ុ ប ស ៅ ណ ា

ត ្ត េ ន ម ្ហ ិ ហ ា ន យ េ រ ៉ ន ្ធ ោ ស ព ្ព ន ្ត ្ត ប រ ិ ណ ា ម ា ណ ា ។

[៣៥៤] អ ា វ េ ឌ ញ ្ជ ន ប ស ្ស ា ម ិ យ ោ ត ោ   រ ុ ហ ា រ ម ស ្ស ា ។

យ ា ว អ ា យ ោ ធ ិ ស ោ ច ិ ត ្ត ំ ส ย ํ ม ฺ ุ ก ฺ ข ฺ ม ฺ ภ ว ํ ฯ

សង្ខប្បរាគជាតកំ ១ បឋមំ ។

---

1 ខ. ម. ឆាលង្ខ្លតេ ភ្ជ្រេ ។

ពិកនិបាតជាតក

សង្ខ្យវគ្គ

សង្ខ្យរាគជាតក

(៣៥២) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) អាត្មាត្រូវ(សេចក្តីកិលេស)ដែលលាងដោយទឹក គឺសង្ខ្យរាគ: (រាគ:ប្រកបដោយកាមវិតក្ក:) ផង ដែលសំលៀងដោយថ្ម គឺកាមវិតក្កផង មិនបានចំរើនដោយគ្រឿងតាក់តែងផង (មិនមែន) ជាងសរឆ្ងើហើយផង ។

(៣៥៣) មិនមែនចាញ្ចមក នូវគុម្ពត្រចៀកហើយលែងទៅវិញផង ចាំងមិនជាប់ដោយស្ងាបក្ងោកផង ជាសរអាចដុតអាយ:ចាំងអស់ឲ្យក្តៅនោះ បានមុតហើយត្រង់ហប្ញទ័យ ។

(៣៥៤) ឈាមគប្ញ៉ាហូរចេញ ចាកមុខរបួស ដែលសរណាមុតហើយ អាត្មាមើលមិនឃើញមុខរបួស ដែលសរនោះមុតហើយទេ ចិត្ត (របស់អាត្មា ត្រូវសរមុតជាប់ហើយ) ព្រោះខុសទំនង អាត្មានាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដោយខ្លួនឯង ។

ចប់ សង្ខ្យរាគជាតក ទី ១ ។

តិលមុដ្ឋិជាតកំ

(៣៥៥) អជ្ជាបិ មេ តំ មនសិ(១) យំ មំ ត្វំ តិលមុដ្ឋិយា
ពាហាយ មំ គហេត្វាន លដ្ឋិយា អនុតាឡយិ ។

(៣៥៦) ឧនុ ជីវិតេ ឧរមសិ យេនាសិ ព្រាហ្មណាគតោ
យំ មំ ពាហាគហេត្វាន តិក្ខត្តុំ អនុតាឡយិ ។

(៣៥៧) អរិយោ អនរិយំ ភុត្ត(២) យោ ឧណ្ហេ ឧទកេ ឧ
សាសនំ(៣) តំ ឧ តំ ១ តំ ១ ១ ១

ពិលបុដ្ឋិជាតក

(៣៥៥) (ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត ពោលថា) អ្នកចាប់យើងត្រង់ដើមដៃ ហើយ
រាយយើងដោយពាត់ ព្រោះហេតុតែលួមួយក្តាប់ ការរាយ
នោះ ប្រាកដក្នុងចិត្តរបស់យើង ដរាបដល់ថ្ងៃនេះ ។

(៣៥៦) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកមកដោយហេតុណា អ្នកមិនត្រេកអរ
ក្នុងជីវិតដោយហេតុនោះទេឬ ព្រោះអ្នកចាប់យើងត្រង់ដើមដៃ
ហើយរាយ អស់រៈបីដង ។

(៣៥៧) (ព្រាហ្មណ៍ ពោលថា) អរិយជនណា ហាមឃាត់នូវបុគ្គល
មិនប្រសើរ កាលធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ដោយអាជ្ញា ការហាម
ឃាត់របស់អរិយជននោះ ពាក្យថាជាពាក្យប្រៀនប្រដៅ ការហាម
ឃាត់អរិយជននោះ មិនមែនជាពៀរឡើយ បណ្ឌិតគាំងឃ្លាយ
រមែងដឹងនូវហេតុនោះ ដូចេ្នះឯង ។

ចប់ ពិលមុដ្ឋិជាតក ទី ២ ។

មណិកណ្ឋជាតក

(៣៥៨) (មណិកណ្ឋនាគរាជ ពោលថា) ជាយនឹងទឹក ត្រាតដល់ទ្ងុចេ្រន
ពេកក្រៃ ព្រោះហេតុនៃកែវមណីនេះ ខ្ញុំនឹងមិនឲ្យកែវមណី
នោះដល់លោក លោកជាអ្នកសូមហួសហេតុ ខ្ញុំនឹងមិនមក
ជាន់អាស្រមរបស់លោកទេ ។

(៣៥៩) សុស្ស យថា សក្ខរនោ ឥមាណ

តាសេ សមិ សេ លំ យាចមានោ

ឥន្ត ន ទ ទ ស្ស អតិយាចនោ

ន ចាបិ តេ អ ស្ស ម ម ត ម ិ ស្ស ។

(៣៦០) ន តំ យាចេ យ ស្ស ម ិ យ ំ ជ ិ ត ី ស

ទ ទ ស ្ស ្ ហ ោ ត ិ អ ត ិ យ ា ច ន ា យ

ន ា ត ោ ម ណ ី យ ា ច ិ ត ោ ្ ព ្ ា ហ ្ ម ណ ោ ន

អ ទ ទ ្ ន ំ យ ោ ្ ន ទ ្ ធ ្ ត ម ា ត ិ ។

១ ២ ៣ ៤ ១ ២ ៣ ៤

១ ២ ៣ ១ ២ ៣

១ ២ ១ ២

១ ២ ១ ២

១ ២ ១ ២

(៣៥៩) លោកកាលសូមកែវមណី ដែលកើតអំពីថ្ម ទាំងឲ្យចំតក់ស្ងួត ដូចមនុស្សកំណ្ជោះ មានដៃកាន់ដាវសំលៀងហើយដោយថ្ម មកញ្ជាងចំឲ្យតក់ស្ងួតដូច្នោះ ចំមិនឲ្យកែវមណីនោះដល់លោកទេ (ព្រោះ) លោកជាអ្នកសូមហួសហេតុ ចំនឹងលែងមកកាន់ពស្រមរបស់លោកហើយ ។

(៣៦០) (តាបសពោធិសត្ត្វជាបង ពោលថា) បុគ្គលដ៏ធ្ងន់ត្រៃ ណាថាជាទីស្រឡាញ់របស់គេ មិនត្រូវសូមវត្ថុនោះទេ សេចក្ដីស្អប់រមែងមាន ព្រោះការសូមជ្រុលពេក ដូចស្ដេចនាគដែលត្រូវព្រាហ្មណ៍សូមកែវមណី ទៅកាន់ទីលែងមើលឃើញតាំងអំពីកាលនោះ ។

ចប់ មណិកណ្ឌជាតក ទី ៣ ។

១ ២ ២ ២

(៣៦២) យត្ថ ទោសំ ន ជានន្តិ ជាតិយា វិនយេន ច

ឧបេតុ តត្ថ មហាព្រហ្ម អបិ អាចាមកុណ្ឌ្លកំ ។

(៣៦៣) ត្វញ្ច ខោ ទ្ធ ជានាសិ យាទិសាយ ហាយុត្ត

ជានន្ត្ថ ជានមាតម្ម ន ត្ថ ភក្ខ្ខាមិ កុណ្ឌ្លកន្តិ ។

ចុណ្ណកកុដ្ឋិសិ ១ ជាតកំ ១ ។

១០ ជាតកំ

(៣៦៤) យាវ ត្ថ ១ ១ ១

(៣៦២) (ក្ងន់សេះសិន្ធវៈ: ពោលថា) បពិត្រមហាព្រហ្ម ជនពាលមួយ មិនស្គាល់សត្វដែលគួរចិញ្ចឹមដោយជាតិ ឬដោយមារយាទដែលគួរទ្រនាន ក្នុងទីណា ក្នុងទីនោះ ថ្លីក៏ចំមិនបរិភោគបាយក្តាំងនឹងកុណ្ណកច្រើន ។

(៣៦៣) ចំណែកខាងលោកស្គាល់ចំ ឬ ស្ងាត់ថា សេះនេះ ១ ត្តមយ៉ាងណា ១ ចំ ឬ ស្ងាត់ ដ៏ ព្រោះអាស្រ័យអ្នកជាអ្នកដ៏ ទើបមិនបរិភោគនូវ ឬ ស្ងាត់ ១ ១ ១

(៣ ៦៦) តស្មា មត្តញ្ញូ តា សាធុ ភោជនស្មឿ អតិទ្ធិ តា

អមត្តញ្ញ ហ ិ ស ីធ ន្ត ិ មត្ត ញ្ ញ ូ ន ស ីធ រ ត ិ ។

សុកជាតកំ បញ្ចមំ ។

ជ្ជ ូ ទ ្ ធ ា ន ជ ា ត ក ំ

(៣ ៦៧) ជ ្ ជ ូ ធ ា ន ំ ១ ណ ា ម ា ន ា ភ ិ ណ ្ ដ ា ជ ា ឧ ធ ក ត ្ ត ិ ត ា

អ ជ ្ ឌ ្ ត ុ (១) អ យ ោ ណ ោ ហ ំ (២) (២) (២)

(៣៦៦) ព្រោះហេតុនោះ ការដឹងប្រមាណ មិនណ្ណាតក្នុងកោដន ជាការប្រសើរ ព្រោះពួកជនដែលមិនដឹងប្រមាណ រមែងលិចពួកជនដែលដឹងប្រមាណ រមែងមិនលិចទេ ។

ចប់ សុវកជាតក ទី ៥ ។

ជ្ជុទបានជាតក

(៣៦៧) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ពួកឈ្ងាញ្ញអ្នកត្រូវការដោយទឹក កាលដឹកអណ្ណាតចាស់ ក៏បានទ្ទូរដែកនឹងទង់ដែងផង ទ្ទូរសំណរកក់ផង ទ្ទូរកែវមណីពាងឡាយផង ទ្ទូរប្រាក់នឹងមាសផង ទ្ទូរកែវមុត្តានឹងកែវពៃឌូរ្យពាងឡាយផង ដ៏ច្រើន ។

(៣៦៨) តែពួកឈ្ងាញ្ញពាងនោះ មិនសន្ធោសដោយទ្រព្យនោះ រំដរតែតែដឹកចុះទៅទៀត សត្វមានពិសដ៏ក្ងៀវក្ងា មានតេជះ ក៏សម្ងាប់ទ្ទូរពួកឈ្ងាញ្ញពាងនោះ ដោយតេជះ (នៃពិស) ក្នុងអណ្ណាតទឹកនោះឯង ។

(៣៦៩) ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលគប្បីដឹក តែកុំដឹកឲ្យជ្រៅហួសពេក ព្រោះការដឹកអណ្ណាតជ្រៅហួសពេក ជាការលាមក ទ្រព្យ(ដែលពួកឈ្ងាញ្ញ) ចានហើយដោយការដឹក ក៏វិនាសអស់ ព្រោះតែការដឹកជ្រៅហួសពេក ។

ចប់ ជ្ជុទបានជាតក ទី ៦ ។

គាមណីបន្ទូជាតកំ

(៣៧០) ឆាយំ យកនំ ឧ្ចសលោ លោលោ អយំ ឧ្ចលីមុ្ចោ

ភ្ជតំ ភ្ជតំ ទោ ឧ្ចសេ្ចយ្ យ ឧ្ចវ្ចមិ ជ្ជ ជ្ជ ។

(៣៧១) ឆយ ជ្ជ ជ ជ

គាមណិចន្ទជាតក

(៣៧០) (ព្រះពាជកុមារពោធិសត្ត ពោលថា) សត្វនេះជាសត្វមិនឈ្លាស (ក្នុងការធ្វើ) នូវផ្ទះទាំងឡាយ សត្វនេះជាសត្វវិលខ្ចប មានមុខជ្រួញ ចានតែខាងប្រទូស្ត ចំពោះកិច្ចការដែលគេធ្វើហើយ ។ ត្រកូលនេះជាធម្មតាយ៉ាងនេះឯង ។

(៣៧១) ភេមានេះ មិនមែនជាភេមនៃសត្វមានចិត្ត (សម្បយុត្តដោយបញ្ញាជាគ្រឿងពិចារណា) ទេ ម្រ៉ាគគឺស្ពានេះមិនអាចធ្វើគេឲ្យចូលចិត្តបានទេ ក្ស្ត្ទ្ធ្ជ្ជ ព្រះពាជបិតារបស់ខ្ញុំ ទ្រង់ព្រះនាមជនសន្ធ: (ចានគ្រាស់ហើយ) ថា ស្ពានេះមិនដ៏ងនូវហេតុតិចតួចឡើយ ។

(៣៧២) បុរសប្រាកដដូច្នោះ មិនគប្បីចិញ្ចឹមនូវមាតាបិតា បងប្អូនប្រុសនិងបងប្អូនស្រីរបស់ខ្លួនបានទេ ព្រះបាទទសរថ (ជាព្រះបិតា) ចានប្រៀនប្រដៅខ្ញុំ (យ៉ាងនេះ) ។

ចប់ គាមណិចន្ទជាតក ទី ៣ ។

មន្ធាតុរាជជាតកំ

(៣៧៣) យាវតា ចន្ទិមសុរិយា (បរិហារន្តិ) ទិសា ភន្តិ

វិរោចនា (១)

សព្វេ ទាសា មន្ធាតុ យេ ចាណា ឧបជីវិតា (២)។

(៣៧៤) ន ភវាមិ ណវ៉ាសេន តិត្តិ ការាមេសុ ជ្ជតិ

អប្ប្ស្ស ជ ទុ ការ ការ ១ តិ ១ ១ ១

មន្ធាតុរាជជាតក

(៣៧៣) (ព្រះសាស្តា គ្រាស់ថា) ព្រះចន្ទ្រនិងព្រះអាទិត្យ ចាំងឡាយ (ដើរក្រឡឹង)ក្នុងសិនេរុ ទិសចាំងឡាយ ក្ដីរុងរឿង រហូតទីមានកំណត់ត្រឹមណា សត្វចាំងឡាយណា ដែលអាស្រ័យលើផែនដី សត្វចាំងអស់នោះ ជាទាស:របស់ស្ដេចមន្ធាតុ រហូតទីមានកំណត់ត្រឹមណោះ ។

(៣៧៤) ការផ្ដែតក្នុងកាមចាំងឡាយ រមែងមិនមាន ដោយក្ដៀងកហាបណ:ទេ បណ្ឌិតបានដឹងថា កាមចាំងឡាយមានសេចក្ដីសុខតិច មានសេចក្ដីទុក្ខ (ច្រើន) ។

(៣៧៥) ព្រោះហេតុនោះ សាវ័កនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ មិនបានត្រេកអរក្នុងកាមចាំងឡាយសូម្បីជាទិព្យ ជាអ្នកត្រេកអរតែក្នុងធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃតណ្ហា ។

ចប់ មន្ធាតុរាជជាតក ទី ៨ ។

ឥរិតិវុត្តជាតកំ

(៣៧៦) ឧយ្យមស្ស ឋ្ឋាមយមត្ថ ការ ញ្ចិ
ន ពន្ធវេ ឧោ ១០ ១ ១ ១

ติริตวิชฌาตก

(៣៧៦) (ឧបាសកទូលសួរព្រះរាជាថា) កម្មតិចតួចដែលសម្រេចដោយ
វិជ្ជារបស់តាបសនេះ មិនមានឡើយ មួយទៀត តាបសនេះ
មិនមែនជាផ្ទៃពង្ស ទាំងមិនមែនជាសំឡាញ់ របស់ព្រះអង្គទេ
កាលបើយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីបានជាតាបសឈ្មោះតិរិតិវិជ្ជ: ក្នាន
ឈើប្រត់មានចំពាម ៣ បរិកោគនូវដុំថ្មយមានរសជ្រៃ ។

(៣៧៧) (ព្រះរាជា ត្រាស់ថា) ក្នុងត្រាមានអន្ទកយ កាលអញចម្ងាំង
ចាញ់គេ (តាបសនេះ) ចានធ្វើ (នូវសេចក្តីអនុគ្រោះ) ដល់អញ
ម្នាក់ឯង ក្នុងព្រៃគួរខ្លាចដ៏ពន្ធឹក ចានលានូវដៃ (យោងអញ)
ដែលដល់នូវសេចក្តីលំបាក (ក្នុងអណ្ណ) ព្រោះហេតុនោះ អញ
ដែលត្រូវសេចក្តីទុក្ខគ្រប់សង្ឆត់ ទើបចានឡើងរួចមក ។

(៣៧៨) អញ(ឪពុកទៅ)ក្នុងដីវិលោក(នេះ ដល់)នូវវិស័យនៃសេចក្តីស្លាប់
ទៅហើយ តែមកក្នុងទីនេះចាន ព្រោះសេចក្តីលំបាក នៃ
តាបសនេះ ម្នាលកូន តិរិតិវិជ្ជតាបស ជាបុគ្គលគួរដល់លាភ
ក្នុងទាំងឡាយ ចូរឲ្យនូវគ្រឿងបរិកោគផង ចូរបូជានូវតួដែល
គួរបូជាផង ដល់លោក ។

ចប់ តិរិតិវិជ្ជជាតក ទី ៩ ។

ទ្វេតជាតកំ

[៣៧៩] យស្ស ត្តា ទ្ទ្ធមាយន្តិ អមិត្តម្ហ យាធ ១ តុ

តស្ស ន ១ ១ ១

ទូតជាតក

(៣៧៩) (លោលបុរស ពោលថា) សត្វតាំងឡាយមកកាន់ប្រទេសឆ្ងាយ ដើម្បីសូមនូវតួ នឹងបុគ្គលសូម្បីជាសត្រូវ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ផ្នែណា ខ្ញុំព្រះអង្គជាទូតរបស់ផ្នែនោះ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរក្នុងពលរថ សូមទ្រង់កុំខ្ជាល់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គឡើយ ។

(៣៨០) មាណពតាំងឡាយ លុះអំណាចនៃផ្នែណា តាំងផ្ទៃតាំងយប់ ខ្ញុំព្រះអង្គជាទូតរបស់ផ្នែនោះ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរក្នុងពលរថ សូមទ្រង់កុំខ្ជាល់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គឡើយ ។

(៣៨១) (ព្រះរាជា ទ្រង់ត្រាស់ថា) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ យើងឲ្យនូវគោសម្បូរក្រហម ១ ពាន់ ព្រមតាំងគោចា ដល់អ្នក ព្រោះយើងជាទូត (របស់ផ្នែ) នឹងមិនឲ្យដល់អ្នក ជាទូត (របស់ផ្នែផ្សេង) ដូចម្តេចកើត យើងតាំងឡាយ សុទ្ធតែជាទូតរបស់ផ្នែដូចគ្នា ។

ចប់ ទូតជាតក ទី ១០ ។

ចប់ សង្ខ្យារ្ជ ទី ១ ។

ឥសុ្ស្ទ្ធាន

ឧសុ្ការ៉ាវ ភ្ជ ឥសុ្ដ្ឋ ១ ១ ១
ហ្ការ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ជ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

១ ទ្ធានដ៏ សង្ខេបវ្ការ

និយាយពីដាន់ សារ ប្រសើ ១ ស្ងួយ ១ ក្ដាប់ ១ ដ ១
ស្ពៃ ១ ១ ១

បទុមវគ្គ

បទុមជាតកំ

(៣ ៨២) យថា គោសា ចមស្ស្ជ ជ ជ

បទុមវគ្គ

បទុមជាតក

(៣៨២) (សេដ្ឋីបុត្រទី ១ ពោលថា) សក់ក្តី ពុកមាត់ក្តី ដែលគេកោរ
កាត់ចោលហើយ រមែងដុះឡើងវិញ យ៉ាងណា សូមឲ្យច្រមុះ
របស់អ្នកដុះឡើងវិញ យ៉ាងនោះដែរ យើងសូមផ្តាំឈ្លួតហើយ
អ្នកចូរឲ្យ ។

(៣៨៣) (សេដ្ឋីបុត្រទី ២ ពោលថា) ពួជក្ងន់សរទកាល (រដូវរំហើយ)
ដែលគេព្រោះក្នុងស្រែ រមែងលូតលាស់ យ៉ាងណាមិញ
សូមឲ្យច្រមុះរបស់អ្នកដុះឡើងវិញ យ៉ាងនោះដែរ យើងសូមផ្តា
ឈ្លួតហើយ អ្នកចូរឲ្យ ។

(៣៨៤) (សេដ្ឋីបុត្រពោធិសត្វទី ៣ ពោលថា) ជនទាំងពីរនាក់នេះ
និយាយកុហក ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេចហ៎ (បុរសនេះ) នឹង
ឲ្យផ្តាំឈ្លួតទាំងឡាយខ្លះ ទោះជនទាំងពីរនាក់នោះ ពោលក្តី
មិនពោលក្តី ការដុះឡើងនៃច្រមុះគ្មានទេ ម្ចាស់សំឡាញ់
សូមអ្នកឲ្យផ្តាំឈ្លួតទាំងឡាយ យើងសូមហើយ សូមអ្នកឲ្យផ្តា
ឈ្លួតទាំងឡាយ ។

ចប់ បទុមជាតកទី ១ ។

មុទុបាណិជាតកំ

(៣៧៥) ចាណ្ណាវេ មុទុ្ទ្ធ ១ ១ ១

មុទុបាណិជាតក

(៣៨៥) (ព្រះពជធីតា ពោលថា) បើ ចូទ្ធ្ឫបជ្ជាត មានដៃដ៏ទន់ ១ ដំរីដែលព្រះអគ្គបង្ហាត់ពបសារហើយ ១ ពេលធ្លាក់ទឹតសូន្យ្ឫលឹង ១ ក្ងៀងបង្ហ្ការចុះ ១ គប្ប្ឫមានកន្ធ៏ការណ៍ សេចក្ដីប ន្ធ៏ក្ងន ព្រះពជហ ចូ ទ ័យ្ឫ ១ ១ ១

ចុលលបណ្ណជាតកំ

(៣៨៨) អកិច្ចមានេ ករិស្ស្ យ យំ អាកម្ម ឥទ្ធិយា

មិ សម្ផ្ផ្ការ ត្ថ ្ យ ្ ្ ្

ចុល្លបលោភជាតក

(៣៨៨) (ព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) លោភមក (តាមអាកាស) ដោយខ្លួនឯង លើទឹកមិនបែកលក ដោយអំណាចនៃបុទ្ធ្ងិ លុះទៅច្រឡូកច្រឡំដោយស្រី ក៏លិចចុះក្នុងសមុទ្រធំ ។

(៣៨៩) ធម្មតាស្ត្រីតាំងឡាយ រមែងញ៉ាំងបុរសឲ្យវិលវល់ មានមាយាច្រើន ញ៉ាំងព្រហ្មចរិយធម៌ឲ្យកំរើក រមែងលិចចុះ (ក្នុងអបាយ ៤) បណ្ឌិតបុរស ដឹងច្បាស់ហើយ គប្បីចៀសវាងអំពីចម្ងាយ ។

(៣៩០) ស្ត្រីតាំងឡាយនុ+ះ ចូលទៅគប់រកបុរសណា ដោយសេចក្តីពេញចិត្តក្តី ដោយទ្រព្យក្តី តែងដុតបំផ្លាញបុរសនោះ (ឲ្យវិនាស) យ៉ាងឆាប់ ដូចភ្លើង (ដែលឆេះ) ទ្ទូលំនៅរបស់ខ្លួន ។

ចប់ ចុល្លបលោភជាតក ទី ៣ ។

មហោបតាទជាតក

(៣៩១) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) ព្រះរាជាអង្គនោះទ្រង់ព្រះនាមបតាទ: មានប្រាសាទមាស មានទទឹងប្រវែងកន្ទ្រាយ ផ្ទាក់ចុះនៃកូនសរ ១៦ (កន្ទ្ទុះយោជន៍) (អ្នកប្រាជ្ញតាំងឡាយ) ពោលថា ប្រាសាទនោះកំពស់ ១ ពាន់តំណនៃកូនសរ (២៥យោជន៍) ។

ពាក្យនិយាយ ទុតិយោ ឧបុម្ម្ យ

(៣៩២)សហស្សកាណ្ណា សតកណ្ណា ឆដ្ឋាសុ ហារ៉ាតា-

ម្ហ

អនជ្ជុ ឥត្ត ឥទ្ធ្ យ ឆ សហ ស្ស ន ១ ១ ១

(៣៩២) ប្រាសាទនោះ កំពស់ ១ ពាន់គំណាវនៃកូនសរ មានជាន់ប្រាំពីរ
បរិបូណ៌ដោយទង់ ព័ន្ធព័ទ្ធហើយដោយកែវមណីមានពណ៌ខៀវ
ពួកវាចាំ ៦០០០ ចែកជាប្រាំពីរចំណែក ជានកំលើប្រាសាទ
នោះ (ត្រូវ ១ ជាន់) ។

(៣៩៣) ម្នាលភិក្ខុដ៏ អ្នកពោលហើយយ៉ាងណា ប្រាសាទនោះមាន
ហើយ ក្នុងកាលនោះ យ៉ាងនោះ តថាគតកើតជាព្រះឥន្ទ្ર
ជាវេយ្យាវច្ចករ របស់អ្នក ។

ចប់ មហាបទានជាតក ទី ៤ ។

ខុរប្ជាតក

(៣៩៤) (ក្ងានរបស់ឈ្មួញរេះ ពោលថា) អ្នកឃើញនូវព្រួញដែលពួក
ចោរចាក់ហើយដោយកំឡាំងនៃធ្នូផង នូវព្រះខាន់សំលៀង
ដោយប្រេងដ៏ម្ចុត ដែលពួកចោរកាន់ហើយផង កាលសេចក្ដី
ស្លាប់ដែលគួរខ្លាចនោះ ចូលមកតាំងនៅចំពោះមុខហើយ ហេតុ
អ្វីក៏អ្នកមិនមានសេចក្ដីតក់ស្លុតសោះ ។

(៣៨៥) ធិស្ហ ១ុរេ ១ ១ុ១ុ១ ១ ១

(៣៩៥) (គោធិសត្ត ជាមេអ្នករក្សាដងព្រៃ គោលថា) ខ្ញុំឃើញ នូវ ព្រួញដែលចាញ់ហើយ ដោយកំឡាំងនៃធ្នូ នូវព្រះខាន់សំលៀង ដោយប្រេងដ៏មុត ដែលពួកចោរកាន់ហើយ កាលសេចក្តី ស្លាប់ដែលគួរខ្ជាបនោះ ចូលមកតាំងនៅចំពោះមុខ ខ្ញុំក៏ត្រូវ ជ្រាបនូវសេចក្តីត្រេកអរច្រើន ដ៏លើសលុប ។

(៣៩៦) ខ្ញុំនោះមានសេចក្តីត្រេកអរ ជ្រាបនូវពួកសត្រូវ (ព្រោះ ថា) ខ្ញុំជ្រាបនូវជីវិតមុនហើយ ព្រោះថា បុគ្គលអ្នកក្ងៀវក្ងា កាលធ្វើសេចក្តីអាល័យក្នុងជីវិត គប្បីធ្វើនូវកិច្ចរបស់អ្នកក្ងៀវក្ងា ក្នុងកាលណា ។ មិនជ្រាបនេ ។

ចប់ ១ រយ ជាតក ១ ។

ភិតគ្គសិង្ហជាតក

(៣៩៧) (ក្ងានលា គោលថា) អ្នកម្ចាយកើតពីគ្រួសារ ព្រោះតែប្តី ណា មិនពេញចិត្តនឹងកត្ត ព្រោះតែប្តីណា ប្តីនោះមកដល់ ហើយ ឥឡូវនេះ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកម្ចាយតាមចេញទៅ ។

(៣៩៨) (ម្រេលា គោលថា) ម្នាលក្ងាន ម្ចាយយល់ថា ធម្មតាសន្ទ: (របស់ស្ត្រី) កើតដោយហេតុពីជម្ងឺ (ក្តាម) យសរបស់ស្ត្រី ចាំងឡាយ ក៏សាបសូន្យ ហេតុនោះបានជាអញតាមចេញ ។

ឯកនិបាតេ ទុតិយោ ឧទ្ទានគាថា

(៣៩៩) យសសា ជ្ជ ជ ជ

ឥកនិបាត បទុមវគ្គ ទី ២

(៣៩៩) (ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ថា) ស្ត្រីណាមិនប្រាថ្នានូវបុរសមានយសកើតក្នុងត្រកូល ដែលគេនាំមកឲ្យ ស្ត្រីនោះ រមែងសោកសៅអស់កាលយូរអង្វែង ដូចជាមេលា (ដែលយំសោកស្តាយ) សេះសន្ធពណ្ណោះវាតគ្គ: ។

ចប់ វាតគ្គសិន្ធវជាតក ទី ៦ ។

សុវណ្ណកក្កដកជាតក

(៤០០) (ដំរីពោធិសត្ត ពោលថា) ម្រ៉ឹគមានសម្ផ្ការដូចមាស (ក្តាម) ជាសត្វមានក្ដែកលឿនវែង មានធ្នូងជាស្ពែក ជាសត្វនៅក្នុងទឹកមិនមានពោម យើងត្រូវក្តាមនោះក្ដៀបហើយ ទើបកំសត់ទួញយំ សូមកវិយាកុំលះបង់នូវខ្ញុំ ដែលស្ម៉ើដោយជីវិតឡើយ ។

(៤០១) (មេដំរីពោលថា) បពិត្រអ្នកជាម្ចាស់ ខ្ញុំមិនលះបង់អ្នកដែលជាដំរីថមថយកំឡាំងក្នុងកាលនៃខ្ញុំមានអាយុ ៦០ ឆ្នាំទេឡើយ ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នកវ៉ៃក្រលែងជាងប្រថពី ដែលទល់នឹងសមុទ្រចាំង ៤ ទៅទៀត ។

(៤០២) (មេដំរីពោលថា) ពួកក្តាមណា ដែលនៅក្នុងសមុទ្រក្តី ក្នុងទន្ទ្រគង្គាក្តី យមុនាក្តី អ្នកជាសត្វទឹកប្រសើរ ជាងក្តាមចាំងនោះ សូមអ្នកមេត្តាលែងចុះ កាលដែលខ្ញុំកំពុងទួញយំរកចុះ សូមអ្នកមេត្តាលែងចុះ (របស់ខ្ញុំ) មកវិញ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

ចប់ សុវណ្ណកក្កដកជាតក ទី ៧ ។

អារាមទូសកជាតកំ

(៤០៣) យោ មេ សញ្ជ្ញ សមេតាន(១) អហុ ភ សេដ្ឋ សម្ម្ចតោ

ឥ ស្ស ១ យ ១ ១ ១

អារាមទូសកជាតក

(៤០៣) (បុរសពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ស្វាណា ដែលគេសន្ទ្ធតថាជាសត្ត្ববប្រសើរបំផុតជាងពួកស្វា ដែលមានជាតិស្មើគ្នានេះ ប្រាជ្ញារបស់ស្វានោះ មានតែត្រឹមប៉ុណ្ណោះ ពួកសត្ត្ব (ស្វា) ក្រៅនេះ នឹងមានប្រាជ្ញា ដូចម្តេចទៅ ។

(៤០៤) (ហ្វូងស្វា ពោលថា) បពិត្រអ្នកដ៏ប្រសើរ ការតិះដៀលយ៉ាងនេះ ព្រោះតែមិនដឹង បុគ្គលមិនឃើញនូវបុស ហើយគប្បីដឹងនូវដើមឈើដែលតាំងនៅសិប ដូចម្តេចកើត ។

(៤០៥) (ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) យើងមិនតិះដៀលពួកអ្នក ដែលជាពានរ អាស្រ័យនៅក្នុងព្រៃនេះទេ តែថាពួកជនអ្នកធ្វើដើមឈើ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ស្តេចវិស្សសេនណា ស្តេចវិស្សសេននោះ គួរគេតិះដៀលបាន ។

ចប់ អារាមទូសកជាតក ទី ៨ ។

សុជាតាជាតកំ

(២០៦) ឆមាវណ្ណេន សម្ផន្ន មញ្ញុ ការ ១ យ ១ ១ ១

សុជាតាជាតក

(៤០៦) (ព្រះរាជាពោធិសត្ត ត្រាស់ថា) ពួកជនប្រកបដោយសម្បុរ មានសំឡេងពីពេះ មានរូបជាទីស្រឡាញ់ គួរមើលមើល តែជាអ្នកមានវាចាដ៏ក្ងរ ក្ងរ មិនជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នកផង ក្នុងលោកនេះ ទ្ធ ដ ១ ១ ១

(៤១០) ភណ្ណ សម្ម អនុញ្ញាតោ អត្ថ ធម្ម ។ ។ ។

(៤១០) (ហ្ជូងសត្ត្ជ្ជ្ជ ពោលថា) ម្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ! យើងអនុញ្ញាត ហើយ អ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ! ដ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ! ! !

ទុកបាតវគ្គ

ទុកបាតទូសកជាតកំ

(៤០២) អារញ្ញកស្ស ឥសិនោ ចិរំ រត្តំ តបស្សិនោ
ការុញ្ញការណំ ទុនចានំ ការមំ សម្ម អចាមសិ(១) ។

(៤០៣) ឯស ធម្មោ សនាលានំ យំ ចិរាត្ថ ទ្ធិមាមសេ
ចិត្ថុចិតាមហាំ ធម្មោ ន តំ ទុជ្ជាតុមរសិ ។

(៤០៤) យេសំ ភេ ឯធិសោ ធម្មោ អធម្មោ ចន ការ៉ាធិសោ
មា ភេ ធម្មំ អធម្មំ ភ អន្ធ្ធសាម ការ៉ាធនន្ធ ។

ទុកបាតទូសកជាតកំ ចបមំ ។

ព្យគ្ឃជាតកំ

(៤០៥) យេន ចិត្ថេន សិសក្ត យោ ការ៉ាកេ ទ្ធោ ចិរ៉ាយ
ឧ្ជ្ជ ទ្ធ ជ្ជ ការ ន ស្ស ការ ក ទ្ធ ជ្ជ ការ ។

---

១ ម.,ម. អ្ជ ចាមសិ ។

១០បាទវគ្គ

១០បាទទូសកជាតក

(៤១២) (ឥសីពោធិសត្ត សួរថា) ម្នាលសំឡាញ់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នក ប្រទូស្តអណ្តូងទឹក ដែលបុគ្គលធ្វើបានដោយក្រ របស់ឥសី អ្នកនៅក្នុងព្រៃ ប្រព្រឹត្តតបធម៌ អស់ពាក្យ ដ៏អង្វែង ។

(៤១៣) (ចចក ពោលថា) ពួកយើងផឹកទឹកក្នុងទីណា ហើយដុះនោម បំផ្លាញ (ទីនោះ)នេះជាធម្មតារបស់ចចកទាំងឡាយ នេះជាធម្មតា របស់បិតានឹងជីតា អ្នកមិនគួរពោលទោស ចំពោះធម្មតានោះ ។

(៤១៤) (ពោធិសត្ត ពោលថា) អាការនេះធម្មតា របស់ពួកអ្នកណា ចំណាន់បើអាការមិនមែនជាធម្មតា នឹងប្រាកដដូចម្តេចទៅ យើង សូមកុំឲ្យដូចប្រទះនឹងអាការជាធម្មតា ឬ មិនមែនជាធម្មតារបស់ ពួកនោះ ក្នុងកាលណាឡើយ ។

ចប់ ១០បាទទូសកជាតក ទី ១ ។

ញ្ញគ្ឃជាតក

(៤១៥) (រុក្ខទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) សេចក្តីក្សេមចាកយោគៈ គឺ សេចក្តីសុខកាយ សុខចិត្ត រមែងសាបសូន្យទៅ ព្រោះប្រទូស្ត ប្រទ្ឆ ដោយចាបមិត្តណា បណ្ឌិតគប្បីញ៉ាំញ៉ីនូវចាបមិត្តនោះជា មុន ហើយគប្បីរក្ខ (ខ្លួន) ដូចបុគ្គលកាលរក្ខានូវកែកដូច្នោះ ។

(៤១៦) យេន មិត្តេន សំសគ្គា យោគក្ខេមោ ២ វឌ្ឍតិ

ការយ្ហត្ថសមំ ១ ត្តំ សព្ពកិច្ចេសុ ២ ណ្ហាតោ ។

(៤១៧) ២ ១ ញ្ញាណ ២ ១ ត្ថ ២ ១ ២ ១ ២ ១

(៤១៦) សេចក្តីក្សេមចាកយោគៈ រមែងចំរើនឡើង ព្រោះប្រទូកប្រទ្ធ
ដោយកល្យាណមិត្តណា បណ្ឌិតគប្បីដ្ឋើ ទ្ធូវការប្រព្រឹត្តក្នុ
ក្ខិច្ចតាំងពួងឲ្យស្មើនឹងខ្លួន ។

(៤១៧) (ទេវតាពោល ពោលថា) នែខ្ជានឹងសីហៈ អ្នកតាំងឡាយ
ចូរមក ចូរត្រឡប់ទៅកាន់ព្រៃធំវិញចុះ កុំឲ្យមហាជនកាប់
ព្រៃរបស់យើង ព្រោះតែព្រៃមិនមានខ្ជា កុំឲ្យខ្ជានឹងសីហៈ
ជាសត្វមិនមានព្រៃទេ ។

ចប់ ព្យគ្ឆជាតក ទី ២ ។

១០ ១ ១ ១

(៤២០) ភត្ត ចា ភសួ ចា ហោ ន្ត ភោ ណ ញ ហោ ន្ត

ម ក្ក ជ ។

ម ញ ភ ស ប ភោ ណ ញ ភ ត ម ម ជ ភ ជ ត ។

ក ជ ប ជ ជ ត ។ ត ត ។

លោ ល ជ ជ ត

(៤២១) ភ យ ។ ព ល ភ ស ។ ១ ១ ១

(៤២០) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ពួកអណ្តើក ជាកសម្ប្រគាត្ត ពួកស្វា ជាកោណ្ឌញ្ញគោត្ត ម្នាលកសម្ប្រ អ្នកចូរលែងកោណ្ឌញ្ញ (ស្វាទ្រុស្តសីលនេះ) ដែលធ្វើមេថុនកម្មនឹងអ្នក ។

ចប់ ពហុបជាតក ទី ៣ ។

ណោលជាតក

(៤២១) (ព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) ក្ងុកនេះដូចម្តេច មានសីរជាសត្ត ២ យ៉ាង មានពពក ជាដីតា នៃក្ងុក អ្នកចូលមកអាយ (ព្រោះ) ក្ងែកជាសំឡាញ់យើងជាសត្តកាច ។

(៤២២) (ក្ងែក ពោលថា) ខ្ញុំមិនមែនជាក្ងុកមានសីរទេ ខ្ញុំជាក្ងែករណោ រលាំ អ្នកទើបនឹងមក ចូរមើលខ្ញុំដែលត្រូវគេដកស្លាប ព្រោះតែមិនធ្វើតាមពាក្យរបស់អ្នក ។

(៤២៣) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកនឹងប្រទះ(បែបនេះ) ម្ត្ត ១ ទៀតពុំខាន ព្រោះថាសីល(មារយាទ)របស់អ្នកប្ដាកដដូច្នោះ ត្រឿងបរិភោគតាំងឡាយជារបស់នៃមនុស្ស មិនមែនសត្តស្លាបបរិភោគបាន ដោយងាយទ្លាយ ។

ចប់ ណោលជាតក ទី ៤ ។

រុបិរជាតកំ

(៤២៤) តាយ ពលាតា រុចិ តាតនិ ណ្ហាស្ម មច្ចតិ[1]

ចណ្ហា តាតោ ១ ១ ១

រុបិរជាតក

(៤២៤) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ក្ងុកនេះជាអ្វី មានសម្បុរលើប មកនៅ
ក្នុងសំបុកក្អែក សំបុកនេះជារបស់ក្អែកណា ក្អែកជាសំឡាញ់
របស់ខ្ញុំនោះ ការណាស់ ។

(៤២៥) (ក្អែក ពោលថា) ម្នាលសំឡាញ់ស្មោះចិត្ត ជាសត្វមានកំណើត
ពីរ ក្រែងអ្នកស្គាល់ខ្ញុំដែលជាសត្វ មានពួជស្មៅជាកោជនដែរឬ
អ្នកនើបនឹងមក ចូរមើលខ្ញុំដែលគេដកស្លាប ព្រោះតែមិនធ្វើ
តាមពាក្យរបស់អ្នក ។

(៤២៦) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកនឹងប្រទះ (ការបែបនេះ)
ម្តងទៀតពុំខាន ព្រោះថាសីលធម៌ របស់អ្នកប្រាកដដូច្នោះ
គ្រឿងបរិភោគទាំងឡាយ ជារបស់មនុស្ស មិនមែនសត្វស្លាប
បរិភោគបាន ដោយងាយទេ ។

ចប់ រុបិរជាតក ទី ៥ ។

ក្សុធម្មជាតកំ[1]

(៤២៧) ឥវ សន្ធ្ញ សីលញ្ច ទ្ធ ជ ជ ជ

ឯ ណ ណ ណ ។

(៤២៨) អ ក ក ច ក ក ច យ ជ ជ ជ

ស ណ ណ ណ ។

(៤២៩) ធ ធ ធ ។ ព្រ ណ ណ ណ

ភ ជ ជ ជ យ ស ស ។

អ ណ ណ ណ ។

ស ជ ជ ជ ។

ក្ខុធម្មជាតកំ ។

---

១ ម. ក្ខុធម្មជាតកំ ។

ក្សត្រធម្មជាតក

(៤២៧) (ពួកព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះដនាធិបតី យើងខ្ញុំ ទាំងឡាយ ដឹងច្បាស់នូវសទ្ធានិងសីល របស់ព្រះអង្គ ហើយ នឹងទទួលយកនូវដំរីមានសម្ផ្ការ ប្រាកដស្មើ ដោយផ្ការ ទៅ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះបាទកាលិङ្គ: ។

(៤២៨) (ព្រះរាជាពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ពួកសត្ត្ববែលយើងខ្ញុំ ចិញ្ចឹមដោយ ចាយក្តី មិនចិញ្ចឹមក្តី សត្ត្ববណាក្នុងដីវិលោកនេះ ដើរមកសំដៅ យើងខ្ញុំ ពួកសត្ត្ববទាំងអស់នោះ យើងខ្ញុំមិនបានឃាត់ឡើយ នេះជាពាក្យរបស់ឫសីទាត (មាតាបិតារបស់យើងខ្ញុំ) ។

(៤២៩) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ យើងខ្ញុំឲ្យដំរីដ៏ប្រសើរនេះ ដែល សមគួរដល់ព្រះរាជា ជាដំនិះរបស់ព្រះរាជា មានយស ប្រដាប់ តាក់តែងហើយ បំពាក់ហើយដោយបណ្តាញមាស ដល់អ្នក ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រមទាំងសារថី (ចូរនាំ) ទៅតាម ប្រាថ្នាចុះ ។

ចប់ ក្សត្រធម្មជាតក ទី ៦ ។

ភេមជាតកំ

(៤៣០) ១ សន្ធ្ យ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ភ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ភោមជាតក

(៤៣០) (គាថាស ពោលថា) ម្នាលភោមក: យើងនៅក្នុងគុហាក្នុ ជាង ៥០ ឆ្នាំ ពួកអណ្ណាជសត្ត (សត្វកើតអំពីពងទាំងនេះ) មិនមានសេចក្តីរង្ខ្ជ្ជ ជាសត្វមានចិត្តស្ងួតត្រង់ រមែងមកកាន់ក្ណាប់ដៃ នៃយើងក្នុងកាលមុន ។

(៤៣១) ម្នាលសត្វមានអាយុ:ក្ងក់ ឥឡូវនេះ ពួកទ្ធជសត្ត (សត្វកើតពីរជង) ទាំងនោះ (ឃើញ) ហេតុអ្វីបានជាមានសេចក្តីខ្ជ្ជ (គេបបេញអំពីញ្ជកក្ងុនេះ) ទៅនៅញ្ជកក្ងុដទៃវិញ ត្រែង(ពួកបក្ស្ជ ទាំងនេះ) ទៅឃ្ជាតយ្ជ បានជាមិនស្គាល់យើងដូចជាក្នុងកាលមុន ឬក ពួកបក្ស្ជ ទាំងនេះមិនមែនជាពួកបក្ស្ជ ទាំងនោះទេ ។

(៤៣២) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ពួកយើងស្គាល់លោកមិនមែនប្ជ្ជ ( ) ( ) ( )

មហិសជាតកំ

(៤៣៣) ការ៉ាមតូមកិ សន្ធាយ លហុ ចិត្តស្ស ទុត្ថ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ

សព្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ

មហិសជាតក

(៤៣៣) (រុក្ខទេវតា ពោលថា) អ្នកអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ទើបអត់ទ្រាំនូវសេចក្តីលំបាកនេះ នឹងស្វាមានចិត្តរហ័ស ជាសត្វប្រទូស្តមិត្ត (ដូចជាបុគ្គលអត់ទ្រាំនឹងសេចក្តីលំបាក) នឹងម្ចាស់ដែលជាអ្នកឲ្យសេចក្តីក្រាន់ថ្នាក់ពួន ។

(៤៣៤) អ្នកចូរដ័ងស្វានេះដោយស្ពែ ចូរដាន់ក់ទេចដោយដើមចុះ ប្រសិនបើ មិនមានអ្នកកំចាត់បង់ទេ ពួកពាលនឹងគប្ប៉ាវ៉ាំ១ត បៀតបៀនទ្ធ្ងើ ។

(៤៣៥) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ស្វានេះ កាលមើលឆ្ងាយ១ុ១ាន គង់នឹងធ្ងើ(អនាចារ)យ៉ាងនេះ នឹងក្រាបីដ១ទ្ធ្ងើ ក្រាបីពាំងនោះនឹងសម្ងាប់ភ្ជ១ីនោះ ការ១ួ១ (ចាកសេចក្តីលំបាក) នោះនឹងមានដល់ខ្ញ១ ។

ចប់ មហិសជាតក ទី ៨ ។

សតបត្តជាតកំ

(៤៣៦) យថា មាណវកោ បន្តេ សំតាលិ វនគោចរំ
អត្តកាមំ បវេនេន្តិ អនត្តកាមាតិ មញ្ញតិ
អនត្តកាមំ សតបត្តិ អត្តកាមោតិ មញ្ញតិ ។

(៤៣៧) ឯវមេវ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ ហោតិ តាទិសោ
ហិតេកិ ១ ១ ១

សតបត្តជាតក

(៤៣៦) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) មាណពសំគាល់នូវមេបចក ក្នុងផ្ទះ ជាសត្វគោចរទៅក្នុងព្រៃ ប្រាថ្នានូវសេចក្តីចំរើន តែងប្រាប់ហេតុឲ្យដឹង ថាជាសត្វប្រាថ្នានូវសេចក្តីវិនាស សំគាល់នូវសត្វចចាត ជាសត្វប្រាថ្នានូវសេចក្តីវិនាស ថាជាសត្វប្រាថ្នានូវសេចក្តីចំរើន យ៉ាងណាមិញ ។

(៤៣៧) បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រាកដដូច្នោះ ដែលជនទាំងឡាយ អ្នកប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ ពោលពាក្យ (ប្រឿនប្រដៅ) ទទួលយកធ្វើងទៅវិញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤៣៨) មួយទៀត ពួកបុគ្គលណា សរសើរនូវបុគ្គលនោះក្តី លើកដំកើងបុគ្គលនោះ ព្រោះភ័យក្តី បុគ្គលនោះរមែងសំគាល់ពួកបុគ្គលថាជាមិត្ត ដូចមាណព(កាលសំគាល់)នូវសត្វចចាត ថាជាមិត្តដូច្នោះ។

ចប់ សតបត្តជាតក ទី ៩ ។

ឃ្លាដ

(៤៣៩) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ម៉ាគធ គឺស្ពៃចស្ងាជាសត្វ ឈ្លាសក្នុងការធ្វើកញ្ចប់ស្ងឹកណើរដោយពិត ព្រោះហេតុដូច្នោះទើបបានបំផ្ងាញកញ្ចប់ចាស និងធ្វើកញ្ចប់ដទៃឲ្យល្អជាងកញ្ចប់មុនដោយពិត ។

(៤៤០) ន មេ បិតា វ មាតា វ ឬ ជ១ត១ត្ថ១ ១ ១

(៤៤០) (ពានរ ពោលថា) បិតា ឬ មាតារបស់ខ្ញុំ មិនមែនជាសត្វ ឈ្លាសក្នុងការធ្វើកញ្ចប់ទេ តែពួកខ្ញុំ ឃានតែខាងបំផ្លាញទ្រព្យវត្ថុដែលគេធ្វើហើយ ។ ប៉ុណ្ណោះ នេះជាត្រកូល(របស់ពានរ) តែងមានយ៉ាងនេះ ជាធម្មតា ។

(៤៤១) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ធម្មតារបស់ពួកអ្នកណា ប្រាកដយ៉ាងនេះទៅហើយ ចំណាងបើ មិនមែនធម្មតា តើនឹងដូចម្តេចទៅវិញ យើងសូមកុំឲ្យជួបប្រទះនឹងអាការជាធម្មតា ឬមិនមែនជាធម្មតារបស់ពួកអ្នកនោះ ក្នុងកាលណាទេ ។

ចប់ ក្រុងទ្ធសកជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ទុកបានវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទានគាថាទុកបានវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីអណ្ដូងទឹកប្រសើរ ១ ខ្ញីកន្ទ្រាំ ១ ស្ងួ ១ ក្ងុកមានសីរ ១ ក្ងុកដ៏រលើបល្ហ ១ ជនាធិបតីល្ហ ១ ព្រាបឈ្មោះ ១ ស្ងាប្រទ្ធ ១ សត្វចចាត ១ ការធ្វើកញ្ចប់ ១ ត្រូវជា ១០ ។

អត្ថន្ធរវគ្គ

អត្ថន្ធរជាតកំ

(៤៤២) អត្ថន្ធរោ[1] នាម ទុមោ យស្ស ធិញ្ញមិធំ ផលំ

ភុត្វា ធោមាទ្ធនី ធារី ចក្ការត្តំ រិជាយតិ ។

(៤៤៣) ភូមិ ការេ ទ្ធ មហោសិ សា ចាបិ ២ បតិធោ ២ យ

អាហារិ ២ ១ ១ ១

អ្ពុនរវិគ្គ

អ្ពុនជាតក

(៤៤២) (សក្ខ្ទេវ្ពជ ត្រាស់ថា) នាងនារីមានបែបចាញ់ផ្ទៃ ចាន
បរិភោគផ្ទៃឈើ (ស្ងាយ) ឈ្មោះអ្ពុនៈជាទ្វៃហើយប្រសូត
(ព្រះពជបុត្រ) ជាស្តេចចក្រពត្តិ ។

(៤៤៣) ម្នាលនាងដ៏ចំរើន នាងជាមហេសី ចាំងជាទីស្រឡាញ់របស់
ព្រះពជាជាកស្ត្រ ព្រះពជានឹងនាំផ្ទៃស្ងាយ ឈ្មោះអ្ពុនៈនេះ
មកដល់នាង ។

(៤៤៤) (ភ្ជុនសេត ពោលថា) បុគ្គលអ្នកភ្ជ្ជ្ជ្ជ ស្ងួលៈបង់ខ្ជួនប្រឹង
ប្រែងក្នុងប្រយោជន៍ របស់បុគ្គលអ្នកចិញ្ចឹម(១)ខ្ជួន រមែងបាននូវ
ហានៈណា ខ្ញុំបាននូវហានៈនោះដែរ ។

ចប់ អ្ពុនជាតកទី ១ ។

---

១ បុគ្គលអ្នកចិញ្ចឹម មាន៣ គឺមាតា ១ បិតា ១ ស្វាមី ១ អដ្ឋកថា ។

សេយ្យជាតកំ

(៤៤៥) សេយ្យ០ សេយ្យ០ ហោតិ យោ សេយ្យ-

មុបសេវតិ

ឯកោ ន សន្ធឺ ១ ១ ១

សេយ្យជាតក

(៤៤៥) (ព្រះពុទ្ធ ជាសត្ថា ត្រាស់ថា) បុគ្គលណា គប់រកនូវបុគ្គលប្រសើរ (បុគ្គលនោះ) ជាអ្នកមានចំណែកប្រសើរ ជាអ្នកប្រសើរបំផុត ទ្រទ្រង់នូវការជាប់តជាមួយនឹងស្ពៃ ជាចោរម្នាក់ (ដោយមេត្តាការនា) ជានិច្ចកាល ១០០ នាក់ ដែលត្រូវគេសម្លាប់ (ឲ្យរួចជីវិត) ។

(៤៤៦) ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលម្នាក់ឯង ធ្វើនូវការជាប់តជាមួយនឹងលោកចាំងមួល (ដោយមេត្តាការនា) ក្នុងកាលយូរ ១ ១ ១

វិឌ្ឍកីសូករជាតកំ

(៤៤៨) រវំ រវំ ត្វំ ធ ធ ហានំ ឧ ១ ១ ១

ទ្វៀកីសូករជាតក

(៤៤៨) (ដដ៏លមានចិត្តកោធ ពោលថា) កាលពីដើមអ្នកបរជាន់នូវជ្រូកចាំងឡាយ ក្នុងប្រទេសនេះ តែងសំឡាប់ជ្រូកដ៏ប្រសើរៗបានម្នាលភ្ញូ ឥឡូវនេះ អ្នកនោះត្រូវឃ្លាមកម្ចាក់ឯង សញ្ជាប់សញ្ជើងម្នាលភ្ញូ ថ្ងៃនេះកំឡាំងកាយរបស់អ្នកគ្មានទេ ឬ ។

(៤៤៩) (ភ្ញូ ពោលថា) កាលពីដើមជ្រូកចាំងនេះជាច្រើន ត្រូវកំ្ចយបៀតបៀនហើយ ក៏ស្ងួតរកទីជ្រកកោន ហើយកំ្ចបាលទៅកាន់ទិសតូចទិសធំ ឥឡូវនេះជ្រូកចាំងនេះ ឋិតនៅក្នុងទីណា ដែលខ្ញុំបៀតបៀនមិនបាន ជ្រូកចាំងនោះ ក៏មកជួបជុំគ្នា នៅក្នុងទីនោះជាមួយគ្នា ។

(៤៥០) (ក្ខេទេវតា ពោលថា) យើងសូមថ្វាយបង្គំពួកជ្រូក ដែលមកជួបជុំគ្នា (ក្នុងទីនេះ) យើងបានឃើញនូវមិត្តភាព (របស់អ្នកចាំងឡាយ) ដ៏អស្ចារ្យដោយខ្លួនឯងទើបពោល ព្រោះថា ពួកម្ចឹគមានខ្ចាយ ចាន់ណ្ដះ នូវខ្ញ ស្ងួចចាត (មរណកំ្ចយ) ដោយសេចក្ដីព្រមព្រៀងក្នុងពួកជ្រូកមានខ្ចាយជាកំឡាំង ។

ចប់ ទ្វៀកីសូករជាតក ទី ៣ ។

សិរីជាតកំ

(៤៥១) យំ ឧស្សុក្កា សង្ឆរន្តិ អលក្ខ្មិកា ពហុ ជនំ
សិម្ជវន្តោ អសិម្ជា វ លក្ខ្មិកា តានិ ភុញ្ជរេ(១) ។

(៤៥២) សព្ជ្ជ ភតបុញ្ញស្ស អតិច្ជ្ជ ញ្ជ្ជ ចាណ្ណ ជោ
ឧប្ជ្ជ ជ្ជ ន្តិ ពហ ភោ ភោ អ ម ជ ាយ ត ជ ន ជ ុ ម ។

(៤៥៣) ភ ុ ក្ក ុ ជ ោ ម ណ ា យ ោ ជ ណ ្ ណ ោ ជ ិ យ ោ ជ
ម ុ ញ ្ ញ ល ក ្ ខ ្ ណ ា
ឧ ប ្ ជ ្ ជ ន ្ ត ិ អ ជ ា ម ស ្ ជ ភ ត ម ុ ញ ្ ញ ស ្ ជ ជ ន ្ ត ុ ជ ោ ត ិ ។

សិរីជាតកំ ចតុត្ថំ ។

មណិសូករជាតកំ

(៤៥៤) ឧ រ ំ យ ោ ស ត ្ ត ុ ว ส ฺ ส ฺ ส ฺ ม ิ ส ฺ ส ฺ ส ฺ ม ิ ส ฺ ส ฺ ส ฺ ม ิ

សរីជាតក

(៤៥១) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ពួកបុគ្គលឥតបុណ្យ ខ្ជិលខ្ជាយ ប្រមូលទ្រព្យណាដ៏ច្រើន ចំណែកខាងបុគ្គល អ្នកមានបុណ្យ ទោះមានសិល្ប:ក្តី មិនមានសិល្ប:ក្តី ក៏រមែងបានបរិភោគនូវទ្រព្យទាំងនោះ ។

(៤៥២) ភោគ:ទាំងឡាយច្រើន រមែងកន្ទ្រាក់នូវពួកបុគ្គលឥតបុណ្យ កើតឡើងសម្រាប់បុគ្គល អ្នកមានបុណ្យផ្ទៃហើយ ក្នុងទីទាំងពួង សូម្បីក្នុងទីមិនមែនជាកន្លែង សម្រាប់កើត ។

(៤៥៣) មាន់ឈ្មោលក្តី កែវមណីក្តី ឈើប្រតាក់ក្តី នាងបុញ្ញលក្ខណាទេវី ជាប្រពន្ធ (របស់សេដ្ឋី) ក្តី រមែងកើតឡើងដល់អនាថ-បណ្ឌិកសេដ្ឋី អ្នកមិនមានបាប ជាអ្នកមានបុណ្យផ្ទៃហើយ ។

ចប់ សរីជាតក ទី ៤ ។

មណិសូករជាតក

(៤៥៤) (ពួកជ្រូក ពោលថា) យើងខ្ញុំប្រមាណ ៣០ នាក់ នៅក្នុងមណិ-គុហា រស់ជ្រាំពីរឆ្នាំ យើងខ្ញុំប្រឹក្សាគ្នាថា យើងខ្ញុំកំចាត់បង់នូវពន្ធនៃកែវមណីដូចេះ ។

(៤៥៥)យាវតា មណិ យំសាម(១) តំយេ្យ ភេនាយតេ

មណិ

ឥធញ្ញេធាន បុជ្ជាម តាំ តំ ធ្ម ឥធ ម ញ្ញ ។

(៤៥៦)អយ មណិ ១ ១ ១

(៤៥៥) យើងខ្ញុំដកដុសកែវមណី ដកបណ្ដា កែវមណី រំដរតែតែកូ ដ្ឋ ១ ១ ១

(៤៥៩) ទ្វិតតន្តំ ស្ងួតកាំ ធិស្ងា សយន្តំ ម្ងួសលុត្តរំ

ជ ១ ១ ១

(៤៥៨) (ព្រះសាស្តាត្រាស់ថា) គោចាស់ (ចាំងពីរ) ឃើញផ្ទៃកដែក
ស្ងៀម ត្រូវគេសម្ងាប់ក្នុងចន្ទោះ នៃអង្ក្រង់ដែលគេកាប់ ហើយ
ក៏គិតថា អង្ក្រាមជាអាហារដ៏ប្រសើរ របស់យើង ។

ចប់ សាលុកជាតក ទី ៦ ។

លាភគរហិកជាតក

(៤៦០) (អាចារ្យទិសាបាមោក្ខពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលមិនឆ្ពួត រមែង
មិនបានលាភក្នុងសំណាក់នៃមនុស្សល្ងង់ទេ បុគ្គលមិននិយាយ
ញ្ជុះញង់ រមែងមិនបានលាភក្នុងសំណាក់ នៃមនុស្សល្ងង់ទេ
បុគ្គលមិនមែនអ្នកវាចាំ រមែងមិនបានលាភក្នុងសំណាក់នៃមនុស្ស
ល្ងង់ទេ បុគ្គលមានសំដីក្រអឹមក្រអៀម រមែងមិនបានលាភក្នុង
សំណាក់នៃមនុស្សល្ងង់ទេ នេះជាពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់អ្នក ។

(៤៦១) (កូនសិស្ស ពោលថា) បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ចុំសូមតិះដៀល នូវ
ការបានយស នឹងការបានទ្រព្យ ព្រោះតែប្រព្រឹត្តចិញ្ចឹមជីវិត
ដោយផ្ងើរ ១ ១ ១

(៤៦២) អបិ ចេ បត្តមានាយ អនាគារេ ឧរាវ្ជេ
ឯសាវ ជីវិកា សេយ្យោ យា ចាធម្មេន ឯសនាតិ ។

លាភតណ្ហាជាតកំ សត្តមំ ។

មច្ឆទានជាតកំ

(៤៦៣) អត្ថន្តិ មច្ឆា អធិកាំ សហស្សំ
ន សោ អត្ថ យោ ឥមំ ទទ្ទហេយ្យ
ម្ហាកញ្ច អស្ស ឥធ ទ្ធ មាសា
អមាមិ តំ មច្ឆទានំ ការណេយ្យ ។

(៤៦៤) មច្ឆានំ ភោជនំ ទត្វា ទ្ធ ទ ទ ទ ណ ទ ទ
ទ ទ ទ ណ ទ ទ ទ ទ ។

(៤៦៥) ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ
ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ
ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ
ទ ទ ទ ទ ទ ទ ទ ។

(៤៦២) បុគ្គលសូវធ្វើជាអ្នកបួស ការងារ (ដើរសូមគេ) (ព្រោះថា) ការប្រព្រឹត្តិបិញ្ចឹមជីវិតនេះឯង ប្រសើរបំផុតជាងការយាសែ្ងងរកបិញ្ចឹមជីវិតដោយអធម្ម ។

ចប់ លាភតរហ៊ីកជាតក ទី ៧ ។

មច្ឆទានជាតក

(៤៦៣) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ត្រីតាំងឆ្នាយ ថ្ងៃមួយពាន់ភហាបន: លើសដោយ (៧ មាសក) មិនមានអ្នកណាមួយ ដឿនទូ ហេតុនេះ តែថា (មក) ដល់អញ្ជកុងទីនេះនៅតែថ្ងៃ ៧ មាសក អញ្ជគប្បីទិញនូវពួកត្រីនោះ ។

(៤៦៤) (នទីទេវតា ពោលថា) អ្នកបានឲ្យកោដនដល់ពួកត្រី ហើយផ្សាយចំណែកផលដល់ចំ ចំរលឹកនូវទក្ខិណានោះ ជាសេចក្ដីគោរពដែលអ្នកធ្វើហើយ (ទើបវាក្យទ្រព្យនេះទុកឲ្យអ្នក) ។

(៤៦៥) សេចក្ដីចំរើន មិនមានដល់បុគ្គល អ្នកមានចិត្តប្រទូស្ដ្ដ្ដ

នានាឆន្ទជាតកំ

(៤៦៦) នានាឆន្ទា មហាភាគ ឯតាតាវេ រសាមសេ

អហំ តាមវរំ ឥច្ឆេ ព្រាហ្មណី ច ការំ សតំ ។

(៤៦៧) ឆុត្តោ អាជញ្ញការំ ១ ជ(១) ភញ្ញ ច មណ្ដិតុណ្ណលំ

យា ចេសា ឆុណ្ណការ ជម្ម ខុទ្ទកលំ អកិតកន្ធ ។

(៤៦៨) ព្រាហ្មណសេ្ស តាមវរ ព្រាហ្មណិយ ការ សតំ

ឆុត្តស្ស អាជញ្ញការ ជ ភញ្ញ ច មណ្ដិតុណ្ណលំ

យញ្ចេ ឆុណ្ណការ ជម្ម ឯ ជ ចេ ខុទ្ទកលន្ធ ។

នានាឆន្ទជាតកំ ឧ្ចរ ។

---

១ ខ. ឆន្ទោ ច អាជញ្ញការ ។ ម. ឆុត្ត ច អាជ្ញការ ។

នានាឆន្ទជាតក

(៤៦៦) (ព្រាហ្មណ៍ បុរោហិត ពោលថា) បពិត្រមហាពល យើងខ្ញុំ ចាំងឡាយ មានចំណង់ផ្សេងៗគ្នា នៅកន្លែងផ្ទះជាមួយគ្នា ចំណែកខ្ញុំ ព្រះអង្គ ចង់ បានស្រុកសួយ នាងព្រាហ្មណីជាប្រពន្ធ ចង់ បានគោ ១០០ ។

(៤៦៧) ក្មួនប្រុស (របស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គ) ចង់ បានរថ ទ ឹ ម ដោយ សេះ អាជានេយ្ យ នាងកញ្ញា (ក្មួនប្រសាស្ត្រី) ចង់ បានកុណ្ឌ ល កែ ម ណី ចំ ណែ ក ខ ា ង នា ង ប ុ ណ្ណ ា (((

សីលវីមំសជាតកំ

(៤៦៩) សីលំ ភិក្ខវេ កល្យាណំ សីលំ លោកេ អនុត្តរំ

បស្ស យោ រក្ខិ ឆាតោ សីលវន្តំ ឆមាតិ ។

(៤៧០) សោ ហំ សីលំ សមាធិ ច លោកេ អនុមតំ ឥមំ

អរិយ ធម្ម សមាចារ យេន ធ្ងតិ ។

(៤៧១) ញាតីនញ្ច ហិ យោ ហោតិ ហិ ត្ថេ ធ ។ ភ ។ ។

ការ ។ ។ ។

សីលវីមំសជាតក

(៤៦៩) (ព្រាហ្មណ៍ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) ឦ្ឆ ! សីល ជាគុណជាតល្អ សីល ជាគុណជាតប្រសើរបំផុត ក្នុងលោក អ្នកចូរមើលចុះ ពស់មានពិសដ៏ពន្ទឹក មិនបៀតបៀន (ហ្ពត់) ដោយយល់ថា អ្នកមានសីល ។

(៤៧០) បុគ្គលប្រព្រឹត្តស្នើតាមការប្រព្រឹត្ត របស់ព្រះអរិយៈ ទើបបណ្ឌិតហៅថា អ្នកមានសីល ដោយសីលណា យើងនឹងសមាទានន្ទូវសីលនោះ ដែលបណ្ឌិតយល់ព្រមហើយថា សីលនេះជារបស់ក្សេម (ចាកភ័យ) ក្នុងលោក ។

(៤៧១) ម្យ៉ាងទៀត បុគ្គលអ្នកមានសីលជាទីស្រឡាញ់ នៃពួកញាតិផង រមែងរុងរឿងក្នុងពួកមិត្តផង លុះបែកធ្លាយកាយ ក៏ទៅកើតក្នុងសុគតិភព ។

ចប់ សីលវីមំសជាតក ទី១០ ។

ចប់ អត្ថន្តវគ្គ ទី៤ ។

ឥសុទ្ធជំ

ឧុម កាំស រុត្តមញ្ញក្ខមិតា
មណាយោ មណាំ សាលុកមញ្ញយោ
អនុសាសនិយោ ឯ ម ច ម ច ្ជ ្ជ ្ជ
មណាំ ឥុណ្ណាលកេន ឥ ្ជ ្ជ ្ជ ១ ១

ឧទ្ទានដែលអត្ថន្ធរវិគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីផ្ទៃណើអត្ថន្ធរ: ១ ព្រះរាជាព្រះនាមកំសៈ: ១ ផ្ទៃកដ៏ប្រសើរទាំងម្រ็ดគឺ ១ តែមណី ១ ផ្ទៃកនៅកន្ទ្ធគុហាតែមណី ១ ផ្ទៃកឈ្នះសាលុក ១ ការប្រៀនប្រដៅ ១ ត្រីដ៏ប្រសើរ ១ ក្ដីណ្ណលតែមណី ១ សីល ១ ត្រូវជា ១០ ។

ក្ខុម្ភវគ្គ

ភទ្ទយដ្ឋជាតកំ

(៤៧២) សព្ពកាមទទំ ក្ខុម្ភំ ក្ខូដំ លទ្ធាន ឆុត្តកោ
យាវ[1]ន្ធ អនុចាលេតិ តាវ សោ សុខមេធតិ ។

(៤៧៣) យទា មត្តោ ច ធិត្តោ ច បមាទា ក្ខុម្ភមញ្ជ្ជិ
ន តោ[2] ន ក្ខោ ច ចោ ត្តោ ច ឧ ១ ១ ១

១ កុម្ភវគ្គ

១ ភទ្រយសជាតក

(៤៧២) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) អ្នកលេងបានទូវធ្នាំងកំណប់ ដែលឲ្យទូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ហើយកម្ចាត់ធ្នាំងនោះ ដរាបណាអ្នកលេងនោះ ក៏ដល់ទូវសេចក្តីសុខ ដរាបនោះ ។

(៤៧៣) ក្នុងកាលណា អ្នកលេងស្រវឹងផង គយ្ជើនផង បានបំបែកធ្នាំង ព្រោះសេចក្តីប្រមាទ ក្នុងកាលនោះ បុគ្គលពាលទៅជាអ្នកអាក្រាតផង ជាអ្នកស្ងៀកកំណាត់សំពត់ក្នុងបផង រមែងក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។

(៤៧៤) បុគ្គលឥតប្រាជ្ញា បានទូវទ្រព្យយ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រមាទ ប្រើប្រាស់ រមែងក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាលខាងក្រោយ ដូចជាអ្នកលេង (ដែលក្តៅក្រហាយស្តាយក្រោយ) ព្រោះតែបំបែកធ្នាំងចោល ។

ចប់ ភទ្រយសជាតក ទី ១ ។

២ សុបត្តជាតក

(៤៧៥) (ក្អែក ពោលថា) បពិត្រមហាពជ ស្តេចក្អែកឈ្មោះសុបត្ត: នៅអាស្រ័យក្បែរក្រុងពាពណាសី មានក្អែក ៨០.០០០ ជាបរិវារ ។

(៤៧៦) តស្ស នោ ហ ទ្ធ ១ ១ ១

ពិកធិជាត ក្នុងវគ្គ ទី ៥

(៤៧៦) នាងសុបស្សា ជាភរិយារបស់ស្តេចភ្នែកនោះ មានសេចក្តីចាញ់ផ្ទៃ ចង់ហូរគោគនូវក្រយាស្វាយមានផ្លែប្រើន ដែលនាយពិសេសចំអិន ដើម្បីថ្វាយព្រះពជ្ជ ក្នុងពេលសំរាប់ចំអិនក្រយាស្វាយ ។

(៤៧៧) ឯខ្ញុំព្រះអង្គជាពជ្ជទូត របស់ស្តេចភ្នែកទាំងនោះ ត្រូវស្តេចបញ្ជូនមក ចូលជាមកកន្លែងនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ចំពោះម្ចាស់ ហើយចូលធ្វើឲ្យមានរបួស ត្រង់ច្រមុះ (របស់នាយពិសេស) ។

ចប់ សុបត្តជាតក ទី២ ។

ការយ៉ាងនូជាតក

(៤៧៨) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) កាលអញត្រូវព្យាធិពេលណាមួយ ប៉ះពាល់ហើយ ដល់នូវសេចក្តីទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងក្លា ដែលពេលកំពុងបៀតបៀន ពន្ធកាយនេះ ដ៏ទាំងរីឆ្ងាយ ដូចជាផ្ការីដែលគេដាតលើអាចម៍ដី ដ៏ក្តៅ (ក៏ស្ងួតដូច្នោះ) ។

(៤៧៩) (ពន្ធកាយនេះ) មិនជាទីគាប់ចិត្ត តែជនពាល ពោលថាជាទីគាប់ចិត្ត មិនស្អាតទេ តែជនពាល សន្ទនថាជារបស់ស្អាត ពន្ធកាយដ៏ពេញប្រៀប ដោយសាកសពផ្សេង ១ មានសភាពជាទីគាប់ចិត្តនៃជនពាល ។

(៤៨០) ជិវ្ហត្ថ[1] អាសុ បូតិ[1]ការ យំ
ជ ក្ខ ជ ្ ជ ្ ជ ្

(៤៨០) យើងគួរតិះដៀល នូវកាយស្អុយនេះ ជារបស់ឈឺជានិច្ច គួរខ្ពើមរអើម មិនស្អាត មានធម្មជាតិជាធម្មតា ដែលពួកសត្វប្រមាទ ជ្រប់ជាប់ ញ៉ាំងផ្លូវនៃសុគតិកត ឲ្យវិនាសសាបសូន្យ ។

ចប់ កាយនិញ្ជូនជាតក ទី ៣ ។

ជម្ពូខាទកជាតក

(៤៨១) (ចចក ពោលថា) អ្នកណានេះ មានសំឡេងក្រលួច ពីកេះ ឈ្មោលជាងពួកសត្វ ដែលមានសំឡេង ទំលើមែកត្រីង ហើយយំ ពីកេះ ដូចជាសំឡេងនៃកូនក្មេក ។

(៤៨២) (ក្អែក ពោលថា) ក្ងុលបុត្តចេះសរសើរក្ងុលបុត្ត (ដូចគ្នា) ម្នាលសំឡាញ់ មានសម្ផស្សដូចជាសម្ផស្សនៃកូនខ្ញុ ខ្ញុំសូមជូន (ផ្លែត្រីង) ដល់អ្នក ចូរអ្នកពិសាចុះ ។

(៤៨៣) (ក្ងុនទេវតា ពោលថា) យូរណាស់ហើយ យើងទើបតែឃើញ នូវក្អែកជាសត្វស៊ីនូវកំអួតផង នូវចចកជាសត្វស៊ីនូវសាកសពផង ជាសត្វពោលពាក្យកុហក មកជួបគ្នា ហើយសរសើរគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ចប់ ជម្ពូខាទកជាតក ទី ៤ ។

អ្ដ្ឌជាតកំ

(៤៨៤) ឧសភសេ្ដ្ឋ តេ ១ ១ ១

អត្ថជាតក

(៤៨៤) (ក្នុងកាលណា) ការបាត់ក្ដីរបស់ក្ងក ដូចជាកនៃគោ១ស្ទុក ការមិនតាត់
ក្ដីរបស់ក្ងក ដូចជាការមិនតាត់នៃសត្វសីហៈ បពិត្រមិគារជ ខ្ញុំ
សូមថ្វាយបង្គំអ្នក ធ្វើម្ដេចយើងនឹងបានទ្រាំសាច់ពិចត្ថប ។

(៤៨៥) (ចចក ពោលថា) ក្ងលបុត្ត ចេះសរសើរនូវក្ងលបុត្ត ដូចគ្នា ម្ចាស
ក្ងកមានផ្ទៃកដូចជាក្ងាក អ្នកចូរចុះអំពីដើមល្ហុងនេះមក ។

(៤៨៦) (ក្ងកទេវតា ពោលថា) ចចកជាសត្វថោកទាប ជាងម្រ៉ឹគតាំង
ឆ្ងាយ ឯក្ងកជាសត្វថោកទាប ជាងបក្សីតាំងឆ្ងាយដែរ ដើម
ល្ហុងជាឈើថោកទាបជាងឈើតាំងឆ្ងាយ ពួកថោកទាបតាំងពី
មកជួបប្រទះគ្នា ។

ចប់ អត្ថជាតក ទី ៤ ។

សមុទ្ទជាតក

(៤៨៧) (សមុទ្ទទេវតា ពោលថា) អ្នកណានេះហ៎ ស្ទុះទៅមក ដោយ
ផ្ទុំវិញ ក្នុងសមុទ្ទមានទឹកប្រៃ ហាមឃាត់នូវពួកត្រី នឹងពួក
មកវ លំបាកក្នុងលេកទឹក ។

(៤៨៨)អនន្ទចាយី សកុណោ អតិត្តោ ធិសា សុតោ

សមុទ្ទំ ចាតុមិច្ចាមិ សាតរំ សរិតប្ជតំ ។

(៤៨៩) សោ យំ ឆាយតិ ចេវ បុរតោ មហោ ឆ ធ

ជាសុ ជាយតិ ម ម ម (១) អមេយ្យ ការ សាតកេ ។

ការវិលាបជាតកំ

(៤៩០) ឧ ដ្ឋ សកុណ ឧ (២) ២ ២ ២

(៤៨៨) (ក្អែកសមុទ្រ ពោលថា) ខ្ញុំជាសត្វស្លាប ជាសត្វផឹកទឹកមិនបានទីបំផុត ល្ហើលហ្ការ ទៅគ្រប់ទិស ឯជាសត្វមិនចេះផ្ទុកប្រាជ្ញាដើម្បីផឹកនូវទឹកសមុទ្រ គឺសាគរ ដែលជាម្ចាស់នៃទន្លេ ។

(៤៨៩) (សមុទ្ទទេវតា ពោលថា) សមុទ្ទធំនោះ ផ្ទួនកាល ក៏នាចទៅ ផ្ទួនកាល ក៏ផ្ទោរឡើង ទីបំផុតនៃទឹកសមុទ្ទនោះដែលសកលលោកផឹកហើយ មិនប្រាកដទេ ឦ្ឍថាសាគរ អ្នកណាមួយក៏មិនអាចផឹកទឹក ឲ្យអស់ចានឡើយ ។

ចប សមុទ្ទជាតក ទី ៦ ។

ភាមវិលាបជាតក

(៤៩០) (បុរសម្នាក់ ពោលថា) ម្នាលសត្វស្លាប អ្នកទៅកន្លងទីខ្ពស់ទៅដោយស្លាបបាន ទៅតាមអាកាសបាន សូមអ្នកប្រាប (ប្រ.ពន្ធ ១) ដែលមានក្លៅស្រួតដូចដើមចេក ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំនោះ នឹងរលឹកខ្ញុំអស់កាលយូរ ។

(៤៩១) ប្រពន្ធខ្ញុំនោះ មិនដឹងនូវផ្ទាវនឹងលំពែងនេះឯង ដែលគេផ្ទាតចុះហើយ វាជាស្រីឆ្នាស ពែងធ្វើនូវសេចក្ដីក្រោធ ការក្រោធរបស់វានោះ រមែងក្ដៅក្រហាយដល់ខ្ញុំ (ឯផ្ទាវនឹងលំពែងដែលគេផ្ទាត) ក្នុងទីនេះ មិនមែនក្ដៅក្រហាយដល់ខ្ញុំទេ ។

(៤៩២) ឯស ខុម្ជ្ជ លសន្ត្ថ ហោ ឯ ក្ខ ញ្ជ ុ ស្ស ្ ីសតោ ភ ្ (១)

ភ ្ ាសំ ភ ្ ញ្ជ ុ ម ្ ុ (្ (្ (្

(៤៩២) ឫកដូចជាផ្ការមួស ទឹកត្រាក់នោះ ចិញ្ចឿនមាស សំពត់មានសាច់ដ៏ទន់ ដែលជនទាំមកអំពីដែនកាសី ខ្ញុំជាក់លើកាយ ដំណាក (ប្រពន្ធខ្ញុំ) ជាស្ត្រីត្រូវការនឹងទ្រព្យ ចូរយកចិត្តដ៏ជីវិតឲ្យស្កប់ស្កល់ចុះ ។

ចប់ ពាមរិលបជាតក ទី ១ ។

ខុទ្ទមរជាតក

(៤៩៣) (ស្វាធំ ពោលថា) ពួកដើមល្ហុងផង ដើមជ្រៃផង ដើមខ្ចីតផងទាំងនេះឯង សុទ្ធតែមានផ្លែ ខ្ញុំ អ្នកចូរមកហើយចេញទៅបរិភោគ (ទ្ងូ ផ្លែឈើទាំងនោះ) អ្នកស្ងាប់ដោយសេចក្តីឃ្លាន ដូចម្តេចកើត ។

(៤៩៤) (ស្វាតូច ពោលថា) បុគ្គលណា គោរពកោតក្រែងចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យ បុគ្គលនោះ ឃ្លានឈ្លោះថា ឆ្អែតស្ងប់ស្ងាត់ហើយ យ៉ាងនេះ ដូចជាក្នុងថ្ងៃនេះ ខ្ញុំបានបរិភោគផ្លែឈើ ខ្ញុំឆ្អែតស្ងប់ស្ងាត់ហើយ ។

(៤៩៥) (ស្វាធំ ពោលថា) ស្វាដែលកើតក្នុងព្រៃ គប្បីបញ្ជាតនូវស្វាដែលកើតក្នុងព្រៃដូចគ្នា ព្រោះហេតុណា ហេតុនោះ ស្វាដែលនៅក្នុង (ដូចជាអ្នក) មិនគប្បីជឿបានទេ ស្វាចាស់ គ្រាំគ្រា (ដូចយើង) ក៏មិនគប្បីជឿបានដែរ ។

ចប់ ខុទ្ទមរជាតក ទី ២ ។

ពោមារិយបុត្តជាតកំ

(៤៩៦) បុរេ ត្វំ សីលវតំ សតាសេ
ខិត្ថ្ងន្ធកំ ភីន្ធ្ស សិ អស្ស្ស ម ម
ការេ ហ ារ ម ការ ដ យ ន ិ ម ត្ថ ជ
ន ត ំ ម យ ំ ស ី ល ว ต ํ ร ห ม ฯ

(៤៩៧) សុ ត ា ហ ិ ម ย ์ ํ ป ร ห ม า ว ิ ส ุ ท ฺ ธิ[1]
ពោ ម ារ ិ យ ป ุ ต ฺ ต ส ฺ ส ฺ ต ส ฺ ส
ម ា ន ា ន ิ ม ํ ม ญ ฺ ช ิ ส ุ ํ ย ถ า ป ุ ร ว
ណ ា ន ก ิ ย ุ ต ฺ ต า[2] ว ิ ห า ร ม อ า ว ุ ส ฯ

(៤៩៨) ส ร ช ม ิ ส ล ส ฺ ม ึ ว ป ย ฺ ย ฺ ต ี ส ํ
ន ช ห ิ ช ว ส ฺ ส ฺ ส ฺ ส ฺ ห ิ ต ํ ว ิ ว ฺ ห ฺ ย
ส ุ ต า ห ิ ต ส ฺ ส ป ร ห ม า ว ิ ส ุ ท ฺ ธิ
อ า ห ส ุ ํ ม ญ ฺ ช ณ ฺ ฑ ย ฺ ห ต ิ ฯ

ពោ ម ារ ិ យ ป ុ ត ្ត ជ ាត ក ំ ន ว ម ំ ។

---

១ ម. ស ុ ណ ោ ห ិ ម ย ์ ํ ป ร ห ม ํ ว ิ ส ุ ท ฺ ธ ํ ។ ២ ខ. ណ ា ន ិ ย ุ ត ฺ ต ោ ។ ម. ណ ា ន ុ យ ุ ต ฺ ต ោ ว ิ ห ร ห ิ ។

កោមារិយបុត្តជាតក

(៤៩៦) (ពួកតាបស ពោលថា) ម្នាលស្វា កាលពីដើមអ្នកឯង លោតលេងជិតអាស្រម ក្នុងសំណាក់នៃយើងអ្នកមានសីល អ្នកចូរធ្វើ (នូវអាការៈចាំងឡាយ មានញ្ជាក់មុខជាដើម) ដែលជាលាមរបស់ស្វា យើងមិនត្រេកអរនឹងសីលតែនោះទេ ។

(៤៩៧) (ស្វា ពោលថា) សេចក្តីបរិសុទ្ធដ៏ក្រៃលែង របស់តាបសឈ្មោះ កោមារិយបុត្ត ជាពហូសូត ខ្ញុំបានឮហើយឥឡូវនេះ លោកកុំសំគាល់ខ្ញុំដូចមុនទៀតឡើយ នែអាវុសោ (ឥឡូវនេះ) ពួកយើងជាអ្នកប្រកបក្នុងឈាន ។

(៤៩៨) (តាបស ពោលថា) ប្រសិនបើ បុគ្គលគប្បីព្រោះ នូវពូជលើថ្ម ទោះក្ងៀងបង្ករចុះក៏ដោយ ឯពូជនោះមិនគប្បីលូតលាស់ បានទៀតឡើយ សេចក្តីបរិសុទ្ធដ៏ក្រៃលែង នោះអ្នកបានឮហើយ នែស្វា អ្នកឆ្ងាយអំពីឈានកូមិណាស់ ។

ចប់ កោមារិយបុត្តជាតក ទី ៥ ។

ពកជាតកំ

(៤៩៩) ឃាតយាតេ ជីវន្តោ ទ្វីសលោហិតគោ ជនោ

ពកោ រតំ សមាធាយ ឧបបជ្ជិ ឧទោ សកំ ។

(៥០០) ឥស្ស សក្ខ្យោ រតញ្ញាយ អជ្ឌ្ឍ ប្ដេ ឧទ្ទ ចាតមិ

រ ១ តតោ អជ្ឌ្ឍ ប្ដ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ពកជាតក

(៤៩៩) (ព្រះសុគត ទ្រង់ត្រាស់ថា) កុកកាលរស់នៅ មានសាច់ទ៉ាំ ឈ្លាមជាកោជន ព្រោះសម្ងាប់តែសត្វដទៃ (ហើយអ្នកថា) សមាទានទ្ជាវ័ត្តកន្ទ្ជាចុបោសថ ។

(៥០០) សក្ដ្ជាទេវ្ជាជ ជ្ជានដ៏ធ្ជាស់ទ្ជាវ័ត្តរបស់កុកនោះ ហើយចូលមកដោយ (ក្ជែងខ្ជួន) ជ្ជារូបពពែ កុកមានតបៈទៅជ្ជ្ជាសហើយ ជ្ជាសត្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ (នៃសត្ជ្ជ្ជ) ជ្ជានសុ្ជ្ជ្ជ្ជ (ដើម្ជ្ជ ចំកពពែ) ហើយកំ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ជ្ជ្ជ្ជ ដ្ជ្ជ្ជ ។

(៥០១) ជ្ជ្ជ្ជ ក្ជ្ជ ។

ចប់ ពកជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ក្ដីវគ្គ ទី ៥ ។

ឥសុ្សាទ្ធានំ

វ១ក្ការ្ម សុ១ត្ត១ស១ម្ហ១យ១ោ
សុ១ធ១ម្ម១ត ១ន្ទ១ស្ស១ រ ១ុ១ស១ោ
ស១ាតំ១ត ១ណ្ហ ១ ១ភ១ត១ម១ោ
អ១ ម១ក្ក១ដ១យ ១ ១ោ១ ១ ១ ១ ១ ។

ទ្ធានំ

ស១ង្ហ១ ១ ១ ១ ១

១ ទ្ធានៃកុម្ភវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីឆ្នាំងដ៏ប្រសើរ ១ ស្ពៃចម្ការ ១ ស្ពាយ ១ ១ ១

បត្តកុដិបាតជាតកំ

កាលិង្គវគ្គ

១.កាលិង្គជាតកំ

(៥០២) រ៉ាវជ ឥមាសំ ទ្វារំ ឆករន្ត្ដ បរ៉ីសិ(១)

អុណ្ណាភ ឥស្ស ស៊ីហេន សុសិ ដ្ឋេន សុរក្ខ៊ិតំ

ឆន្ទ៉ីសេនេន ។

(៥០៣) ជ១យោ ការ៉ាសិ ន្ត្ដ០ អ១ស ហ្ជ១ សាហ៊ីនំ

ឧ១ ជ១យោ ១ ជ១យោ ១ ១ស ១ ១ ១

បត្តុក្ក០ជាតក

ភាលិ០ត្តិ

ចុល្ល០ភាលិ០ជាតក

(៥០២) (ន០ន្ទ០សេ០ន០ាមាត្យ ពោលថា) អ្នកទាំ០ឡាយ ចូរបើកទ្វារ ថ្វាយព្រះពជ្ជ០ីតាទាំ០ ២ ព្រះអ្ង០ីនេះ ដើម្ប០ីស្តេចចូលទៅ០ាង០ីក្ន០ ព្រះ០ន០ារ ដែលខ្ញុ០ាអ០ាមាត្យ ឈ្ម០ះ០ន០ន្ទ០ីសេ០ ជាបុ០ីសសីហ: របស់ព្រះ០ាទ០ីអ០ុ០ា ដែលអ០ាចារ្យ ប្រ០ឿ០ប្រ០ៅ០ាល្អ ០ីក្ស០ាល្អ០ីហ០ីយ ។

(៥០៣) (ព្រះ០ាទ០ីភាលិ០ីគ: ពោលថា) ម្ន០ាលព្រ០ាហ្ម០ាចារ០ីយ០ាបស អ្ន០ីពោលយ០ាង០ីនេ:ថា ជ០ីន:ន០ីង០ីមាន ដ០ីល់ពួ០ីភ០ីលិ០ីគ: ដែលជា អ្ន០ីអ០ីត់ធ០ីន់ចំ០ោ:ទ្ធ០ីភ័យ ដែលគ០ីអ០ីត់ធ០ីន់ម០ីន០ាន ០ីបាជ័យ ន០ីង០ីមាន ដ០ីល់ពួ០ីអ០ីស្ត្រ:ដូ០ីចេ:ះ ជ០ីន០ាង០ីឡាយ អ្ន០ីមាន ស០ីន្ត០ីន០ីសូ០ីត្រ០ីង០ី ម០ីន០ីពោ០ីន០ីវ០ីពាក្យ ម០ីន០ីពិ០ីតទ្ឆ០ីយ ។

(៥០៤) (តាបសពោ០ីធ០ីសត្ត ពោលថា) ០ីបាត្រ០ីសក្ត:ទ០ីវ:ជ ពួ០ីក:ទ០ីវ:តា ប្រ០ីត្ត០ីកន្ត០ីង០ីហ០ីយ ន្ត០ីមុ០ីសា០ីទ ព្រ:អ្ង០ីគ្ត០ីរ:ធ្ម០ី ន្ត០ីពាក្យ០ីពិ០ីត ដ០ីទ០ៀ០ីទ០ាត់យ០ាង០ីក្រ:ណ០ីង ០ីបាត្រ០ីមឃ:ទ០ីវ:ជ ជ០ាធ០ីលើ០ីផ០ីនដ០ី ម្យ០ាង០ីទ០ៀ០ី ព្រ:អ្ង០ីអ០ីកស្ម:យ០ីហ:ត្ត០ីម្ត០ី ទ០ីបពោ០ីន០ីវ០ីពាក្យ ម០ីមុ០ីសា០ីទ០ីនោ:។

(៥០៥) ឆនុ តេ សុតំ ព្រាហ្មណ ភញ្ញមានេ
ទេវ ន ឥស្សន្តិ បុរិសបរក្ក្រមស្ស
ឆមោ សមានិ មនសោ អកេន្ធោ
អញ្ញត្ត តិ ក្ក្រមនញ្ច ការណេ
ឆន្ទញ្ច វីរិយំ បុរិសបរក្ក្រមោ ច
ត្រេនេវ អាសិ ទ្ធជយោ អស្ស ការ ឆន្ទ ។

ចុលកាលិङ्ग ជាតកំ ទុតិយំ ។

មហាអស្សារោហជាតកំ

(៥០៦) អនេយ្យ សុ ឆ ( ) ( ) ( )

(៥០៥) (ព្រះតថាគ ត ពោលថា) បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ក្រែងលោកបានឮ
ពាក្យគេនិយាយថា ពពួកទេវតាមិនប្រណែន ចំពោះសេចក្តី
ព្យាយាមរបស់បុរសទេ ការជួនានខ្លួន ១ ការតម្ពស់ មិន
ចែកចិត្ត ១ ការមិនបន្ទរបន្ទ្ចយ ការប្រ៉ាងប្រ៉ែ ក្នុងការគ្ជ ១
ព្យាយាមដ៏ចាំ ១ ការសង្ឃាតរបស់បុរស ១ (មានដល់ពួកអសត្រ:)
ហេតុនោះបានជា ដ៏ចដ៏ន:មានហើយ ដល់ពួកអសត្រ: ។

ចប់ ចុល្លកាលិङ्ग ជាតក ទី ១ ។

មហាអសត្ជ្ជ ជាតក

(៥០៦) (ព្រះកជ្ជ ពោធិសត្ជ ត្រាស់ថា) បុគ្គលណា កាលឲ្យចំពោះ
ជនទាំងឡាយដែលមិនដែលឲ្យ (ដល់ខ្លួន) មិនឲ្យចំពោះជនទាំង
ឡាយដែលធ្ជាប់ឲ្យ បុគ្គលនោះ បានដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិន
បាននូវមិត្ត សំឡាញ់ ក្នុងត្រាមានសេចក្តីអន្ត ១ យទាំងឡាយ ។
(៥០៧) បុគ្គលណា មិនឲ្យ ទានចំពោះជនទាំងឡាយ ដែលមិនដែលឲ្យ
បានឲ្យចំពោះជនទាំងឡាយដែលឲ្យ បុគ្គលនោះ ក៏ដល់នូវ
សេចក្តីវិនាស មិនបាននូវសំឡាញ់ ក្នុងកាលមានសេចក្តី
អន្ត ១ យ ទាំងឡាយ ។

(៥០៨) សញ្ញោ ឯ សញ្ញោ ឯ វិសេ ឯ ឧ ឯ ឯ ឯ ឯ

ឯ ឯ ឯ ឯ

(៥០៨) ការសំដែងនូវសេចក្តីសិក្ខា នឹងការបរិភោគរួម ឲ្យវិសេសក្នុងពួកជនអ្នកមានធម៌មិនប្រសើរ ជាអ្នកអួតអាង ក៏ដោយ ១ សម្ព័ន្ធ១ ១ សូមីទានបន្ទិចបន្ទួច ដែលបុគ្គលធ្វើហើយ ចំពោះពួកព្រះអរិយៈផង ចំពោះពួកបុគ្គលអ្នកមានចិត្តសូត្រត្រង់ផង ជាទានមានផលច្រើន ។

(៥០៩) បុគ្គលណា ១ ១ ១

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

(៥១១) បុត្ថ្ងៃ ១ ន្ត្ថ ១ ១ ១

(៥១១) (ព្រះបាទពារាណសី ពោលថា) បពិត្រព្រះបាទទុត្តិសេន
សេចក្តីរត់ផន់ក្តី សេចក្តីប្រព្រឹត្តិតបៈក្តី ខ្ញុំមានបំណងទុកហើយ
ពីមុន បពិត្រមហាពល ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានសម្រេចនូវសេចក្តី
ប្រាថ្នានោះហើយ តើគប្បីលះបង់នូវព័ណ្ណិសម្ផ្ការ ទឹងកំឡាំង
ពីដើម ដូចម្តេចកើត ។

(៥១២) (ទាន សីល ឧបោសថកម្ម) ទាំងអស់របស់ខ្ញុំ សម្រេច
ហើយ បពិត្រព្រះអង្គមានយស មានប្រាជ្ញាកនរណាគ្របសង្កត់
មិនកើត ខ្ញុំបានយសដ៏ធំ ដោយសដែលខ្ញុំ មិនធ្លាប់បានក្នុង
កាលពីដើមហើយ ទើបខ្ញុំមិនលះបង់ព័ណ្ណិសម្ផ្ការ ទឹងកម្លាំង
ពីដើម ។

(៥១៣) បពិត្រព្រះដនិន្ទ្រ ពួកសម្ផ្ការ បន្ទោបង់នូវផ្ទៃសុខ ដោយទុក្ខ
បន្ទោបង់ នូវសេចក្តីទុក្ខ ដែលបុគ្គលគ្របសង្កត់មិនបាននោះ
ដោយសារឈានសុខ ជាអ្នកមានចិត្តត្រជាក់ ស្ងើកង់សេចក្តី
សុខនឹងទុក្ខ ២ យ៉ាង ។

ចប់ ឯកនិបាតជាតក ទី ៣ ។

ទន្ធរជាតកំ

(៥១៤) ឥមានិ មំ ឧន្ធរ តាបយន្តិ

ភាចាន្ធុត្តានិ មនុស្សលោកេ

មណ្ដូកកកណ្ណា ឧនកាន្ត្ដសេវ

អាសីវិសំ មំ អវិសា សមន្តិ ។

(៥១៥) សការដ្ឋ បញ្ញាជិតោ អញ្ញំ ជនបទំ ឥតោ

មហន្ត្ដ ភោ ដ្ឋ ភយ ជ ន ធ្ធានំ ដ ដ ដ ។

(៥១៦) យត្ត ភោ សំ ន ជានន្តិ ជាតិយា ១ ដ ១ យ ១ ១

ន ១ ១ ១

ទទ្ទរជាតក

(៥១៤) (នាគឈ្មោះចុល្លទទ្ទរៈ ពោលថា) បពិត្រមហាទទ្ទរៈ ពាក្យអាក្រក់ចាំងឡាយនេះ ក្នុងមនុស្សលោក ធ្លើរចុះឲ្យក្តៅក្រហាយ ឯពួកភ្លើងចាំងឡាយនេះ មិនមានពិសសោះ ប៉ុន្តែហ៊ានដេរចុះ ដែលមានពិស ថាជាអ្នកស្ទុះតែងបាន ទៅក្នុងទីកផង ។

(៥១៥) (នាគឈ្មោះមហាទទ្ទរៈ និយាយតបទៅវិញថា) បុគ្គលដែលគេបំបះបង់ចេញចាកដែនរបស់ខ្លួនហើយ ទៅកាន់ជនបទឯទៀត ត្រូវធ្វើជង្រុកឲ្យធំ ដើម្បីដាក់នូវពាក្យអាក្រក់ចាំងឡាយចុះ ។

(៥១៦) ពួកជនមិនដឹងនូវបុរស ដោយជាតិ ឬដោយវិន័យ គឺគុណសម្បត្តិ ក្នុងទីណា បុគ្គលកាលនៅក្នុងសំណាក់ នៃពួកជនដែលខ្លួនមិនស្គាល់ មិនត្រូវធ្វើសេចក្តីប្រកាន់ ក្នុងទីនោះឡើយ ។

(៥១៧) បុគ្គលប្រកបដោយប្រាជ្ញា (សូម្បីមានអានុភាព) ស្ទើរដោយភ្លើងកាលនៅក្នុងប្រទេសដទៃ ត្រូវតែអត់សង្កត់ពាក្យ ទោះបីមនុស្សជាទ ចំគេគម្រាមកំដោយ ។

ចប់ ទទ្ទរជាតក ទី ៤ ។

សីលវីមំសជាតកំ

(៥១៨) ឆត្តំ លោកេ រហោ ឆាម ចាបកម្ចិ ឧបក្ខុតោ

ឧសន្ធ្ជ ១ ១ ១

សីលវីមំសជាតក

(៥១៨) (មាណពពោធិសត្ត ពោលថា) ធម្មតាសេចក្តីស្វាត់កំចាំង របស់ បុគ្គលអ្នកធ្វើអំពើអាក្រក់ មិនមានកើតឡើងលោកទេ ពួកកូតដែល នៅក្នុងព្រៃគង់គេឃើញបាន បុគ្គលពាល រមែងសំគាល់ នូវ អំពើអាក្រក់ ដែលធ្វើនោះថា ស្វាត់កំចាំង ។

(៥១៩) ខ្ញុំមិនឃើញថា ស្វាត់កំចាំងទេ ឬទីដែលសួន្យ (ចាកសត្ត) ក៏ មិនមាន ខ្ញុំមិនឃើញថា សួន្យ ក្នុងទីណា ទីនោះក៏មិនសួន្យ អំពីខ្ញុំទេ ។

(៥២០) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ពួកមាណព គឺ ទ្ធជ្ជ: ១ សុជ្ជ: ១ ន្ធ: ១ សុខវច្ឆ: ១ ជ្ជ: ១ អធុវសីល: ១ (ជាដើម) នោះ ជាអ្នកត្រូវការ (ដោយស្ត្រី) ក៏សាបសួន្យចាកសការ: (ការ ចានន្ធូវស្ត្រី) ។

(៥២១) ចំណែកព្រាហ្មណ៍ណា ដែលមានប្រាជ្ញា មានញ្ញាយមក្នុង សច្ច: ចានវក្ខ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ព្រាហ្មណ៍នោះជាអ្នកដល់ន្ធូវត្រើយ នៃធម្មិ ចាំងពួង តើគប្ជ្ជ្ជ្ជ (ចាកការចានន្ធូវស្ត្រី) ដូច ម្ដេចកើត ។

ចប់ សីលវីមំសជាតក ទី ៥ ។

សុជាតាជាតកំ

(៥២២) ឥមំ អណ្ឌកោ ឥមេ ទេវ ឯកត្ថ ឯកមលកេ
ឧបលោហិតកោ ភក្ខ តំ(១)មេ អក្ខាហិ បុច្ឆតោ ។

(៥២៣) យោ ឯ ឃុរេ ឆុរ ទេវ ភណ្ណ ឆន្ទកភាសិនី
ឧច្ចន្ទ ហត្ថ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ។

(៥២៤) ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ។

(៥២៥) ហ ហ ហ ហ ហ ។

(៥២៦) ១ ១ ១

ចតុក្កនិបាត ភាលិន្ទវគ្គ ទី ១

សុជាតាជាតក

(៥២២) (នាងសុជាតាទេវី សួរថា) បពិត្រព្រះទេវ: នេះផ្លែអ្វី មូលរលើងមានពណ៌ក្រហម ដូចជាឈាម ដែលដាក់ក្នុងភាជនៃមាស ខ្ញុំម្ចាស់សួរហើយ សូមព្រះអង្គប្រាប់ឲ្យបាន ។

(៥២៣) (ព្រះបាទពារាណសី ទ្រង់ត្រាស់ថា) ម្នាលទេវី ក្នុងកាលមុន នាងមានក្បាលរលើង ស្មៀកកំណាត់សំពត់ចាស់ មានដៃក្នុងថ្នក់ ហើយបេះនូវផ្លែឈើតាំងឆ្អាយណា (នេះ) គឺផ្លែពុត្រារបស់នាងនោះហើយ ។

(៥២៤) ស្ត្រីថោកទាប រមែងក្តៅក្រហាយ មិនត្រេកអរ (ក្នុងពាជត្រ-ក្ងូល) ភោគ:របស់ស្តេចតាំងឆ្អាយ រមែងលះបង់នូវស្ត្រីឥតបុណ្យនោះ ស្ត្រីថោកទាប បេះនូវផ្លែពុត្រាក្នុងទីណា អ្នកតាំងឆ្អាយ ចូរនាំស្ត្រីនោះទៅ ក្នុងទីនោះចុះ ។

(៥២៥) (អាមាត្យពោធិសត្ត ទូលថា) បពិត្រមហាពាជ ទោសទុសព្រោះសេចក្តីប្រមាទតាំងនេះ រមែងមានដល់នាងនារី ដែលដល់នូវយសសក្តិ បពិត្រព្រះទេវ: សូមព្រះអង្គរត់ទោសដល់ព្រះនាងសុជាតាទេវី បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរក្នុងរថ សូមព្រះអង្គកុំទ្រង់ព្រះពិរោធ ចំពោះព្រះនាងសុជាតាទេវីនេះឡើយ ។

ចប់ សុជាតាជាតក ទី ៦

បលាសជាតក

(៥២៦) អនេតនំ ព្រាហ្មណ អស្សុណាតុ
ជានោ អជានន្តមិមំ បលាសំ
អានុ្ទ្ធរិយោ ធុវមប្ប្ដមត្ដោ
សុខសេយ្យ បុច្ឆសិ ការ ហេតុ ។

(៥២៧) ទ្ធុ សុតោ ខេ ព្ដហ ច ១ ១ ១ ១
ទ្ធេ ២ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
ឥ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
 យ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ។

(៥២៨) ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១
១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ។

បណ្ណាសជាតក

(៥២៦) (ក្ងុ:ទេវតាពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកដឹងថាដើមចារនេះ ជាណើតតបេតនា តតបេះស្ពាប់ តតដឹងអ្វីទេ ជាអ្នកប្រាជ្ញពាក្យយាម មិនប្រកាសធ្លាស់ជានិច្ច ហេតុអ្វី ក៏ស្នូរកការដេតជាសុខ (របស់ដើមណើ) ។

(៥២៧) (ព្រាហ្មណ៍ ពោលថា) ដើមណើ ប្រាកដក្នុងទីដ៏ឆ្ងាយផង ធំផងដុះនៅក្នុងទី (ទួល) មានសាពជាទីនៅរបស់ភូត ហេតុនោះ ចានជា ខ្ញុំថ្វាយបង្គំដើមចារនេះ ពួកភូតណា នៅអាស្រ័យលើដើមណើនេះ (ខ្ញុំថ្វាយបង្គំ) ពួកភូតនោះ ព្រោះហេតុតែទ្រព្យ ។

(៥២៨) (ក្ងុ:ទេវតា ពោលថា) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ខ្ញុំនោះឯង កាលសម្ងឹងឃើញនូវការដឹងគុណ ដែលអ្នកធ្លាប់ហើយ ខ្ញុំទទួលធ្វើនូវការតបគុណដល់អ្នក តាមសមគួរដល់ភាពនុ:ភាព ការដែលអ្នកមកទ្ទ:ល់ខ្ញុំ ក្នុងសំណាក់សប្ប:ស ទ្ទ:ដ ជារបស់សោះសូន្យ ដូចម្ចប្ចកើត ។

(៥២៩) យោ តិន្ទុ:ក្ខ្ងស្ស ឧបេ ឧ:ណ្ណ:ណ:

ឧ:ណ:ណ:ណ:ណ:ណ: ១ ១ ១

ចតុក្កនិបាត ការណ្ឌវគ្គ ទី ១

(៥២៩) ដើមលៀបណា ដុះនៅទាន់មុខដើមទន្ទាប់ យ៉ាងដែលគេធ្វើ ហើយក្នុងកាលមុនច្រើន ជាកំណាប់ដែលគេកប់ទុកដុំវិញកន្ទ្រាម គល់លៀបនោះឯង ជាកំណាប់មិនមានអ្នកទទួល អ្នកចូរទៅ គាស់យកកំណាប់ទ្រព្យនោះចុះ ។

ចប់ បណ្ណាសជាតក ទី ១ ។

ជីវិសកុណជាតក

(៥៣០) (សត្វសសេះ ពោលថា) កម្ចាំងណារបស់យើងមានហើយ យើងធ្វើកិច្ចដល់អ្នកតាមកម្ចាំងនោះ បពិត្រមិគជ ខ្ញុំសូមក្រាបថ្វាយបង្គំអ្នក យើងត្រូវបានសាច់ចន្ទិចចន្ទចខ្ទះ ។

(៥៣១) (ពជសីហ៍ ឆ្លើយតបថា) អ្នកឯងចូលទៅតាមចន្ទោះ នៃធ្មេញរបស់ខ្ញុំ ដែលជាអ្នកស៊ី (សាច់) ទ្រឹងណាម ធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ ចាំងឡាយជានិច្ច រស់នៅ ដោយសាច់ណា សាច់នោះមានច្រើន ។

(៥៣២) (សសេះ ឆ្លើយតបថា) សេចក្ដីដឹងគុណដែលគេធ្វើហើយ មិនមានក្នុងបុគ្គលណា ការសេពគប់ទ្រឹងបុគ្គល អ្នកមិនដឹងគុណដែលគេធ្វើហើយ មិនធ្វើ (គុណនឹងអ្នកណា) មិនតបស្នងសងគុណដល់អ្នកដែលធ្វើគុណហើយដល់ខ្លួននោះ ជាការឥតប្រយោជន៍ ។

(៥៣៣) យត្ត[1] សម្ពុទ្ធ ចំណ្ណាន មិត្តនម្ហ ន លព្ភតិ
អនុស្ស្ជ្ជ្ជ្ជ្ជ ្ជ ្ជ

(៥៣៣) បណ្ឌិត មិនបានមិត្តធម៌ ដោយសារគុណដែលខ្ជួនសន្សំហើយ ក្នុងទីចំពោះបុរេបុគ្គលណា បណ្ឌិតមិនត្រូវបូជា មិនត្រូវដេរ ត្រូវតែគេចចេញចាកបុគ្គលនោះ ដោយសន្សឹម ១ ។

ចប់ ជីវសុណ្ណជាតក ទី ៨ ។

ឆវជាតក

(៥៣៤) (ពោធិសត្ត ក្រាបទូលព្រះបាទពាពណាសីថា) ភិក្ខុដែលយើងទាំងបីនាក់ ធ្វើហើយ ទាំងអស់នេះជាកិច្ចលាមក បុគ្គលណា (អង្គុយក្នុងទីខាប) បង្ហាញមគ្ន ១ បុគ្គលណា (អង្គុយក្នុងទីខ្ពស់) រៀនទ្រមគ្ន ១ បុគ្គលទាំងពីរនាក់(នោះ) មិនឃើញនូវចោរណាធម៌ផង បុគ្គលទាំងពីរនាក់ (នោះ) ឃ្លាតចាកប្រក្រតីផង ។

(៥៣៥) (ព្រាហ្មណបុរោហិត ធ្វើយតបថា) ទ្ចំបរិភោគជាយស្ត្រីសាលីស្អាត (របស់ស្តេចនេះ) លាយដោយសាច់ ហេតុនោះបានជាទ្ចំមិនសេតគប់នូវធម៌ ដែលពួកឥសីសេតគប់ហើយនោះទេ ។

(៥៣៦) (ពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកចូរចៀសចេញពីទីនេះទៅ លោកនេះកំដរ ពួកសត្វឯទៀត តែងស្ងួតណ្ដាដែរ អ្នកកុំប្រព្រឹត្តអធម៌ ដូចជាជ្ជដែលបំបែកនូវតាំងឡើយ ។

(៥៣៧) ឯវត្ថុ តំ យសលាភំ ឆនលាភញ្ច ព្រាហ្មណ

យា ឯត្ថ ឯវ ឯទិចាតេន អធម្មចរណេន ភ ។

ឆវជាតកំ ឆវមំ ។

សយ្ហជាតកំ

(៥៣៨) ស សមុទ្ទមវាយាយ មហី សាគរតុណ្ហលំ

ន ឥច្ឆេ សមា ឆិន្ទាយ ឯវ សយ្ហ ជានមហ ។

(៥៣៩) ឯវត្ថ តំ យសលាភំ ឆនលាភញ្ច ព្រាហ្មណ

យា ឯត្ថ ឯវ ឯទិចាតេន អធម្មចរណេន ភ ។

(៥៤០) អបិ ចេ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ

ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ។

(៥៣៧) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ យើងសូមតិះដៀលនូវការបានយសនឹងការបានទ្រព្យ ព្រោះការប្រព្រឹត្តិបំផ្លាញខ្លួន ឬដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តិអធម្មិ ។

ចប់ ផរិជាតក ទី ៥ ។

សញ្ញជាតក

(៥៣៨) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលមិនគប្បីប្រាថ្នានូវផែនដីដែលមានសណ្ឋានដូចកុណ្ឌល ក្នុងកណ្ណាលសាគរ មានសមុទ្រ ៣ ទ្ធ ជុំវិញ មួយអន្ទីដោយពាក្យនិន្ទាឡើយ ម្នាលសញ្ជាមាត្ស ចូរអ្នកដឹងយ៉ាងនេះចុះ ។

(៥៣៩) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ យើងសូមតិះដៀលការបានយស នឹងការបានទ្រព្យ ព្រោះការប្រព្រឹត្តិបំផ្លាញខ្លួន ឬដោយការប្រព្រឹត្តិអធម្មិ ។

(៥៤០) សូវអាត្មា ដ៏អ្នកមិនមានផ្ទះសម្បែង ប្រព្រឹត្តកាន់ចាត្រ(សូមគេ) ការចិញ្ចឹមជីវិតនោះឯង ប្រសើរជាជាងការសូងរក មិនប្រកបដោយធម្ម ។

(៥៤១) អបិ ចេ បត្តមានាយ អនាតាកេ ឧបាវ្ជេ
ឥ
ឥ
ឥ

(៥៤១) សូវ្រាតាជាអ្នកមិនមានផ្ទះសម្បែង ប្រព្រឹត្តកាន់ចាត្រ មិនបៀត
បៀនទូវសត្វដទៃក្នុងលោក ការប្រព្រឹត្តិនោះ ប្រសើរជាងជ
ជាសម្ផត្តិទៅទៀត ។

ចប់ សញ្ជាជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ពាលិង្គវគ្ គ ទី ១ ។

ខុទ្ទានដែលពាលិង្គវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីការបើកទ្វារ ១ ជនមិនឲ្យ ១ ពាមគុណដ៏ចាំមួន ១
នាគស្ងោះទ្ទ:ទ្ទ: ១ អំពើបាបមិនមានស្ងាត់ពីចាំង ១ ផ្ទៃពុទ្ធ
១ ដើមចារ ១ ការធ្វើអំពើដ៏ប្រសើរ ១ អំពើលាមក ១
ផ្ទៃនដ៏មានសមុទ្រតំ ១ ត្រូវជា ១០ ។

បុប្ផមន្ទរគ្គ

បុប្ផមន្ទជាតកំ

(៥៤២) ឧន្ទេហិ ចោរ តាំ សេសំ ពោ អត្ថ សុមនេន ចេ
មា តំ ពហោ សុ ភជាមោ តាមេ ត្ថ ជ្ជ ការ តាំ ។
(៥៤៣) ឆ ឧ ចោ រ ំ ត ហ ោ ស ្ ឍ ន ្ ធ ិ តាមេ ត្ថ ជ្ជ ការ តាំ
តាំ ឆ ត្ត បុ ប ្ ផ ម ន ្ ទ ស ្ ស រ ណ ជ ាត ស ្ ស ត ិ ដ ្ ឋ ត ោ ។
(៥៤៤) ឆ ត ្ ូ ំ អ ស ្ ស ន ្ ត ជ ា ឆ ា ស ំ ម ម ចោ ស ្ ស ច ន ្ ត ំ
ចោ រ ំ ត ហ ោ ត ្ ូ ា ភ ជ ា ម ោ តាមេ ត្ថ ជ្ជ ការ តាំ
អ ច ្ ឆ ន ្ ទ ិ (១) ន ិ ច ្ ច ស ្ ស ល ស ្ ម ឿ ឆ ស ្ ម ឿ ម េ ស ន ្ ត ា ត េ ម ព ោ ។
(៥៤៥) ស ន ្ ត ្ យ ា ស ន ្ ត ិ ឆ ា ត ា ន ិ រ ក ្ ខ ្ យ ា ឆ ា ត ត ំ ភ យ ំ
អ ឆ ា ត ឆ ភ យ ា ដ ី ភ េ ឧ ភ ោ ណ ោ ភ ោ អ វ ត ្ ថ ូ ត ី ត ិ ។

បុ ប ្ ផ ម ន ្ ទ ជ ា ត ក ំ ប ឋ ម ំ ។

---

១ ម. អ ច ្ ឆ ន ្ ទ ិ ។

បុបិមន្ទវគ្គ

បុបិមន្ទជាតក

(៥៤២) (ទិម្ពារុក្ខទេវតា ពោលថា) ម្នាលចោរ អ្នកចូរក្រោកឡើង អ្នកដេកធ្វើអ្វី ប្រយោជន៍អ្វីដោយការដេកលក់របស់អ្នក កុំឲ្យពាជ-បុរសតាំងឡាយ ចាប់អ្នកដែលធ្វើកម្មអាក្រក់ ក្នុងស្រុកឡើយ។

(៥៤៣) (អសត្ត្ទេវតា និយាយថា) ពាជបុរសតាំងឡាយនឹងចាប់តែចោរដែលធ្វើកម្មអាក្រក់ ក្នុងស្រុកទេតើ ប្រយោជន៍អ្វី ដល់បុបិមន្ទ-ទេវតា ដែលឋិតនៅក្នុងព្រៃនោះ ។

(៥៤៤) (បុបិមន្ទទេវតា ពោលថា) ម្នាលអសត្ត្ទេវតា អ្នកមិនដឹងនូវទោសនៃទ្ងុងផង នៃចោរផង ពួកពាជបុរសចាប់ចោរ អ្នកធ្វើអំពើអាក្រក់ ក្នុងស្រុក ហើយដោតចោរនោះ ដោយមែកស្ពៅស្រួច ទ្ងុងរង្ក៏សចិត្តកន្ធហេតុនោះ ។

(៥៤៥) (អសត្ត្ទេវតា ពោលថា) អ្នកប្រាជ្ញគប្ប៉ីរង្ក៏សនូវហេតុ ដែលគួររង្ក៏ស គប្ប៉ីរក្សានូវភ័យ ដែលមិនទាន់មកដល់ អ្នកប្រាជ្ញតែងសំឡឹងមើលនូវលោកទាំងពីរ ព្រោះអនាគតភ័យ ។

ចប់ បុបិមន្ទជាតក ទី ១ ។

កស្សបមគ្គិយជាតកំ

(៥៤៦) អបិ កស្សប មគ្គិយ យុកា សបតិ ហគ្គ ។
សព្ពន្ត ១មតេ ធីរ បណ្ណ៑ គ្ គ ។

(៥៤៧) ១ ១ ១

កស្សបមន្ធិយជាតក

(៥៤៦) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្រកស្សបជាបិតា បើក្មេងតូច ដេរ ប្ដូរ ព្រោះវាជាក្មេង បណ្ឌិតអ្នកមានប្រាជ្ញា តែងអត់សង្ក្ដត់ទ្ធូវកំហុសទាំងអស់នោះ ។

(៥៤៧) ប្រសិនបើសប្ដូរសទាំងឆ្លាយ ទាស់ទែងគ្នា សប្ដូរសរមែងតបានវិញយ៉ាងឆាប់ ឯក្មេងពាលទាំងឆ្លាយ រមែងបែកគ្នាដូចជ្រាត្រដី ក្មេងពាលទាំងនោះ មិនដល់ទ្ធូវការសូបរម្ងាប់ឡើយ ។

(៥៤៨) ជនណាដឹងទ្ធូវទោស ដែលខ្ជូនធ្វើឲ្យកន្ទ្ធងហួសទៅហើយផង ជនណាដឹងទ្ធូវការសំដែងទ្ធូវទោសផង ជនទាំងពីរពួកនោះ(បើទ្ធុកជាបែកគ្នាហើយ) ប្រើនរួបរួមគ្នាវិញបាន ការតមិត្តរបស់ជនទាំងពីរពួកនោះ មិនរលុបរលាយឡើយ ។

(៥៤៩) ជនណា គ្ជូតទ្ធូវមិត្តភាពរបស់ពួកជនដទៃ ដែលទោសគ្រប សង្ក្ដត់ហើយ ដោយខ្ជូនឯងបាន ជនទោះជាមនុស្សខ្ជ្ជ ខ្ជ ស លើសលុប ជាមនុស្សនាំទៅទ្ធូវការ:បាន ជាមនុស្សគ្ជ្ជ គ្ជ ន ទ្ធូវដុ:បាន ។

ចប់ កស្សបមន្ធិយជាតក ទី ២ ។

១ឆ្ពិរ៉ាទិជាតកំ

[៥៥០] យោ តេ ហត្ថេ ច ទ្វេ ច ១ ១ ១

១ឆ្ពិរាទីជាតក

(៥៥០) (សេនាបតី ពោលថា) បពិត្រលោកមានព្យាយាមធំ ព្រះរាជ
ណាកាត់ព្រះហស្ត ទាំងពីរក្តី កាត់ព្រះបាទ ទាំងពីរក្តី កាត់ត្រ-
ចៀកនឹងច្រមុះក្តី របស់លោក សូមលោកឃ្ញាល់ចំពោះបុគ្គល
នោះចុះ សូមលោក កុំញ៉ាំងដែននេះ ឲ្យវិនាសឡើយ ។

(៥៥១) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) ព្រះរាជណា កាត់ដៃ ទាំងពីរ
ក្តី កាត់ជើង ទាំងពីរក្តី កាត់ត្រចៀកនឹងច្រមុះក្តី របស់អាត្ម
សូមឲ្យព្រះរាជានោះ ទ្រង់មានព្រះជន្មយឺនយូរ ពួកអ្នកប្រាជ្ញ ដូច
យ៉ាងអាត្ម មិនទាំងឡើយ ។

(៥៥២) (ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ថា) សមណៈជាអ្នកសំដែងនូវ ១ ក្ខ
ហើយ ក្នុងអតីតកាល ព្រះបាទកាសី ទ្រង់ត្រាស់ឲ្យ ចោរ ឃាតក-
បុរសសម្ងាប់ សមណៈ នោះ អ្នកតាំងនៅ ក្នុង ១ ក្ខ ។

(៥៥៣) ព្រះបាទកាសី តាំងនៅ ក្នុងនរក ដោយ នូវ ផល នៃ កម្ម ណា
ផលនៃ កម្ម ណា ក្រ ក់ នោះ ជា ផ ល ក្តៅ ក្រ ហាយ ។

ចប់ ១ ឆ្ពិ ១ ទី ៣ ។

លោហកុម្ភីជាតកំ

(៥៥៤) ឧដ្ឋីតមជីវិម្ហ យេ សន្តោ ន ធនាមសេ
រាជ្ជមានេសុ ភោគេសុ, ឥមំ ជាតកម្ហ អត្តនោ ។

(៥៥៥) សដ្ឋិ វស្សសហស្សានិ បរិបុណ្ណានិ សព្ពសោ
ឯកាយ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ។

(៥៥៦) ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ឯ ។

(៥៥៧) ឯ ឯ ឯ ឯ ។

លោហកុម្ភីជាតកំ ចតុត្ថំ ។

លោហកុម្ភីជាតក

(៥៥៤) (សត្វនរកម្នាក់ ពោលថា) ពួកយើងដែលមិនបានឲ្យទាន បានជាពួកយើងរស់នៅ ដោយត្រជាបត្រជួស កាលកោគៈតាំងឡាយមាន ពួកយើងមិនបានធ្វើ នូវទីពឹងបម្រុងខ្លួនសោះ ។

(៥៥៥) (សត្វនរកម្នាក់ទៀត ពោលថា) ពួកយើងដែលនេះ ក្នុងនរកគ្រប់ដា ៦០.០០០ ឆ្នាំ ដោយអាការតាំងពួងហើយ កាលណានឹងមានទីបំផុត(នៃទុក្ខ) ។

(៥៥៦) (សត្វនរកម្នាក់ទៀត ពោលថា) ម្នាលអ្នកស្មើនឹងខ្ញុំ ទីបំផុត(នៃទុក្ខយើង) មិនមានទេ ទីបំផុតនឹងមានមកពីណា ទីបំផុតនឹងមិនប្រាកដទេ ព្រោះថា ខ្ញុំនឹងអ្នកបានធ្វើបាប ក្នុងកាលនោះ ។

(៥៥៧) (សត្វនរកម្នាក់ទៀត ពោលថា) ខ្ញុំនោះ លុះទៅអំពីទីនេះបាន កំណើតជាមនុស្ស ចាប់អំពីដំណក្តីទៅ សូមជាអ្នកបរិបូណ្ណដោយសីល ធ្វើកុសលឲ្យច្រើន ។

ចប់ លោហកុម្ភីជាតក ទី ៤ ។

មំសជាតកំ[1]

(៥៥៨) ជរុសា វត តេ ភិក្ខ មំសំ យាចនកោ អសិ
ការិលោមសនិសី ភិក្ខ ការិលោមំ សម្ម ទម្ហិ តេ ។

(៥៥៩) អន្ធមេតំ មនុស្ស្ជ្ជ ភាតា លោកេ ឧ ឧ ១ ១ ១
អន្ធ្ជ្ជ ១ ១ ១

មំសជាតក

(៥៥៨) (ព្រះនៃព្រះនិយាយនឹងសេដ្ឋីបុត្រទី ១ ថា) ភាពរបស់អ្នកណាក្រក់ណាស់ អ្នកណាអ្នកសុំសាច់ តែភាពប្រហែលនឹងភាវ នៃសំ-ឡាញ់ យើងនឹងឲ្យភាវដល់អ្នក ។

(៥៥៩) (ព្រះនៃព្រះ និយាយនឹងសេដ្ឋីបុត្រទី ២ ថា) ជនណាបង្ហូរ គេទុកជាអាយុ: របស់មនុស្សតាំងឡាយ ក្នុងលោក ភាពរបស់អ្នកប្រហែលនឹងអាយុ: នៃសំឡាញ់ យើងនឹងឲ្យសាច់អាយុ: ដល់អ្នក ។

(៥៦០) (ព្រះនៃព្រះ និយាយនឹងសេដ្ឋីបុត្រទី ៣ ថា) ក្នុងកាលហៅបិតាថា ឪពុក ឪពុក ដូច្នេះ រមែងធ្លាប់ដូងបិតាឲ្យកម្រើក ភាពរបស់អ្នកប្រហែលនឹងបេះដូង នៃសំឡាញ់ យើងនឹងឲ្យបេះដូងដល់អ្នក ។

(៥៦១) (ព្រះនៃព្រះ និយាយនឹងសេដ្ឋីបុត្រទី ៤ ថា) សំឡាញ់របស់បុរសណា មិនមានក្នុងស្រុក លំនៅរបស់បុរសនោះ ក្នុងស្រុកនោះឯង ដូចនៃព្រះ ភាពរបស់អ្នកប្រហែលនឹងសម្ផត្តិតាំងពួង នៃសំឡាញ់ យើងនឹងឲ្យសាច់តាំងអស់ដល់អ្នក ។

ចប់ មំសជាតក ទី ៥ ។

សសបណ្ឌិតជាតកំ

(៥៦២) សត្ត មេ ភេហិ តា មន្ទ ១ ១ តា ១ ១ ១

សសបណ្ឌិតជាតក

(៥៦២) (ភេ និយាយនឹងឥន្ទ្រព្រាហ្មណ៍ថា) ខ្ញុំមានត្រីធ្ពិន ៧ ដែលព្រាន
សន្ទូចស្រង់ឡើង ពីទឹកដាក់លើគោក ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះ
របស់ខ្ញុំ អ្នកចូរបរិភោគរបស់នេះ ហើយ(ចំរើនសមណធម្ម)
នៅកន្លែងព្រៃចុះ ។

(៥៦៣) (ចចក និយាយនឹងឥន្ទ្រព្រាហ្មណ៍ថា) ភត្តរបស់អ្នករក្សាស្រែ
ឯណោះ គឺសាច់ពីរជ្រុងចង្កេះ ទន្សាងមួយផង ដបទឹកមួយផង
ខ្ញុំបាននាំមក ក្នុងវេលាយប់ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះរបស់ខ្ញុំ អ្នក
ចូរបរិភោគរបស់នេះ ហើយ(ចំរើនសមណធម្ម)នៅកន្លែងព្រៃចុះ ។

(៥៦៤) (ស្វា និយាយនឹងឥន្ទ្រព្រាហ្មណ៍ថា) ផ្លែស្វាយទុំ ទឹកត្រជាក់
ទឹមានមួយត្រជាក់ ជាទីគាប់ចិត្ត ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះរបស់
ខ្ញុំ អ្នកចូរបរិភោគរបស់នេះ ហើយ (ចំរើនសមណធម្ម) នៅ
កន្លែងព្រៃចុះ ។

(៥៦៥) (ទន្សោយ និយាយនឹងឥន្ទ្រព្រាហ្មណ៍ថា) ទន្សោយ មិនមានល្ង
មិនមានសណ្ដែក មិនមានអង្ករទេ អ្នកចូរបរិភោគ នូវខ្ញុំដែល
ធ្ពិនដោយភ្លើងនេះ ហើយ (ចំរើនសមណធម្ម)នៅកន្លែងព្រៃចុះ ។

ចប់ សសបណ្ឌិតជាតកទី ៦ ។

មតរោទនជាតកំ

(៥៦៦)មតមតមេវ ភេទ ១ ន ហ ិ តំ ភេទ ១ យោ ម រ ិ ស្ស ត ិ
សព្ៅ ២ ២ ២

មតកភោទជាតក

(៥៦៦) (សេដ្ឋីពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកចាំធ្លាយ យំរកបុគ្គលស្លាប់ទៅហើយ ១ តែម្យ៉ាង បុគ្គលណា បម្រុងស្លាប់ អ្នកចាំធ្លាយ មិនយំរកបុគ្គលនោះសោះ ពួកសត្វចាំងអស់ ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវសរីរៈ តែងលះបង់នូវជីវិតតាមលំដាប់ ។

(៥៦៧) ពួកទេវតា មនុស្ស សត្វដើរ ៤ ពួកសត្វស្លាប ទាំងពួកពស់ ប្រកបដោយក្នុន មិនជាធំក្នុងសរីរៈឡើយ តែងលះបង់ជីវិតចាំងកំពុងត្រេកអរ (ក្នុងឋានៈដែលខ្លួនកើតហើយ) ។

(៥៦៨) សុខនឹងទុក្ខជាធម្មជាតកម្រើក មិនតាំងនៅយ៉ាងនេះ បុគ្គលគួរមើលមើល ក្នុងពួកមនុស្ស ការកន្ទក់កន្ទេញ ការយំសោកជារបស់មិនមានប្រយោជន៍ទេ ព្រោះហេតុអ្វី ក៏គំនរនៃសេចក្តីសោក គ្របសង្កត់អ្នកចាំធ្លាយ ។

(៥៦៩) ពួកជនណា ជាអ្នកលេង ជាអ្នកស្រវឹង មិនធ្វើ (សេចក្តីចំរើន) ជាមនុស្សពាល ក្ងៀវក្ងា មិនមានសេចក្តីព្យាយាម មិនឈ្វេងយ្យុតក្នុងធម៌ ពួកជននោះ តែងសំគាល់នូវអ្នកប្រាជ្ញ (ដែលមិនយំសោកជាដើម) ថាជាមនុស្សពាលទៅវិញ ។

ចប់ មតភោទជាតក ទី ៧ ។

កណ្ណវេរជាតកំ

(៥៧០) យន្ធ ១ សន្ធ ១ សមយេ ការណ ១ ១ ១

កណ្ណវេរជាតក

(៥៧០) (ពួកវជ្ជី ក្រៀងថា) អ្នកនុបវ៉ែតនាងសាមាណា ដោយដើមដៃ
ក្សត្រគ្មានប្ដីរាងាយ មានផ្ការ ដូចជាទ្រីព្រះអាទិត្ត
ក្នុងវិស្ពន្ធសម័យ (ហើយរត់ទៅ ឥឡូវនេះ) នាងសាមានោះ
ប្រាប់មកអ្នក (ថានាង) មិនមានកេតទេ ។

(៥៧១) (ពោធិសត្ត ពោលថា) នែនាងដ៏ចំណែន ជានក្ដីថា ខ្សល់បក់
ផាត់ក្ដី ដោយហេតុណា ខ្ញុំមិនគប្បីជឿ នូវហេតុនោះទេ ម្យ
ខ្សល់បក់ផាត់ក្ដីជាន បក់ផាត់ផែនដីទាំងមូល ក៏ជានដែរ នាង
សាមាណា ស្ងាប់ជាត់ទៅហើយ អ្នកពោលថានាងសាមានោះ
មិនមានកេត (ខ្ញុំមិនគប្បីជឿទេ) ។

(៥៧២) (ពួកវជ្ជី ក្រៀងថា) នាងសាមានោះ មិនស្ងាប់ផង នាងមិនចង
ជានបុរសដទៃផង ក្ដីថា នាងសាមា មានប្ដីតែមួយ នាងចង
ជានតែប្ដីនោះឯង ។

(៥៧៣) អសន្ធិ មំ ចិរសន្ធិតេន
ជិមិនិ សាមា អនុ ជុវេន
ឧយ្យាមិ សមា ជិមិនេយ្យ អញ្ញ
ឥតោ អហំ ទ្វារតរ តមិស្ស ។

ឥណ្ណវេជាតកំ អដ្ឋមំ ។

ពីត្ថុជាតកំ

(៥៧៤) ស្ស ស្ស ១ ១ ១

(៥៧៣) (ព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) នាងសាមា ប្អូរយកចំដែលមិនធ្លាប់ស្ងួតស្ងាត ដោយប្ដីដែលស្ងួតស្ងាត អស់កាលយូរ ប្អូរយកចំ ជាប្ដីមិនពិតប្រាកដ ដោយប្ដីពិតប្រាកដ នាងសាមា មុខតែប្អូរយកបុរសដទៃ ដោយចំ នឹងទៅកាន់ទីឆ្ងាយ លើសទីនេះទៅទៀត ។

ចប់ ឧណ្ណនាវជាតក ទី ៨ ។

ពិត្តីរជាតក

(៥៧៤) (សត្ថទេ សួរតាបសពោធិសត្ថថា) ចំរស់នៅជាសុខសប្បាយណាស់ ពាំងបានបរិភោគ (ដោយស្រួល) តែចំបិតនៅកន្លែងសេចក្ដីអន្ទះ ១ ១ ១

(៥៧៧) ន បដិច្ច កាមេ ជុសតិ មនោ ចេ ឧប្ប ទុ ស្ស តិ
អ ម្ភា ស្ស ក្ខ ស្ស ភ ទ្រ ស្ស ន ចាបមុ ម លិ ម្ម ត ីតិ ។

ឥ ត្ថ ីរ ជាតកំ ន ០ ។

១ ០ ០ ជ ជ ា ត ក ំ

(៥៧៨) ១ ០ ០ ជ ០ ០ ០

(៥៧៧) (ពោធិសត្ត ពោលថា) ព្រោនមិនប៉ះពាល់ នូវបុ្ចណាតិបុ្ចតកម្ម ព្រោះអាស្រ័យអ្នកនេ បើចិត្តអ្នកមិនប្រទូស្ត ចាបមិនប្រទ្ឆ្ពាត់ នូវអ្នកដ៏ចំរើន ដែលមិនមានសេចក្ដីខ្ជល់ខ្ជាយឡើយ ។

ចប់ ឥត្ថិរជាតក ទី ៥ ។

សុបជជាតក

(៥៧៨) (នាងទេវី ពោលថា) ព្រះពជាកាលមិនប្រទានកុ(សូម្ប)ដោយ ព្រះវាចា ឈ្មោះថា មិនលះបង់ នូវបុ្ចសដែលគួរលះបង់ដោយ ងាយនេ (ប្រសិនបើព្រះពជាបានប្រទានកុ (សូម្ប) ដោយព្រះ វាចាព្រះពជានោះ (ដែលខ្ញុំសូមហ្ងើយ) គង់លះបង់ដ៏ខ្ជះ ។

(៥៧៩) (ព្រះពជា ត្រាស់ថា) បុគ្គលធ្លាប់ធ្លាប់ណា គប្ប្ជនិយាយអំពើ នោះ មិនធ្លាប់ធ្លាប់ណា មិនគប្ប្ជនិយាយអំពើនោះ ពួកបណ្ឌិត រមង៏កំណត់ដ៏ង៏នូវបុគ្ជល ដែលមិនធ្លាប់(ត្រាន់តែ)និយាយ ។

(៥៨០) (ព្រះនាង៏ទេវី ពោលថា) បពិត្រព្រះរាជបុត្រ ខ្ញុំសូមថ្ងាយបង្គំ ព្រះអង្ក ដែលបិតនៅកុ្ន៏ប្ជ:ផ ១ ១ ១

ចតុក្កនិ ១ ១ ១

(៥៨១) (ព្រះពោធិសត្ត សំដែងគុណរបស់ព្រះនាងទេវីថា) កិរិយាណារបស់ប្តីអ្នកទ័លក្រ ក៏ជាស្ត្រីទ័លក្រដែរ របស់ប្តីអ្នកស្តុកស្តម្ភ ក៏ជាស្ត្រីស្តុកស្តម្ភ មានកូន្ត្រីឈ្មោះដែរ កិរិយានោះឈ្មោះថាជាកិរិយាដ៏ឧត្តមរបស់ប្តីនោះ ស្ត្រីទាំងឡាយរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញ (ក៏ដូច្នោះដែរ) ។

ចប់ សុចរិតជាតក ទី ១០ ។

ចប់ បុរិមនូវគ្គ ទី ២ ។

ខុទ្ទានដែលបុរិមនូវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីចោរ ១ កស្សបតាបស ១ តាបសខន្ធិកទី ១ ការរស់នៅអាក្រក់ ១ សំដីអាក្រក់ ១ ទន្ទ្រាយ ១ បុគ្គលស្លាប់ ១ រាត្រីកាល ១ ការរស់នៅជាសុខ ១ ព្រះពាជាមិនលះបង់ នូវរបស់ដែលលះបង់ងាយ ១ ត្រូវជា ១០ ។

១ ១ ១

១ ។ ១ ។ ១ ។

ទ្ទុទ្ទុភាយជាតកំ

[៥៨៦] ទ្ទុទ្ទុភាយតំ ភន្តេ យស្មិ ទេសេ រសាមហំ
អមាមេ្ហ តំ ន ជានាមិ តាទិសំ ទ្ទុទ្ទុភាយតំ ។

[៥៨៧] ឯលុ ! ឯតតំ សុត្វា ទ្ទុទ្ទុភន្ត ! ឯសោ ជ្ជ
ឯ ! ឯ ! ! !

ទ្ធុភាយជាតក

(៥៨៦) (ទន្ធាយ និយាយថា) សូមសេចក្តីចំរើនមានដល់លោកចុះ ខ្ញុំនៅកន្លែងប្រទេសណា ប្រទេសនោះធ្វើសំឡេងពួកទ្ធុ(១) តែ ខ្ញុំមិនដឹងនូវប្រទេសនុ៎ះថា អ្វីនេះ ធ្វើសំឡេងពួកទ្ធុ ។

(៥៨៧) (ព្រះសាស្តា ទ្រង់សំដែងថា) ទន្ធាយពួកសូវផ្ទៃញ្ជ្រុះថា ទ្ធុ ដូច្នេះ ក៏ស្ទុះចុះលប្រាប ហ្ងួងសត្ត ម្រ็ดបានពួកពាក្ស ទន្ធាយ ក៏ត្ងយតក់ស្ងួត ។

(៥៨៨) ពួកជនពាលនោះ មិនមានសម្រេចនូវចំណែកនៃសោតវិញ្ញាណ ពួកសំឡេងនៃជនដទៃ មានសេចក្តីប្រហែសធ្ងន់ដ៏ក្រៃលែង ជនពាលទាំងនោះ រមែងលុះតាមពាក្យជនដទៃ ។

(៥៨៩) ចំណែកពួកជនណា បរិបូណ្ណដោយសីលនិងបញ្ញា ត្រេកអរក្នុងការសូមប់ម្ងាប់ ជាធីរជន អ្នកឆ្ងាយ អ្នកវៀរចាកចាប ធីរ-ជននោះ មិនលុះតាមពាក្យជនដទៃទេ ។

ចប់ ទ្ធុភាយជាតក ទី ២ ។

---

១ ពួកទ្ធុ ។

ព្រហ្មទត្តជាតកំ

(៥៩០) ទ្វយំ យាចនកោ ភាគ ព្រហ្មទត្ត និកត្ថតិ
អលាភំ ធនលាភំ ភ ឱរំ ឆម្ហា ហិ យាចនា ។

(៥៩១) យាចនំ ភេទនំ អាហុ បញ្ញាលានំ រាជសាត
យោ យាចនំ ឧបក្ខាតិ ឥមាហុ ឧដ្ឋ ភេទនំ ។

(៥៩២) ទ្ធ ទ្ធ ទ្ធ ទ្ធ ភេទ្ធ
ឥ ភ ឧដ្ឋ ភេទ្ធ ។

(៥៩៣) ធនាមិ ភេ ព្រាហ្មណ ភេ ណ
ភ ១ ១ ១ ១ ១
ភ ១ ១ ១ ១ ១
ភ ១ ១ ១ ១ ១

ព្រហ្មទត្តជាតក

(៥៩០) (តាបសពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្រព្រះបាទព្រហ្មទត្ត បុគ្គលអ្នកសូម រមែងបានផលពីរយ៉ាង គឺការមិនបានទ្រព្យ ១ ការបានទ្រព្យ ១ ព្រោះថា ការសូម មានយ៉ាងនេះជាធម្មតា ។

(៥៩១) បពិត្រព្រះអង្គជាឥសូរៈលើរថ នៃដែនបញ្ចាល អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ បានពោលនូវការសូមថាជាការយំ បុគ្គលណាឃាត់នូវការសូម អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយហៅបុគ្គលនោះ ថាជាអ្នកមានការយំតប ។

(៥៩២) កុំឲ្យពួកជនអ្នកដែនបញ្ចាលមកប្រជុំគ្នា ឃើញអាត្មាភាព កំពុងយំ ឬព្រះអង្គកំពុងយំតបឡើយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាអាត្មាភាពត្រូវការទីស្ងាត់ ។

(៥៩៣) (ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត ទ្រង់ត្រាស់ថា) បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ខ្ញុំនឹងឲ្យគោញីសម្បូរក្រហម ១០០០ ព្រមទាំងគោឈ្មោលដល់លោក ព្រោះថាអរិយជន បានស្តាប់នូវគាថាប្រកបដោយធម៌ របស់លោកជាអរិយៈ មិនគប្បីឲ្យ ដូចម្តេចកើត ។

ចប់ ព្រហ្មទត្តជាតក ទី ៣ ។

២ម្ហសាធិកជាតកំ

(៥៨៤) ឥសៀ ណ្ហ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១ ១

ចម្ម្ចសាដកជាតក

(៥៩៤) (ចម្ម្ចសាដកបរិព្វាជក ពោលថា) ម្ន ពាក្យដ៏ប្រសើរនេះ ជាសត្ត
ដើម ៤ មានសភាពល្អ ដ៏ចំរើនល្អ មានមារយាទ ជាទីស្រឡាញ់
មានយស តែងគោរពព្រាហ្មណ៍អ្នកបរិបូណ៌ដោយជាតិនិងមន្ត ។

(៥៩៥) (ឧណ្ហិតពាណិជពោធិសត្ត ពោលថា) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកកុំ
ស្ងិទ្ធស្នាលនឹងសត្ត្ថដើម ៤ ដោយការឃើញមួយរំពេចឡើយ
ដ្ឋិតសត្ត្ថពាក្យនេះ ប្រាជ្ញានឹងធ្វើនូវការប្រហារដ៏មាំ បានជាជយ
ក្រោយ នឹងត្រលែងនូវការប្រហារឲ្យផ្ទាយ ។

(៥៩៦) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ធ្នូនឹងក្ដាវរបស់ព្រាហ្មណ៍ក៏ធ្លាក់
អម្រែករបស់ព្រាហ្មណ៍ក៏ធ្លាក់ចុះ ទ្រព្យទាំងអស់របស់ព្រាហ្មណ៍
ក៏ខ្ចាត់ខ្ចាយ ព្រាហ្មណ៍លើកដៃទាំងពីរឡើងកន្ទ្ធត់ក្ដន្ទ្ធ ញ
ពាក្យសូមមកសម្ងាប់ព្រហ្មចារីបុគ្គល ។

(៥៩៧) (ចរិព្វាជក និយាយតទៅទៀតថា) ខ្ញុំជាមនុស្ស ត្ត ប្រាជ្ញ ត្រូវ
ពាក្យបុះសម្ងាប់ក្ដ ដ ថ្ងៃនេះយ៉ាងណា បុគ្គលណាសរសើរបុគ្គល
ដែលមិនគួរបូជា បុគ្គលនោះត្រូវគេសម្ងាប់ដោតនៅ (ក្ដ ដ ទីនេះ)
យ៉ាងនោះដែរ ។

ចប់ ចម្ម្ចសាដកជាតក ទី ៤ ។

គោធជាតកំ[1]

(៥៩៨) សមណានំ មញ្ញមានោ ឧបតញ្ញឺ អសញ្ញតំ

សោ មំ ឧស្ណោន ចាមាសិ យថា អស្ស្ដមណោ តថា ។

(៥៩៩) តាវ ន្ដ ជ្ជ ជ ជ

គោធជាតក

(៥៩៨) (ទន្សង់ពោធិសត្ត និយាយនឹងតាបសថា) ខ្ញុំស្មានអ្នកថាជាសមណៈ ចានចូលទៅរកអ្នក ជាអ្នកមិនសង្រ្ទម អ្នកនោះប្រហារខ្ញុំដោយដម្ងាន ដូចមនុស្សមិនមែនជាសមណៈដែរ ។

(៥៩៩) ម្នាលតាបសកម្ចៅ ប្រយោជន៍អ្វីដោយផ្ទាំសក់ របស់អ្នក ប្រយោជន៍អ្វីដោយសែ្បកខ្ចាយ ១ ១ ១

ឥត្ថីរជាតកំ

(៦០២) ឆាយេ ន យោ ន្ហាវមានេ ឥត្ថាយ ន ម្ហិ ភាសិ

យសោ លទ្ធា ន ម្ហជ្ជយ្យ សវេ ឥត្ថីរមានតិ ។

(៦០៣) ឆម្ហេ ន ជ្ជ ម្ហិ ម្ហេ ន ជ ជ ជ ជ ជ ម ម ម

កក្ការុជាតក

(៦០២) (ទេវបុត្តជាធំ ពោលថា) បុគ្គលណាមិនលួចទ្រព្យគេដោយកាយ មិននិយាយកុហកដោយវាចា ជានយសស័ក្តិហើយ មិនស្រ-រ៉ាំ បុគ្គលនោះឯង គួរប្រដាប់ផ្កាត្រឡាចជាទិព្វតាំងឡាយ ។

(៦០៣) (ទេវបុត្រទី២ ពោលថា) បុគ្គលណាស្វះស្វែងរកទ្រព្យដោយធម៌ មិននាំយកទ្រព្យគេដោយបោកប្រាស ជានទ្រព្យតាំងឡាយ ហើយ មិនស្រវ៉ាំ បុគ្គលនោះឯង ទើបគួរប្រដាប់ទ្ធូវផ្កាត្រ-ឡាចជាន ។

(៦០៤) (ទេវបុត្រទី ៣ ពោលថា) បុគ្គលណាមានចិត្តមិនឆាប់ហើរដូច រមៀត មានសទ្ធាមិនរសាយ មិនបរិភោគវត្ថុមានរសឆ្ងាញ់ តែម្នាក់ឯង បុគ្គលនោះ ទើបគួរប្រដាប់ទ្ធូវផ្កាត្រឡាចជាន ។

(៦០៥) (ទេវបុត្រទី ៤ ពោលថា) បុគ្គលណាមិនដេរប្រទេចពួកសប្ប៉ុរ-ក្ខ៦ទីចំពោះមុខ ឬកំចាំ៦ទីមុខ ជាអ្នកនិយាយយ៉ាងណា ធ្វើ យ៉ាងនោះ បុគ្គលនោះ ទើបគួរប្រដាប់ទ្ធូវផ្កាត្រឡាចជាន ។

ចប់ កក្ការុជាតក ទី ៦ ។

ការាតិជាតកំ

(៦០៦) ភាតិ ចាយំ តតោ ភន្ទ្ធ យត្ត ទេ ១សតី ២ យា

ន្ទ្ធ ១ តោ ២ ហ ការ ការ ២ យ ១ ២ ១ ២ ១ ២

១០ កាកាតិជាតក

(៦០៦) (នដកុវេគន្ធព្ព ព្រៀងថា) ស្ត្រីដាទីស្រឡាញ់របស់ទូលព្រះបង្គំ នៅកន្លែងណា ក្ងានក្រអូបនេះកំបត់មកអំពីទីនោះ ចិត្តរបស់ទូលព្រះបង្គំត្រេកអរក្នុងស្ត្រីណា ស្ត្រីនោះឈ្មោះនាងកាកាតិ ទៅនៅកន្លែងទីឆ្ងាយអំពីទីនេះ ។

(៦០៧) (ស្តេចគ្រុទ ពោលថា) អ្នកបានឆ្លងសមុទ្រ ដោយឫទ្ធិបាយដូចម្តេច បានឆ្លងទន្លេឈ្មោះកេបុត: ដោយឫទ្ធិបាយដូចម្តេច បានឆ្លងសមុទ្រទាំង ៧ ដាន់ ដោយឫទ្ធិបាយដូចម្តេច បានឡើងដើមរកា (ដាលំនៅរបស់យើង) ដោយឫទ្ធិបាយដូចម្តេច ។

(៦០៨) (នដកុវេគន្ធព្ព ឆ្លើយតបថា) ខ្ញុំបានឆ្លងសមុទ្រជាមួយនឹងលោក បានឆ្លងទន្លេឈ្មោះកេបុត:ជាមួយនឹងលោក បានឆ្លងសមុទ្រទាំង ៧ ដាន់ជាមួយនឹងលោក បានឡើងដើមរកាជាមួយនឹងលោក ។

(៦០៩) (ស្តេចគ្រុទ ពោលថា) អញនាំមកទាំងនាំទៅនូវសហាយរបស់ប្រពន្ធ ហេតុណា ហេតុនោះ គួរតែរៀលខ្លួនអញ មានកាយធំ គួរតែរៀលខ្លួនអញ ដែលមិនមានគំនិត ។

ចប់កាកាតិជាតក ទី ១ ។

អនុសោចិយជាតកំ

(៦១០) ឥមានិ ជ្ជីតិ ភោតី ទេហ ទ្ធ ១ ១ ១

អនត្ថុសោចិយជាតក

(៦១០) (គាថាសម្រាប់ពោធិសត្ត ពោលថា) នាងសម្ចិលហាសិនី ជាស្រីដ៏ចំណែន មានកូនចៀមនូវពួកសត្វដ៏ច្រើនដែលស្លាប់ហើយ ពួកសត្វដែលស្លាប់ហើយនោះ ទ្រង់មានប្រយោជន៍អ្វីដល់ខ្ញុំ ហេតុនោះបានជា ខ្ញុំមិនសោកស្តាយនាងសម្ចិលហាសិនី ជាទីស្រឡាញ់ទ្រនុះឡើយ ។

(៦១១) ក្នុងណា ១ មិនមានដល់សត្វនោះ បើសត្វគប្បីសោកស្តាយចំពោះក្នុងដែលគ្មាននោះ ១ គប្បីសោយសោកចំពោះខ្លួនឯងដែលលុះក្នុងអំណាច នៃមច្ចុគ្រប់កាលផង ។

(៦១២) អាយុសង្ខារមិនទៅតាមសត្វណាមួយ ដែលឈរអង្គុយដេកដើរទៅមកឡើយ សត្វបើកក្អែក ឆ្លងក្អែក ដរាបណាវ័យរបស់សត្វតែងកើតទៅដរាបនោះ ។

(៦១៣) កាលបើសេចក្តីព្រាត់ប្រាសកូនខ្លួន ជាផ្លូវតែតសង្ស័យនោះហើយ បុគ្គលគប្បីកណ្ដាលសត្វសៅនៅដ៏សេសសល់ មិនគួរសោយសោក ចំពោះសត្វដែលបាត់ហើយទេ ។

ចប់ អនត្ថុសោចិយជាតក ទី ៨ ។

១០ ១ ១ ១

ការ្ឆ្ពាហ្ជាតក

(៦១៤) (សេកឈ្មោះចាដ្ឋបាទជាប្អូននិយាយថា) កាលពីដើម យើងបានបាយនឹងទឹកណា អំពីសំណាក់នៃស្ពេចនោះ ឥឡូវនេះ បាយនឹងទឹកនោះ បានទៅស្ងាត់ហើយ បពិត្រមហាពល: ឥឡូវនេះ យើងនឹងនាំគ្នាទៅត្រៃ្ពវិញ ព្រោះព្រះបាទធនញ្ជ័យ លែងកាន់ការយើងហើយ ។

(៦១៥) (សេកពោធិសត្ត ឈ្មោះពល:ជាបង និយាយតបថា) លាភក្តី អលាភក្តី យសក្តី អយសក្តី និន្ទាក្តី ប្រសំសាក្តី សុខក្តី ទុក្ខក្តី លោកធម្មទាំង ៨ នោះ មិនទៀង ក្នុងមនុស្សសត្វទាំងឡាយទេ ម្នាលចាដ្ឋបាទ អ្នកកុំសោកស្តាយឡើយ អ្នកនឹងសោកស្តាយធ្វើអ្វី ។

(៦១៦) (សេកឈ្មោះចាដ្ឋបាទ និយាយថា) បពិត្រមហាពល: បងជាអ្នកប្រាជ្ញមែនពិតហើយ បងដឹងនូវប្រយោជន៍ ដែលមិនទាន់មានមក តើយើងនឹងឃើញស្ងាដ៏ណាមក ដែលត្រូវគេបណ្តេញពីពាជត្រកូល ដោយឈ្មោះ ដូចម្តេចហ្ន៎ ។

(៦១៧) ចាលេតិ តាណ្ណាំ ភតុ ដ្ឋ តាភេតិ

មុហុ មុហុ ភាយតេ ភុមារ

សយមេវ ឯ ភាមតិ ភាន្ទ្ធ ពាហ

យេ ជ ១ ១ ១

(៦១៧) (ភគវ: និយាយតបថា) ស្វាទ្យៀ ឈ្មោះកាឡពាហុ ញ្ជាក់ត្រៃ ក ដ្ឋើមុខក្រញ្ជូ គង់ដ្ឋើទ្ធ្យ ព្រះកដ្ឋកុមារកិតតំ ដោយការសង្ឆ្ក ថា ម្ចុ ហ្ម ម្ចុ ហ្ម ! ភ្ជ ! ដ្ឋានីដ ! ចិតនៅ ! ឲ្ម ! ! !

(៦២១) ន សមាធិ ឯវ អត្ថិ អសុ លោ ឯ ឯ ឯ ។
ន ឯ ឯ ។ ។ ។

(៥៤១) ក្នុងលោកនេះក្តី ក្នុងលោកខាងមុខក្តី មិនមានធម៌ដទៃប្រសើរជាងសមាធិឡើយ (ព្រោះ) បុគ្គលអ្នកតាំងនៅក្នុងសមាធិហើយ រមែងមិនបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនបៀតបៀនខ្លួនឯងផង ។

ចប់ សីលវីមំសជាតក ទី ១០ ។

ចប់ ពុទ្ធដំណូសកវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទានគាថាពុទ្ធដំណូសកវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីកម្សាលនឹងដែលដើរ របស់ស្វាដូចមនុស្ស ១ ប្រទេសផ្ទើនវិសំឡេងថាពុទ្ធ: ១ បុគ្គលអ្នកសួម ១ សត្វពពែប្រសើរ ១ សត្វទន្សោងប្រសើរ ១ ការមិនលួងដោយកាយ ១ ទន្ទ្រេណ្ឌោះ ១ ស្ត្រីចំណែនប្រសើរ ១ សេកណ្ឌោះ ១ សីលប្រសើរ ១ ត្រូវជា ១០ ។

ភោកិលវគ្គ

ភោកាលិកជាតកំ

(៦២២) យោ វេ ភោ លេ អសម្ជ្ជ្ជ អតិវេលំ ឧ ភាសតិ

ឯ ១ សោ ឯ ១ ហ ១ ភ ១ ១ ១

ភោកិលវគ្គ

ភោកាលិកជាតក

(៥៦២) (ភាមាត្យនោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណានិយាយហួសប្រមាណ ក្នុងកាលដែលមិនសម្រេច(លទ្ធផល) បុគ្គលនោះត្រូវគេកំចាត់ចេញ ដេកនៅតែម្នាក់ឯង ដូចកូនតាវ៉ៃ (ដែលមេក្អែកចឹកកំចាត់ចេញ) ។

(៥៦៣) ការបិតទុកជាគេសំលៀងមុតហើយ ឬថ្នាំពិសដ៏ក្លាខ្លាំង ក៏មិនទាញបុគ្គលឲ្យធ្លាក់ចុះ ដូចវាចាជាទុក្ខសិតទេ ។

(៥៦៤) ហេតុនោះ អ្នកប្រាជ្ញគួរក្សាវាចាទុក ក្នុងកាលដែលគួរ ទាំងកាលមិនគួរ មិនគួរនិយាយហួសប្រមាណ សម្រាប់ចំពោះបុគ្គលដែលស្នើនឹងខ្លួន ។

(៥៦៥) ចំណែកបុគ្គលណាមានគំនិតគិតទុកមុន បានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងពិចារណា និយាយល្មមប្រមាណ ក្នុងកាលគួរ បុគ្គលនោះអាចចាប់សត្រូវទាំងពួងបាន ដូចគ្រុឌចាប់នាគដូច្នោះ ។

ចប់ ភោកាលិកជាតក ទី ១ ។

របិលដ្ឋិជាតកំ

(៦២៦) អបិ ហន្ត្វា ហតោ ត្រូតិ ជេត្វា ជិតោ ភាសតិ
បុព្ពមក្ខាយិតោ ភជ ឯតនត្ថំ ន សន្ធយេ ។
(៦២៧) ឥស្ហាបណ្ដិតជាតិយោ សុណោយ្យ ឥតរស្ស ចិ
ទុកិន្ទ្ធ រវនំ សុត្វា យថា ឆណ្ណោ ឥថ ការេ ។
(៦២៨) អលសោ ភិមី ការ ការ ន ការ
អសញ្ញតោ ឧត្ថិតោ ន ការ
ភជ ន ការ អនិសម្ម ការ
យោ ឧណ្ដិតោ ការ ន ការ ។
(៦២៩) ធិសម្ម ខត្ដ យ ការ ជ ធិសម្ម ធិសម្ម
ធិសម្ម ការ ន ការ យ ការ ការ ។

រថលដ្ឋិជាតក

(៦២៦) (ភាមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) បពិត្រព្រះរាជា បុគ្គលខ្ទុះប្រហារ
ខ្ទួន ដោយខ្ទួនឯង ហើយនិយាយថា គេប្រហារកំមាន ផ្ទាញ់
គេហើយនិយាយថា គេផ្ទាញ់ខ្ទួនកំមាន អ្នកប្រាជ្ញកុំគប្បីជឿ
ពាក្យនៃអ្នកនិយាយបុន ដោយផាច់ខាតឡើយ ។

(៦២៧) ហេតុនោះ បណ្ឌិតជាតិ គួរស្តាប់ពាក្យរបស់បុគ្គលក្រៅពីនេះផង
លុះស្តាប់ពាក្យរបស់ជនទាំងពីរនាក់ហើយ គប្បីធ្វើតាមច្បាប់ចុះ។

(៦២៨) ត្រូវហ្ន ១ អ្នកបរិភោគកាម ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស មិនប្រតៃ អ្នកបួស
មិនសង្រ្ទម មិនប្រសើរ ព្រះរាជាមិនពិចារណាហើយធ្វើ មិន
ប្រសើរ បណ្ឌិតដែលជាអ្នកច្រើនក្រោធ ក៏ពុំប្រសើរ ។

(៦២៩) បពិត្រព្រះអង្គជាម្ចាស់នៃទិស ក្សត្រិយ៍គប្បីពិចារណាហើយសឹម
ធ្វើ បើមិនទាន់ពិចារណា មិនត្រូវធ្វើទេ យសក្តី កិត្តិស័ព្ទ
ក្តី រាមងំចំរើន ដល់ព្រះរាជា ដែលពិចារណាហើយទើបធ្វើ ។

ចប់ រថលដ្ឋិជាតក ទី ២ ។

គាថាជាតកំ

(៦៣០) តវេវមេ ត្វំ ១ ១ ១

គោធជាតក

(៦៣០) (នាងទេវី ក្រាបបង្គំទូលថា) ព្រះអង្គណា ដែលមានព្រះខ្លួនសៀត ទ្រង់ស្ងួតស្ងាត់ហើយ ទ្រទ្រង់ទ្ងូវសំពត់ពីដើ ទ្រង់មានទន្ទ្ងរធ្ងើ ចានបាលទៅអំពីមែកអស្សត្ថព្រឹក្ស ព្រះអង្គនោះ ទ្រង់ប្រសើរក្នុងរថ គឺខ្ទ្ងមដ៏ងចាស់ហើយ ក្នុងកណ្ណាលព្រៃ ក្នុងកាលនោះឯង ។

(៦៣១) (ពោធិសត្ត្ব ពោលថា) បុគ្គលគប្ប្ងីសំពះបុគ្គល អ្នកសំពះខ្ទ្ងន គប្ប្ងីសេពគប់បុគ្គលអ្នកសេពគប់ខ្ទ្ងន គប្ប្ងីធ្ងើកិច្ច របស់បុគ្គលដែលជួយធ្ងើកិច្ចខ្ទ្ងន មិនគប្ប្ងីធ្ងើទ្ងូវសេចក្ដីចំរើន ដល់បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នាសេចក្ដីវិនាស មិនគប្ប្ងីគប់រកទ្ងូវបុគ្គលដែលមិនគប់រក (ខ្ទ្ងនោះទ្ឡ្ងីយ) ។

(៦៣២) គប្ប្ងីលះបង់ទ្ងូវបុគ្គល ដែលលះបង់ខ្ទ្ងន មិនគប្ប្ងីធ្ងើទ្ងូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ដោយតណ្ហា (ក្នុងបុគ្គលនោះ) មិនគប្ប្ងីគប់រកទ្ងូវបុគ្គលដែលមានចិត្តរវើរវាយ ដូចសត្ត្ববក្ស្ងីដ៏ងថា ឈើមានផ្ងែអស់ហើយ (ហើរទៅរកដើមឈើដែលមានផ្ងែបរិបូណ៌) គប្ប្ងីរមិលមើលបុគ្គលដទៃ ព្រោះថាលោកសន្ទ្ងិ៍ងធំណាស់ ។

(៦៣៣) សោ តេ ការ៉ាសញ្ជ្ញាមិ យថាធុការ៉ាំ
ការ៉ាតញ្ញ្ជ្ញ ១ន្ត្ថ៎ យោ ២ ២ ២

(៦៣៣) (ព្រះរាជា ត្រាស់ថា) យើងនោះ ជាក្សត្រិយ៍ កាលឃើញ
ទ្រូវភាពនៃកតញ្ញូ ទ្ធ ទ្ធ ទ្ធ

(៦៣៦) ឥវញ្ហេ ឥមានានំ ខុជ្ជំ ឥច្ឆតិ ឬជ្ជុកេ
សព្ពា ឥមា ខុជ្ជំ យន្តិ ឧេត្តេ ខុជ្ជំ ឥតេ ឥតិ ។
(៦៣៧) ឯវមេវ មនុស្ស្ស យោ ហោតិ សេដ្ឋសម្មតោ
សោ ចេបិ ធម្មំ ចរតិ ឧបេវ ១ឥតេ ១ ១ជ
ឥតិ ១ ១ ១

(៦៣៦) កាលដែលពួកគោញ៉ីដើរត្រង់ទៅ បើគោមេហ្វូងដើរត្រង់ ពួកគោ
ញ៉ីទាំងអស់ក៏ដើរត្រង់ដែរ កាលបើគោមេហ្វូងនាំដើរទៅត្រង់ ។

(៦៣៧) ក្នុងពួកមនុស្សក៏យ៉ាងនោះដែរ មនុស្សណាដែលគេសន្មតថា
ប្រសើរជាងគេ បើមនុស្សនោះប្រព្រឹត្តធម៌ នឹងបាច់និយាយទៅ
ម្តេចដល់ប្រជាជនក្រៅនេះ បើព្រះពជាជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ពស្ត្រ
ទាំងអស់ក៏ដេកជាសុខ ។

ចប់ ពជោជាតជាតក ទី ៥ ។

ជម្ពុកជាតក

(៦៣៨) (ពជសីហ៍ និយាយថា) នែចចក ដំរីនោះធំណាស់ មានកាយកំ
ភ្ជស់ មានក្ងុកកំរែង ពួកសត្វកើតក្នុងត្រកូលពជសីហ៍ណា រមែង
ចាប់ដំរីបាន អ្នកឯងមិនមែនកើតក្នុងត្រកូលពជសីហ៍នោះទេ ។

(៦៣៩) សត្វណា មិនមែនជាពជសីហ៍ ក្លែងខ្លួនដោយមានៈថា អញ
ជាពជសីហ៍ សត្វនោះ រមែងដេកថ្ងូរលើផែនដី ដូចជាចចក
មកកាន់ដំរី (ត្រូវដំរីជាន់) ។

(៦៤០) ចចកនេះ មិនដឹងកំឡាំងកាយកំឡាំងប្រាជ្ញា នឹងកំណើតរបស់
សីហៈ ដែលជាសត្វមានយស ជាសត្វឧត្តម ជាសត្វមានខ្លួន
ធំមួន ជាសត្វមានកំឡាំងខ្លាំងសោះ ទើបត្រូវដំរីជាន់ស្លាប់ ។

(៦៤១) យោ ជ័ណ្ណ ការ្ម ការ្យ ការ្ម ការ្ម ការ្ម

ជ្ជ ការ្ម ការ្ម ការ្ម ការ្ម ការ្ម

(៦៤១) ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលណា ចាន់ពិចារណាឲ្យដឹងច្បាស់នូវកំឡាំងកាយ ទំងកំឡាំងប្រាជ្ញាក្នុងខ្លួន ជាអ្នកកំណត់ដោយការស្តាប់ ដោយការប្រឹក្សា ដោយសុភាសិត (ជាមុន) ទើបធ្វើការងារ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ឈ្នះនូវប្រយោជន៍ធំ គឺមិនសាបសូន្យប្រយោជន៍ ។

ចប់ ជាតកជាតក ១ ។

ព្រហ្មាធត្តជាតក

(៦៤២) (អាមាត្យ ពោធិសត្ត ទូលថា) ព្រះអង្គត្រាស់ថាស្នៅ ១ ដូច្នេះ តើនរណាហ្ន លួចយកស្នៅ របស់ព្រះអង្គ ហេតុដូចម្តេច ចានជាព្រះអង្គមានកិច្ច ដោយស្នៅ ទើបត្រាស់តែតែស្នៅ ប៉ុណ្ណោះ ។

(៦៤៣) (ព្រះបាទ ពាពណាសីត្រាស់ថា) តាបសឈ្មោះធត្ត ចានកាយដ៏ខ្ពស់ ជាព្រហ្មចារីបុគ្គល ជាពហូសូត ចានមកក្នុងទីនេះ លោកចានប្រមូលទ្រព្យ របស់យើងទាំងអស់ ហ្ន ជាកាត់ស្នៅ (ក្នុងពាងទាំងឡាយ) ហើយ ១ ចាត់ ។

ពាក្យនិយាយ ចតុក្ខ ភោកិលវិក្ខ

(៦៤៤) ឯវេតំ ភោតិ ការ្ត្ពាំ អ្ប្ប្ជ ពហុ ម៉ ្ជ ្ជ ្ជ

ស ្ជ ្ជ ្ជ

(៦៤៤) (ព្រះពោធិសត្ត ពោលថា) ការកាន់យកទ្រព្យតាំងអស់ របស់ខ្លួនក្តី ការមិនកាន់យកស្មៅ (ដែលមិនគួរយកទៅ) នេះក្តី ជាកិច្ចដែលអ្នកប្រាជ្ញានូវទ្រព្យដ៏ច្រើន ដោយយកស្មៅបន្ទិចបន្ទប (ជាលេស) គប្បីធ្វើយ៉ាងនេះឯង (ព្រោះហេតុនោះ) ឆ្ពុតតាបស ជាក់ស្តែងកន្ធពាងតាំងឡាយហើយទៅបាត់ ចុះការខ្ជីកខ្ជួលធ្វើអ្វី ក្នុងរបស់នោះ ។

(៦៤៥) (ព្រះបាទពាណាសី ត្រាស់ថា) ពួកលោកអ្នកមានសីលធម៌ មិនធ្វើបែបនេះទេ ចំណែកមនុស្សពាល ទើបធ្វើសីលធម៌តាំងឡាយរបស់ខ្លួន (ឲ្យអាក្រក់) ភាពជាបណ្ឌិត នឹងធ្វើខ្លួនឲ្យជាបុគ្គលអ្នកទ្រុស្តសីល មានសីលមិនឆ្លាប់ខ្លួន ដូចម្តេចកើត ។

ចប់ ព្រហ្មឆត្តជាតក ទី ៦ ។

ប៉ាហជាតក

(៦៤៦) (ពាពណាសីសេដ្ឋី ពោលថា) យើងខ្ញុំតាំងឡាយមិនបានប្រគេនតាំង មិនបានប្រគេនទឹក តាំងមិនបានប្រគេនភោជនាហារដល់លោក សូមលោកជាព្រហ្មចារីអត់ទោសដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំយើញ+ទោសនុ៎ះហើយ ។

(៦៤៧) ឆេកាតិសជ្ជាមិ ឆ ជាបិ ឥត្ថិយ
ឆ ជាបិ មេ អយ្ជ្ជយ អាសិ(១) ឥតិ ញ្ជ
អថាបិ មេ អាសិ មនោ វិតក្ក
ឯតាទិសោ ទ្ជ ឥត្ថ ឥត្ថ ជ្ជ ។

(៦៤៨) ឯសស្ជ ឥតិ ឥត្ថ ជ្ជ បិតុ បិតាមហោ ជ
អាសនំ ឧ ឧ ឥ ឥ ជ្ជ សេ ជ ជ ជ ។

(៦៤៩) ឯសស្ជ ឥតិ ឥត្ថ ជ្ជ បិតុ បិតាមហោ ជ
ជ ជ ជ ឧ ជ ជ ជ ជ ជ ។

ប៉ាជ ជ ។

ប៉ុ ជ ជ ជ

(៦៥០) ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ
ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ។

---

១ ម. អ ជ ជ ។

(៦៤៧) (ពោធិសត្ត ពោលថា) អាត្មាមិនជាប់ចំពាក់ផង មិនចំផង ចាំងវត្ថុតិចតួច ដែលមិនជាទីស្រឡាញ់របស់អាត្មា ក៏មិនមានទេ្ធយ មួយទៀត អាត្មាមានសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងចិត្តថា ធម្មតានៃត្រកូលប្រាកដដូច្នេះ ដោយពិត ។

(៦៤៨) (សេដ្ឋី ពោលថា) យើងខ្ញុំបានប្រគេនអាសន: ប្រគេនទឹក ប្រគេនប្រេងសម្រាប់លាងជើងចាំងអស់នេះ នេះជាធម្មតារបស់ឪពុកនិងជីតា ក្នុងត្រកូលរបស់យើងខ្ញុំ សព្វ១ កាល ។

(៦៤៩) យើងខ្ញុំនិងបម្រើ (សមណៈព្រាហ្មណ៍អ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ល្អ) ដូចជាញាតិជាន់ខ្ពស់ ដោយសេចក្តីគោរព នេះជាធម្មតារបស់ឪពុកនិងជីតា ក្នុងត្រកូលរបស់យើងខ្ញុំ សព្វ១ កាល ។

ចប់ ប៉ារ៉ាជាតក ទី ៧ ។

ប៉ុសជាតក

(៦៥០) (ព្រះរាជា ទ្រង់ត្រាស់ថា) កណ្តុរចាំងឡាយ ស្គាល់ឆ្ងាស់ នូវអង្ហាម ស្គាល់ឆ្ងាស់នូវអង្ហរ កណ្តុរចាំងឡាយ រៀបចំ នូវអង្ហាម ស៊ីតែអង្ហរ ។

(៦៥១) យា ច ន្ត្ថ្ងនា អរញ្ញាស្មិ យា ច ភ្ជាមេ ធិតណ្ណ្ជ្ជ្ជ្ជ

យ្ជ្ជ្ជ ១ តិ ចិ ១ ១ ១

(៦៥១) ការប្រឹក្សាគ្នាណាក្នុងព្រៃ ការឈ្លឹមណាក្នុងស្រុក ចាំងការគិត (ប្រុងប្រយ័ត្ន) ណា រឿងចាំងនេះ យើងដឹងច្បាស់ហើយ ។

(៦៥២) ពួកចាំទៀម ស្លាដាន់ពុក តែងយកដេញ្ចៀមចាំផ្តាច់ទូរវង្ក្រង់ជាតរបស់ក្ងានគ្ងប ដែលកើតហើយ ។

(៦៥៣) អ្នកឯងលួនវារ ដូចជាតពែងកាត់ ក្នុងបម្ការស្ត ឬគ្គលណាផេកខាងក្រោមទីផេក អំពើរបស់បុគ្គលនោះ យើងដឹងច្បាស់ហើយ ។

ចប់ ឬសជាតក ទី ៨ ។

ពាវេរុជាតក

(៦៥៤) (ព្រះសាស្តា ត្រាស់ថា) ដនចាំងឡាយបានយកសាច់ទំនីដ្ឋ ណេ ឬជាកែ្ងក ក្នុងដែនទោះ ព្រោះមិនទាន់យើញសត្វក្ងាកជាសត្វមានស៊ីវ៉ូ មានសំឡេងពីរោះ ។

(៦៥៥) ក្ងាកជាសត្វបរិបូណ៌ ដោយសំឡេងពីរោះ បានមកដល់ដែនពាវេរុ ក្នុងកាលណា លាតនឹងសក្ការៈរបស់ក្ងែត ក៏ស្ងាមសូន្យ ក្នុងកាលនោះ ។

(៦៥៦) យោ ឧប្ផ្ផ្ផ្ផ ពុន្ធោ ធម្ម្ម ជាតា បកន្ត្ត្ត
តាវ អញ្ញ អ្ជ្ជ ជ្ជ ជ្ជ

(៦៥៦) ព្រះពុទ្ធជាធម្មរាជ ទ្រង់ធ្វើនូវ ពន្ធ មិនទាន់ កើតឡើងដរាបណា ពួកជនឯទៀត ១ ១ ១

[៦៦០] យេន ឋានេ រថោ យាតិ យាតិ ភេន ឧបេ រថោ
ទោ រាណ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ។
[៦៦១] យ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ

(៦៦០) ១ថមួយ ១ករ១ៅតាមផ្លូវណា ១ថ១ទ្រ១ត ក៏ ១ករ១ៅតាមផ្លូ១ នោះដែ១ នៃ១ាសវ: ១ត្ថ១ត្ថ១ ដែលយើងបំ១េញ១ាមក ក្នុងកាលមុន ១ូ១ប្រ១ឹ្ត ១ៅ១ុ: ។

(៦៦១) ១ើ១ ១ ្ ១ ១ ១

ចុល្លកុណ្ណាលវគ្គ

កុណ្ឌលិកជាតកំ[1]

(៦៦២) ឆកនមាកមកកាសុ ឆារ៉ាសុ
អនេកចិត្តាសុ អនិក្ខមាសុ ច
សព្ពត្ថ ឆា ២ តិ តកាកមិ ០ ០ ០ ០
ន រ ០ ០ ០ ០

ចុល្លកុណ្ណាលវគ្គ

កុណ្ណាលិកជាតក

(១១២) (ព្រះអង្គ គ្រាស់ថា) ស្ត្រីចាំងឡាយអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីត្រេកអរ ចំពោះបុរសចាំងឡាយ ជាស្ត្រីមានចិត្តច្រើនផង ផ្ទួញ់ផ្ទាល់ មិនបានផង ប្រសិនបើស្ត្រីចាំងអស់ ធ្វើនូវសេចក្តីពេញចិត្ត (ចំពោះបុរស) ដោយខ្លួនឯងក៏ដោយ បុរសមិនគប្បីទុកចិត្តទេ ព្រោះថា ស្ត្រីចាំងឡាយ ស្ទើដោយកំពង់ទឹក ។

(១១៣) ហេតុនៃសេចក្តីធុញ្ញាន់ណា នៃព្រះរាជាទ្រង់ព្រះនាមកិន្នរៈ ទ្រង់នាងទេវីទ្រង់ព្រះនាមកិន្នរី (ហេតុនៃសេចក្តីធុញ្ញាន់នោះ) បុគ្គលឃើញហើយ (គប្បីដឹងចុះ) ស្ត្រីចាំងពួង រមែងមិនត្រេកអរ (ទ្រង់ស្វាមី) ក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន នាងកិន្នរីទេវី ជាភរិយាលះបង់នូវព្រះរាជាកិន្នរៈនោះ ជាស្វាមីប្រាកដដូច្នោះ ព្រោះតែឃើញនូវបុរសខ្ចីនដទៃ ។

(១១៤) នាងបញ្ចុបី ជាភរិយារបស់ព្រះបាទពកៈផង របស់ព្រះបាទពារ:ផង ដែលលុះក្នុងកាមដ៏ជ្រុលពេក ក៏បានប្រព្រឹត្តបទមិនគួរ ជាមួយនឹងបុរសអ្នកបម្រើ ធ្វើមេបហ្ម ស្ត្រីមិនប្រព្រឹត្តបទមិនគួរនឹងបុរសដទៃនោះ ។

ចតុក្ខនិបាតេ ២ភ្លូមេ ចុល្លកុណ្ណាលវគ្គោ

(៦៦៥) ២ិយន្ត្ថានិ សព្ជលោកានិ ស្ជ្ជ

 រញ្ញោ ២ិយា ព្រហ្មទត្តស្ជ ភ០ិយា

អត្ថ្ជាចរី ពន្ធ្ជ០ាសានុ០ស្ជ

តំ ០ាមិ ០ា ជាជ្ជ្ជ០ា ០ាមកាមិនីតិ ។

ចុណ្ណ០ិ០ជាតកំ ២២២ ។

០ិនរជាតកំ

(៦៦៦) អ០ស្ជ្ជ០ីវ អត្ថ្ជានំ ២ុជ្ជ្ជ០ុ ២ុ០ា ២ លំ

ន ជ្ជ០ាជ្ជ០ាហ០ិ ២ុ០ ០ុ០ាហ០ិ ០ លំ ០ ០ ។

(៦៦៧) អ០ាមេ០ាមេ ០ាមេ ០ាមេ ២ ២ ២

(៦៦៥) អគ្គមហេសីឈ្មោះនាងបិយង្ករានី ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត ជាធំជាងលោកតាំងមួល ជាអ្នកបម្រើនៃអគ្គ-មហេសីនោះ ជាស្ត្រីប្រាថ្នាកាម ក៏មិនបានទ្រាំបុរសអ្នកឃ្វាលសេះនោះផង (ទ្រាំទីជាអគ្គមហេសីផង) ។

ចប់ ពុណ្ណលិកជាតក ទី ១ ។

រ៉ាតរជាតក

(៦៦៦) (ពានរពោធិសត្ត ពោលថា) នែសត្ត្វទ្រុតក្រពើ អញអាចរើខ្ជូនអំពីទ្រុតមកលើគោកហើយ ឥឡូវនេះ អញមិនលុះអំណាចនៃអ្នកឯងទៀតទេ ។

(៦៦៧) ផ្លែឈើតាំងឡាយណា ដែលយើងគប្ជីទៅកាន់ត្រើយនៃសមុទ្រ ហើយស៊ី ផ្លែឈើតាំងឡាយនោះ គឺផ្លែស្វាយ ផ្លែត្រីង ផ្លែខ្ទ ; មិនគួរដល់យើងឡើយ ឯផ្លែល្ងាវបស់យើងទើបប្រសើរជាងៗ

(៦៦៨) បុគ្គលណា មិនដឹងហេតុដែលកើតឡើងភ្លាម ១ ទេ បុគ្គលនោះ គង់លុះកងអំណាចសត្រូវផង ; ដ្ឋមងក្ដៀកក្រហាយ ; ក្ងងកាលជាខាងក្រោយផង ។

(៦៦៩) យោ ច ឧប្ផតិតំ អត្ថំ ១ ១ ១

(៦៦៩) បុគ្គលណា ដឹងនូវហេតុដែលកើតឡើងភ្លាម បុគ្គលនោះគង់ជួបចាកសេចក្តីចង្អៀតគឺសត្រូវផង មិនក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយផង ។

ចប់ ភាគនៃជាតក ទី ២ ។

ក្នុងនិធីជាតក

(៦៧០) (មេក្រៀលទូលស្តេចថា) ខ្ញុំនៅអាស្រ័យ ក្នុងព្រះពរជដ៏ណាក់របស់ព្រះអង្គ ។ ធ្វើសក្ការបូជាជានិច្ច ឥឡូវនេះព្រះអង្គបានធ្វើ (នូវហេតុឲ្យខ្ញុំចេញទៅ) បពិត្រមហាពល បើដូច្នោះខ្ញុំព្រះអង្គនឹងទៅ ។

(៦៧១) (ព្រះពរជាពោធិសត្ត ត្រាស់ថា) បុគ្គលណា (ដឹង) អំពើអាក្រក់ដែលអ្នកដទៃធ្វើហើយចំពោះខ្លួន (ដឹង) អំពើអាក្រក់តប ដែលខ្លួនធ្វើតបវិញ ពៀរបស់បុគ្គលនោះ រមែងសូម្រាប់ដោយអាការយ៉ាងនេះ នៃនាងក្រៀល ចូរនាងនៅចុះ កុំទៅឡើយ ។

(៦៧២) (មេក្រៀល និយាយថា) មិត្តភាពនៃបុគ្គលដែលត្រូវគេធ្វើនឹងបុគ្គលអ្នកធ្វើ (តប) រមែងមិនតគ្នាទៀតបានឡើយ ចិត្តរបស់ខ្ញុំមិនយល់តាមទេ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរក្នុងរថ ខ្ញុំនឹងទៅមិនបាន ។

(៦៧៣) ឥតសម្ផ្ទេ ភតិ្ត ច ម ត្ថ សន្ធ្យេ ឧ ១

ជ ភ ន ០ ០ ០

(៦៧៣) (ព្រះរាជា ត្រាស់ថា) បិត្តកាតរបស់បុគ្គលដែលត្រូវគេធ្វើ នឹងបុគ្គលអ្នកធ្វើ(តប) រមែងតគ្នាទៀតបានចំពោះពួកជនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនចំពោះពួកជនពាលទេ ម្នាលនាងក្រៀល នាងចូរនៅចុះ នាងកុំទៅទេ្បយ ។

ចប់ ឧត្តិនជាតក ទី ៣ ។

អម្ពជាតក

(៦៧៤) (សេដ្ឋីធីតាទី ១ ពោលថា) ស្ត្រីណាលួចស្វាយ របស់លោកម្ចាស់ ស្ត្រីនោះ ចូរលុះក្នុងអំណាចនៃបុរសដែលប្រដាប់ដោយវត្ថុ សម្រាប់ធ្វើសក់ឲ្យខ្មៅ លំបាកដោយសណ្ហាសចុះ(ចានប្ដីចាស់)។

(៦៧៥) (សេដ្ឋីធីតាទី ២ ពោលថា) ស្ត្រីណាលួចស្វាយ របស់លោកម្ចាស់ ស្ត្រីបែបនោះ ទោះបីអាយុដល់ ២០ ឆ្នាំ ឬ ២៥ ឆ្នាំ ឬក៏ថយពី ៣០ ឆ្នាំ ក៏កុំឲ្យបានប្ដីទេ្បយ ។

(៦៧៦) (សេដ្ឋីធីតាទី ៣ ពោលថា) ស្ត្រីណាលួចស្វាយ របស់លោកម្ចាស់ ស្ត្រីនោះតែម្នាក់ឯង ពីធ្លាក់ផ្អែកតែនឹងប្ដីហើយដើរទៅកាន់ផ្លូវ ក្ដីឲ្យ ចូលនឹងប្ដីកូនមានគ្ម្ចាទ ។

(៦៧៧) អលង្ការ សុវសនា ហាលិនី ចន្ទនុស្ជនា

ឯកាកិនា សយនេ សេតុ យា តេ អម្ពេ អភិហារតិ ។

អម្ពជាតកំ ចតុត្ថំ ។

គជកុម្ភជាតកំ

(៦៧៨) ឥទំ យទត្ថិ ឧមាតិ ចាវ៉ោ ឥវ ណ្ហាវ ឆ្ពនី

ឥមិ ឥវ ភេសិ ២ ២ ១ ១ ១

(៦៧៧) (ដើម្បីធ្វើតាមទី ២ ពោលថា) ស្ត្រីណាលួចស្វាយ របស់លោកហ្ការ ស្ត្រីនោះមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ មានសំលៀកបំពាក់ដ៏ស្អាត ទ្រទ្រង់ក្រមង្ក្ដ ក្រោះត្រាំដោយទឹកមចន្ទន៍ ចូរដេកនៅលើទីដេកតែម្នាក់ឯងចុះ ។

ចប់ អម្ពជាតក ទី ៤ ។

គជកុម្ភជាតក

(៦៧៨) (ភេមាត្យពោធិសត្ត ពោលថា) កាលណាកូដ(១) នេះវិត្ត ម្នាលបាបលាក: អ្នកនឹងធ្វើដូចម្ដេច បើអ្នកមានសេចក្ដីព្យាយាមយឺតយូរយ៉ាងនេះ ។

(៦៧៩) (គជកុម្ភ: (ខ្សាច់សោក) ពោលថា) ប្រហោងឈើក្រហែងដ៏មានប្រើន បើយើងទៅមិនដល់ទីតាំងនោះទេ យើងទៀងតែស្លាប់ ។

(៦៨០) (ពោធិសត្ត ពោលថា) បុគ្គលណា ហ៊ានហ្ជន ក្នុងកាលដែលខ្លួនត្រូវធ្វើការងារយឺតយូរផង យឺតយូរក្នុងការងារដែលគេត្រូវធ្វើឲ្យហ៊ានហ្ជនផង បុគ្គលនោះឈ្មោះថា បំផ្លាញនូវប្រ-យោជន៍របស់ខ្លួនចោល ដូចជាបុរសដើរជាន់ស្ទឹកគ្មានសត្វ ឲ្យ ទ្ចេចដូចោះ ។

---

១ អត្ថ ជាវ ១ ១ ១

ចតុក្ខនិបាតេ បញ្ចមោ ចុល្លកុណ្ឌលវគ្គោ

(៦៨១) យោ ឧទ្ធកាលេ ឧន្ទូតិ ឥរណ្ឌាយ ច ឥរាយ

ឧសីរ ឥត្ថ ឥភដ ឥសុ ឥត្ថ ឥ ។

ឥតិ ភគវតា ជាតកំ ។

ភេសជ្ជជាតកំ

(៦៨២) ឧទ្ធុសុ ឧ ជ ជ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ។

(៦៨៣) ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ

ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ឧ ។

ចតុក្ក និ ១ តៈ ១ ១ ១

(៦៨៤) សាលិនំ ជិនធនំ ក្យាហ្ន សុធិមំ ស្ងួបសេធនំ

ភ្ជ ១ សាមាតានិ ១ ១ ១ អលោណ ១ ១ ១

(៦៨៤) (នារទាមាត្យ ពោលថា) លោកម្ចាស់ ឆាន់ចង្ហាន់ស្រូវសាលីដែលលាយដោយសាច់ដ៏ស្អាត ហេតុដូចម្តេច ចានជាស្រស់ផ្ការ៉ាងនឹងស្ទ្រីគ្រលលកដែលមិនមានរសប្រៃសោះ ធ្វើឲ្យលោកម្ចាស់ត្រេកអរបាន ។

(៦៨៥) (ពេសវ៉ាតាបស និយាយតបថា) បុគ្គលមានសេចក្តីសិនេ្ទហស្ថិតក្នុងបរិភោគភោជនទោះបីឆ្ងាញ់ក្តី មិនឆ្ងាញ់ក្តី តិចក្តី ច្រើនក្តី ក្នុងកន្លែងណា ភោជន (ណាមួយដែលបុគ្គលបរិភោគហើយ ក្នុងទីកន្លែងនោះជាភោជនប្រសើរ) ព្រោះស មានសេចក្តីសិនេ្ទហស្ថិតជាយ៉ាងក្រៃលែង ។

ចប់ ពេសវ៉ាជាតក ទី ៦ ។

អយ្ហកូដជាតក

(៦៨៦) (ពោធិសត្ត ពោលថា) អ្នកណា ឈរកាន់ញញ្ជរដែលតាំងបូលធំហួសប្រមាណ លើអាកាស អ្នកនោះមកបិតនៅ ដើម្បីរក្សាអញ (ក្នុងវ៉ាដ្ឋនេះ) ប្តូរ្ញាយាម ដើម្បីសម្ងាប់អញ ។

(៦៨៧) ទ្ធតោ អហំ ភដ្ឌ រក្ខសានំ
ឯដាយ ឆុយ្ហ បហ៎ាតោមស្ម
ឥន្ធ ច តំ រក្ខតិ ទេវ៎ាជ
ត្ត ធ្ធ ន ជ ជ ជ ។

(៦៨៨) ស ច ច ម រ ត ទ ជ
ទ ជ ន ម ន ធ ជ ម ជ ជ ជ
ជ ម ម ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ
ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ។

(៦៨៩) ជ ម ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ
ជ ជ ម ជ ជ ជ ជ ជ ជ ជ ។

---

១ ម. ជ ។

(៦៨៧) (យក្ស គោលថា) បពិត្រមហាពាជ ខ្ញុំព្រះអង្គជាទូតរបស់អាក្ស
ទឹក ខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវពួកអាក្សទឹកប្រើមកកន្លងនេះ ដើម្បីសម្រាប់
ព្រះអង្គ តែថា ព្រះឥន្ទ្រជាស្តេចទេវតាការពារព្រះអង្គ ហេតុនោះ
ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងបំបែកព្រះសិរ្សរបស់ព្រះអង្គមិនបានទេ ។

(៦៨៨) (ពោធិសត្ត គោលថា) បើទេវពាជ ទេពនមិត្ត្ર មឃវ:
សុជម្ពតិ ការារ្ជ្ជ ម្ចាលបិសាច អាក្សទាំងអស់ ចូរបន្ទឹ
ទ្ធើងតាមសេចក្តីប្រាថ្នាចុះ យ៉ាងអញមិនតក់ស្លុត ចំពោះពួក
អាក្សទឹកទេ ។

(៦៨៩) ពួកកុម្ភណ្ឌ ទ្ធឹងពួកបិសាច ទៅលើគំនរសំពាមទាំងអស់ ចូរកំចាត់
តាមសេចក្តីប្រាថ្នាចុះ នៃបិសាច ពួកបិសាចទាំងអស់ មិន
អាច ដើម្បីបង្ការទ្ធឹងអញបានទេ ការបន្ទាបគួរឲ្យខ្ជាបនោះជំ
ណាស់ (តែអញមិនខ្ជាបឯងទេ) ។

អញ្ញជាតកំ

(៦៩០) អញ្ញា តាមមាតម្ម ឥតិ សីលំ ឥតិ ពន្ធំ អហំ

ឧ្ចាសំ តាត សេវេយ្យ ឥ ១ មេ អក្ខាហិ ឧ្ចនៃ ។

(៦៩១) យោ ឥ ១ ១ ១

រវរញ្ញជាតក

(៦៩០) (តាបសកុមារ និយាយប្រាប់បិតាថា) បពិត្របិតា ខ្ញុំបាទ ចេញ
អំពីព្រៃ មកកាន់ស្រុកវិញ គួរសេពគប់នឹងបុរសមានមារយាទ
ដូចម្តេច មានវត្តប្រតិបត្តិដូចម្តេច ខ្ញុំបាទសួរហើយ សូមបិតា
ប្រាប់ហេតុនោះ(ដល់ខ្ញុំ)ឲ្យបាន ។

(៦៩១) (តាបសពោធិសត្ត្វជាបិតា ប្រាប់ថា) ម្នាលកូន បុរសណាគប្ប
សិទ្ធិស្ថាលនឹងអ្នក គប្ប្រីអត់ទ្រាំនូវសេចក្តីសិទ្ធិស្ថាល របស់អ្នក
ជាអ្នកចង់ស្តាប់ពាក្យរបស់អ្នក អត់ទោសដល់អ្នក អ្នកទៅ
អំពីព្រៃនេះទៅ ចូរសេពគប់នឹងបុរសនោះចុះ ។

(៦៩២) បុរសណា មិនមានអំពើអាក្រក់ដោយកាយវាចាចិត្ត បើអ្នក
ចេញអំពីព្រៃនេះទៅ អ្នកចូរសេពគប់បុរសនោះចុះ ធ្វើដូចជា
កូនដែលតាំងនៅក្នុងដ៏ទ្រូង ។

ចតុក្ខនិបាតេ បញ្ចមេ ចុល្លកុណ្ឌលវគ្គោ

(៦៩៣) ហលិទ្ទកតំ ឥមិ ចិត្តំ ឧត្តរិ ភកវ ភកវតិ

ឥធ ឯកេ ឥធ ឯកេ ជ ធ ១ ១ ១

ចតុក្ក និបាត ទុតិយ ភាណវារ ទី ៥

(៦៩៣) បើផ្ទៃដីមួយ ដ្ឋ ( ) ( ) ( )

(៦៩៧) តេ ជនា សុខមេធន្តិ ឆក សក្ខកតារ៉ៃ

យេ ឯកំ សន្ធិកេ ធ្ស្ស ជាវ:ពោ ធន្តិ សារ:ជ:ជ ។

ទ:ជ:ជ:ជ

(៦៩៧) ម្នាលសារថី ពួកជនណា មិនដឿតាមពាក្យញុះញង់ របស់អ្នកបំបែកនូវតំណាន នៃមិត្ត ពួកជននោះ តែងបាននូវសេចក្តីសុខ ដូចជាពួកនារីជនអ្នកទៅកើត ក្នុងឋានសួគ៌ដូច្នោះ ។

ចប់ សន្ធូរ្ភេទជាតក ទី ៤ ។

ទេវតាបញ្ហាជាតក

(៦៩៨) (ទេវតា សួរថា) បុគ្គលណា ប្រហារ ដោយដៃតាំងពីរផង ដោយដើងតាំងពីរផង ប្រហារនូវមាត់ផង បពិត្រមហាពាជ បុគ្គលនោះ ជាទីស្រឡាញ់នៃគេ ហេតុនោះ ព្រះអង្គយល់ថា បុគ្គលណា ។

(៦៩៩) បុគ្គលណា ផ្ទេរប្រទេច តាមសេចក្តីក្រោធ តែមិនក្រោធ នូវការមកដល់បុគ្គលនោះ បពិត្រមហាពាជ បុគ្គលនោះ ជាទីស្រឡាញ់របស់គេ ហេតុនោះ ព្រះអង្គយល់ថា បុគ្គលណា ។

(៧០០) បុគ្គលណា ពោលបង្ហាច់ដោយពាក្យមិនពិត ប្រកាសប្រាប់ឲ្យឮដោយពាក្យឡូឡា បពិត្រមហាពាជ បុគ្គលនោះជាទីស្រឡាញ់របស់គេ ហេតុនោះ ព្រះអង្គយល់ថា បុគ្គលណា ។

(៧០ ១) ២ តំ អន្ធ ញ្ច ទ ានញ្ច ។ ១ ១ ១

[៧០១] ពួកអ្នកនាំយកទៅ បាននាំយកបាយផង ទឹកផង សំពត់ទ្រនំ
សេនាសនៈ ទ្រាំងឡាយផង ដោយពិត ឯ ត្រមហារាជ ពួក
ពួកអ្នកនាំយកទៅនោះ ជាទីស្រឡាញ់របស់គេ ហេតុនោះ ព្រះ
អង្គយល់ថា ឯ ។

ចប់ ទ្រាំ ១០ ។

ចប់ ក្បុលណាលវគ្គ ទី ៥ ។

ឧទ្ទានៃក្បុលណាលវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីស្រីធ្វើសេចក្តីត្រេកអរ ដល់ពួកបុរស ១ ព្រះពោធិ-
សត្ត ១ ១ ១

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សត្តមោ ភាគោ

មាតិកា				អង្គ
		ឯកនិបាតោ		
បឋមេ	អបណ្ណកវគ្គ	បឋមំ	អបណ្ណកជាតកំ	១
		ទុតិយំ	រណ្ណូបជាតកំ	"
		តតិយំ	សេរិវាណិជជាតកំ	២
		ចតុត្ថំ	ចុល្លកសេដ្ឋិជាតកំ	"
		បញ្ចមំ	តណ្ហាលនាឡិជាតកំ	៣
		ឆដ្ឋំ	ទេវធម្មជាតកំ	"
		សត្តមំ	ឥដ្ឋហារិជាតកំ	"
		អដ្ឋមំ	គាមណិជាតកំ	៤
		នវមំ	មយ្ហកទេវជាតកំ	"
		ទសមំ	សុខវិហារជាតកំ	"
ទុតិយេ	ស៊ីលវគ្គ	បឋមំ	លក្ខណជាតកំ	៥

សុត្តន្តបិដក

១ ទ្ធកនិកាយ ជាតក

សត្តមភាគ

មាតិកា		ទំព័រ

ឯកនិបាត

អបណ្ណកវគ្គ ទី ១	អបណ្ណក ជាតក ទី ១	១
	រ៉ាណ្ណុបថជាតក ទី ២	"
	សេរិវាណិជជាតក ទី ៣	២
	ចុល្លកសេដ្ឋិជាតក ទី ៤	"
	តណ្ហាលនាទ្ធរ៉ាជាតក ទី ៥	៣
	ទេវធម្មជាតក ទី ៦	"
	ឥដ្ឋហារ៉ជាតក ទី ៧	"
	គាមណ៉ីជាតក ទី ៨	៤
	មឃទេវជាតក ទី ៩	"
	សុខ៉ិហារជាតក ទី ១០	"
សីលវគ្គ ទី ២	លក្ខណជាតក ទី ១	៦

មាតិកាបត្តាវ

មាតិកា			អង្គ
		ឯកនិបាតោ	
ទុតិយេ	សីលវគ្គ	ទុតិយំ	និគ្រោធមិគជាតកំ ៦
		តតិយំ	កណ្ហិនជាតកំ ៧
		ចតុត្ថំ	ភាតមិគជាតកំ . . . . . "
		បញ្ចមំ	១ពកិយជាតកំ ៨
		ឆដ្ឋំ	តិបល្ហត្ថជាតកំ . . . . . "
		សត្តមំ	មាលុតជាតកំ . . . . . "
		អដ្ឋមំ	មតកភត្តជាតកំ ៩
		នវមំ	អាយាចិតភត្តជាតកំ . . . . . "
		ទសមំ	នន្ទិ្ធបានជាតកំ . . . . . "
តតិយេ	ការណ្ឌវគ្គ	បឋមំ	ការណ្ឌមិគជាតកំ ១១
		ទុតិយំ	១ក១ជាតកំ . . . . . "
		តតិយំ	១ោជាជានីយជាតកំ . . . . . "
		ចតុត្ថំ	១ាជ១ាជាតកំ ១២
		បញ្ចមំ	១ិត្ថជាតកំ . . . . . "

សន្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ

ឯកនិបាត

ស័ីលវគ្គ ទី ២	និគ្រោធមិគជាតក	ទី ២	៦
	កណ្ហិនជាតក	ទី ៣	៧
	រតមិគជាតក	ទី ៤	"
	១ពទិយជាតក	ទី ៥	៨
	តិបល្លត្ថជាតក	ទី ៦	"
	មាលុតជាតក	ទី ៧	"
	មតកកត្ថជាតក	ទី ៨	៩
	អាយាចិតកត្ថជាតក	ទី ៩	"
	ទទ្ធ្ឍបានជាតក	ទី ១០	"
ការណ៌វគ្គ ទី ៣	ការណ៌មិគជាតក	ទី ១	១១
	១ក្ខ	ទី ២	"
	១ក្ខ	ទី ២	"
	១ក្ខ	ទី ២	"

មាតិកាបត្តាធិ

មាតិកា				អង្គ
		ឯកនិបាតោ		
តតិយ	ក្យវគ្គ	ឆដ្ឋ	មហិឡាមុខជាតកំ	១២
		សត្តមំ	អតិណ្ហជាតកំ	១៣
		អដ្ឋមំ	ទន្ទុវិសាលជាតកំ	"
		នវមំ	កណ្ហជាតកំ	"
		ទសមំ	ម្ទុណ្ហិកជាតកំ	១៤
ចតុត្ថ	ក្ឍលាវកវគ្គ	បឋមំ	ក្ឍលាវកជាតកំ	១៥
		ទុតិយំ	នច្ចជាតកំ	"
		តតិយំ	សម្ទោទហានជាតកំ	"
		ចតុត្ថំ	មច្ឆជាតកំ	១៦
		បញ្ចមំ	វដ្ដកជាតកំ	"
		ឆដ្ឋ	សកុណជាតកំ	"
		សត្តមំ	តិត្តិរជាតកំ	១៧
		អដ្ឋមំ	ពកជាតកំ	"
		នវមំ	ទ្ទុជាតកំ	"

សន្ទ្ធ៌ក្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
ក្រុងវគ្គ ទី ៣	មហិឡ្ហាមុខជាតក	ទី ៦	១២
	អកិណ្ហជាតក	ទី ៧	១៣
	នន្ទ្ធិវិសាលជាតក	ទី ៨	"
	ភណ្ហជាតក	ទី ៩	"
	មុណិកជាតក	ទី ១០	១៤
កុលាវកវគ្គ ទី ៤	កុលាវកជាតក	ទី ១	១៥
	នច្ចជាតក	ទី ២	"
	សម្ភោទមានជាតក	ទី ៣	"
	មច្ឆជាតក	ទី ៤	១៦
	វដ្ដកជាតក	ទី ៥	"
	សកុណជាតក	ទី ៦	"
	ឥត្ថិជាតក	ទី ៧	១៧
	ពកជាតក	ទី ៨	"
	នន្ទ្ធជាតក	ទី ៩	"

មាតិកាបត្តាន

មាតិកា				អង្គ
			ឯកនិបាតោ	
ចតុត្ថ	១	១	១

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
កុណ្ឌលវគ្គ ទី ២	១ទិវ្ហ្ការជាតក	ទី ១០	១៨
អត្ត្ថកាមវគ្គ ទី ៥	ណោសកជាតក	ទី ១	១៩
	ឧលោតកជាតក	ទី ២	"
	ដេ្ឋ្ករជាតក	ទី ៣	២០
	មកសជាតក	ទី ៤	"
	ពោហ្ម៌ណីជាតក	ទី ៥	"
	អាកាមទូសកជាតក	ទី ៦	២១
	ភារុណ្ឌ ទូសកជាតក	ទី ៧	"
	ដេ្ឋ្ករជាតក	ទី ៨	"
	ឧក្ខ្ត្ត ជាតក	ទី ៩	២២
	ទ្ធ្ម្ម ជាតក	ទី ១០	"
អាសីសវគ្គ ទី ៦	មហាសីលវជាតក	ទី ១	២៣
	ចូ ឬ ជនកជាតក	ទី ២	"
	ឬ ណ ឬ ជាតិជាតក	ទី ៣	"

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្គ
			ឯកនិបាតោ	
ឆដ្ឋ	អាសីសវគ្គ	ចតុត្ថំ	ផលជាតកំ	២៦
		បញ្ចមំ	បញ្ចាវុធជាតកំ	"
		ឆដ្ឋំ	កញ្ចនក្ខន្ធជាតកំ	"
		សត្តមំ	វានរិន្ទជាតកំ	២៧
		អដ្ឋមំ	តយោធម្មជាតកំ	"
		នវមំ	ភេរិវាទជាតកំ	"
		ទសមំ	សង្ខធមនជាតកំ	២៦
សត្តមេ	ឥត្ថីវគ្គ	បឋមំ	អសាតមន្តជាតកំ	២៧
		ទុតិយំ	អណ្ឌភូតជាតកំ	"
		តតិយំ	ឥក្ខជាតកំ	២៨
		ចតុត្ថំ	ទុកជានជាតកំ	"
		បញ្ចមំ	អនកិត្តិជាតកំ	"
		ឆដ្ឋំ	ម្ហ្ទុលក្ខណជាតកំ	២៩
		សត្តមំ	ចុបន្ធ[illegible]ជាតកំ	"

សន្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ

ឯកនិបាត

អាសីសវគ្គ ទី ៦	ផលជាតក	ទី ៤	២៤
	បញ្ចាវុធជាតក	ទី ៥	"
	ភញ្ជនកូន្ធជាតក	ទី ៦	"
	ឥន្ទជាតក	ទី ៧	២៥
	តរយាធម្មជាតក	ទី ៨	"
	ភេរីវាទជាតក	ទី ៩	"
	សង្ខធមនជាតក	ទី ១០	២៦
ឥត្ថីវគ្គ ទី ៧	អសាតមន្តជាតក	ទី ១	២៧
	អណ្ណកូតជាតក	ទី ២	"
	ឥក្ខជាតក	ទី ៣	២៨
	ទុកជានជាតក	ទី ៤	"
	អនតិរតិជាតក	ទី ៥	"
	មុទុលក្ខណជាតក	ទី ៦	២៩
	ឧបច្ឆជាតក	ទី ៧	"

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អ្ងុ
			ឯកនិបាតោ	
សត្តមេ	ឥត្ថីវគ្គ	អដ្ឋមំ	សាកេតជាតកំ	២៩
		នវមំ	វិសវន្តជាតកំ	៣០
		ទសមំ	កុន្ថាលជាតកំ	"
អដ្ឋមេ	វុណវគ្គ	បឋមំ	វុណជាតកំ	៣១
		ទុតិយំ	សីលវនាគជាតកំ	"
		តតិយំ	សច្ចង្ការជាតកំ	"
		ចតុត្ថំ	រក្ខធម្មជាតកំ	៣២
		បញ្ចមំ	មច្ឆជាតកំ	"
		ឆដ្ឋំ	អសង្ខិយជាតកំ	"
		សត្តមំ	មហាសុបិនជាតកំ	៣៣
		អដ្ឋមំ	ឥល្លិសជាតកំ	"
		នវមំ	១ារសជាតកំ	៣៤
		ទសមំ	ភីមសេនជាតកំ	"
នវមេ	១ាយ្ យ ិ ម ្ ហ ្ ១ ្ គ	បឋមំ	សុភ១ានជាតកំ	៣៦

សន្ទីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
ឥត្តិវគ្គ ទី ៧	សាកេតជាតក	ទី ៨	២៩
	វិសវន្តជាតក	ទី ៩	៣០
	ឥន្ទ្រាលជាតក	ទី ១០	"
វុណ្ណវគ្គ ទី ៨	វុណ្ណជាតក	ទី ១	៣១
	សីលវនាគជាតក	ទី ២	"
	សច្ចង្កិរជាតក	ទី ៣	"
	ភ្ជុតធម្មជាតក	ទី ៤	៣២
	មច្ឆជាតក	ទី ៥	"
	អសង្ខិយជាតក	ទី ៦	"
	មហាសុបិនជាតក	ទី ៧	៣៣
	ឥសិសិងជាតក	ទី ៨	"
	ខរស្សរជាតក	ទី ៩	៣៤
	ឥមសេនជាតក	ទី ១០	"
អបាយិម្ហវគ្គ ទី ៩	សុភបានជាតក	ទី ១	៣៦

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្គ
		ឯកនិបាតោ		
នវមេ	អបាយិម្ហវគ្គ	ទុតិយំ	មិត្តវិន្ទជាតកំ	៣៦
		តតិយំ	ការ្ឃ្ជកណ្ណិជាតកំ	"
		ចតុត្ថំ	អត្ថស្ស្ទ្ធារជាតកំ	៣៧
		បញ្ចមំ	ឥមិ្ជកជាតកំ	"
		ឆដ្ឋំ	សីលវីមំសជាតកំ	៣៨
		សត្តមំ	មង្គលជាតកំ	"
		អដ្ឋមំ	សារម្ភជាតកំ	៣៩
		នវមំ	ឥ្ជហកជាតកំ	"
		ទសមំ	អកតញ្ញុជាតកំ	"
ទសមេ	លិត្តវគ្គ	បឋមំ	លិត្តជាតកំ	៤១
		ទុតិយំ	មសារជាតកំ	"
		តតិយំ	វិស្ស្ជសោជនជាតកំ . . .	៤២
		ចតុត្ថំ	ឈោមហំសជាតកំ	"
		បញ្ចមំ	មហាសុទស្ស្ជនជាតកំ . . .	"

សន្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
អបាយិម្ហិវគ្គ	ទី ១	មិត្តវិន្ទជាតក	ទី ២ . . . . . ៣៦
		កាឡកណ្ណិជាតក	ទី ៣ . . . . . "
		អត្ថស្ស ទ្វារជាតក	ទី ៤ . . . . . ៣៧
		កិម្ឬកជាតក	ទី ៥ . . . . . "
		សីលវីមំសជាតក	ទី ៦ . . . . . ៣៨
		មង្គលជាតក	ទី ៧ . . . . . "
		សារម្ភជាតក	ទី ៨ . . . . . ៣៩
		ឧ្ហកជាតក	ទី ៩ . . . . . "
		អកតញ្ញូជាតក	ទី ១០ . . . . . "
លិត្តវគ្គ	ទី ១០	លិត្តជាតក	ទី ១ . . . . . ៤១
		មសារជាតក	ទី ២ . . . . . "
		វិស្សាសគោជនជាតក	ទី ៣ . . . . . ៤២
		លោមហំសជាតក	ទី ៤ . . . . . "
		មហាសុទស្សនជាតក	ទី ៥ . . . . . "

មាតិកាបត្តានិ

| មាតិកា | | |

សន្ទ្ធ៌ក្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ

ឯកនិបាត

លិត្តវគ្គ ទី ១០	គេលបត្តជាតក	ទី ៦	..... ៤៣
	នាមសិទ្ធិជាតក	ទី ៧	..... "
	ភ្លូដវណិជជាតក	ទី ៨	..... "
	បវេសហាស្យជាតក	ទី ៩	..... ៤៤
	អសាតរូបជាតក	ទី ១០	..... "
បវេសតវគ្គ ទី ១១	បវេសតជាតក	ទី ១	..... ៤៦
	បណ្ណិកជាតក	ទី ២	..... "
	វេរិជាតក	ទី ៣	..... ៤៧
	មិត្តវិន្ទជាតក	ទី ៤	..... "
	ទ្ធុ្ជលកជ្ជជាតក	ទី ៥	..... "
	ទ្ធទញ្ចនីជាតក	ទី ៦	..... ៤៨
	សាលិត្ត្ដកជាតក	ទី ៧	..... "
	ពាហិយជាតក	ទី ៨	..... "
	ភ្ជ្ជណ្ណកបូវជាតក	ទី ៩	..... ៤៩

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា	អង្កុ
ឯកនិបាតោ	
ឯកាទសមេ បរេសតវគ្គេ ទសមោ សត្ថុសំ ហារកបញ្ហោ . . .	៤៩
ទ្វាទសមេ ហំសិវគ្គេ បឋមោ គន្ធ្រកបញ្ហោ	៥០
ទុតិយោ អមរាទេវិបញ្ហោ	"
តតិយំ សិគាលជាតកំ	៥១
ចតុត្ថំ មិតចិន្តិជាតកំ	"
បញ្ចមំ អនុសាសិកជាតកំ	"
ឆដ្ឋំ ទុព្ភជជាតកំ	៥២
សត្តមំ តិត្តិរជាតកំ	"
អដ្ឋមំ រដ្ឋកជាតកំ	"
នវមំ អកាលពរីជាតកំ	៥៣
ទសមំ ពន្ធនមោក្ខជាតកំ	"
តេរសមេ កុសនាឡិវគ្គេ បឋមំ កុសនាឡិជាតកំ	៥៤
ទុតិយំ ទុម្មេធជាតកំ	"
តតិយំ នន្ទ្ធលីសជាតកំ	៥៥

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
បកេ្ការណវគ្គ	ទី ១១	សព្ជសំហារកបញ្ហា ទី ១០	៤៩
ហំសវគ្គ	ទី ១២	គទ្រភបញ្ហា ទី ១	៥០
		អមរាទេវិបញ្ហា ទី ២	"
		សិគាលជាតក ទី ៣	៥១
		មិតចិន្ទិជាតក ទី ៤	"
		អនុសាសិកជាតក ទី ៥	"
		ទ្ធុជជាតក ទី ៦	៥២
		តិត្ថិរជាតក ទី ៧	"
		រដ្ឋកជាតក ទី ៨	"
		អកាលរាវិជាតក ទី ៩	៥៣
		ពន្ធនមោក្ខជាតក ទី ១០	"
កុសនាឡិវគ្គ	ទី ១៣	កុសនាឡិជាតក ទី ១	៥៤
		ទ្ធុម្ចេធជាតក ទី ២	"
		ទ្ធគ្ឆលីសជាតក ទី ៣	៥៥

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា			អង្គ
	ឯកនិបាតោ		
ភោ សមេ	ឯកុ សនាទ្ធ ១ វគ្គ	១ ១	អ ១ ១ ១

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
		ឯកនិបាត	
កុសនាឡ្ឍិវគ្គ	ទី ១៣	អម្ពជាតក	ទី ៤ . . . . . ៥៥
		កដាហកជាតក	ទី ៥ . . . . . "
		អសិលក្ខណជាតក	ទី ៦ . . . . . ៥៦
		តលណ្ឌុកជាតកក	ទី ៧ . . . . . "
		ម្ហូសិកជាតក	ទី ៨ . . . . . "
		អគ្គិកជាតក	ទី ៩ . . . . . ៥៧
		ភៅសិយជាតក	ទី ១០ . . . . . "
អសម្ឍានវគ្គ	ទី ១៤	អសម្ឍានជាតក	ទី ១ . . . . . ៥៨
		បញ្ចកិ្ករុកជាតក	ទី ២ . . . . . "
		ឃតាសនជាតក	ទី ៣ . . . . . ៥៩
		ឈានសោធនជាតក	ទី ៤ . . . . . "
		ឧន្ទ្ធាតជាតក	ទី ៥ . . . . . ៦០
		សុវណ្ណហំសជាតក	ទី ៦ . . . . . "
		ពកូជាតក	ទី ៧ . . . . . "

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា		អង្គ
ឯកនិបាតោ		
ចុទ្ទសមេ អសម្ប្ជានវគ្គ អដ្ឋមំ	គោធជាតកំ	៦១
នវមំ	ទុកគោកដ្ឋជាតកំ	"
ទសមំ	កាកជាតកំ	"
បញ្ណរសមេ ឥកណ្ណកវគ្គ បឋមំ	គោធជាតកំ	៦៣
ទុតិយំ	សិង្គាលជាតកំ	"
តតិយំ	រោហិតមច្ចជាតកំ	"
ចតុត្ថំ	នង្គ្ឍុដ្ឋជាតកំ	៦៤
បញ្ចមំ	ពាធជាតកំ	"
ឆដ្ឋំ	កាកជាតកំ	"
សត្តមំ	ឧបួវត្តជាតកំ	៦៥
អដ្ឋមំ	សិង្គាលជាតកំ	"
នវមំ	ឯកបណ្ណ ជាតកំ	"
ទសមំ	សញ្ជីវជាតកំ	៦៦

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
អសម្ឆាទវគ្គ ទី ១៤	គោធជាតក	ទី ៨	៦១
	ឈុកគោកដ្ឋជាតក	ទី ៩	"
	កាកជាតក	ទី ១០	"
ឥកណ្ណកវគ្គ ទី ១៥	គោធជាតក	ទី ១	៦៣
	សិង្គាលជាតក	ទី ២	"
	វិកេចនជាតក	ទី ៣	"
	ទ្ធជ្ជជាតក	ទី ៤	៦៤
	ពធជាតក	ទី ៥	"
	កាកជាតក	ទី ៦	"
	ឧប្ជវត្តជាតក	ទី ៧	៦៥
	សិង្គាលជាតក	ទី ៨	"
	ឯកបណ្ណជាតក	ទី ៩	"
	សញ្ជីវជាតក	ទី ១០	៦៦

មាតិកាបត្តាធិ

មាតិកា				អង្គ
			ទុកនិបាតោ	
បឋមេ	ទ្វេ	១	ភវជាតកំ	៦៨
		២	សិគាលជាតកំ	៦៩
		៣	សូករជាតកំ	"
		៤	ចុរគជាតកំ	៧០
		៥	ភគ្គជាតកំ	"
		៦	អលីនចិត្តជាតកំ	៧១
		៧	គុណជាតកំ	"
		៨	សុហនុជាតកំ	៧២
		៩	មោរជាតកំ	៧៣
		១០	វិនីលកជាតកំ	៧៤
ទុតិយ	សន្ធ	១	ឥន្ទ្រសមានគោត្តជាតកំ	៧៦
		២	សន្ធជាតកំ	"
		៣	សុសីមជាតកំ	៧៧
		៤	ឥសិជ្ជជាតកំ	៧៨

សន្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ទុកនិបាត		
ទន្ធវគ្គ ទី១	ភរដាវទជាតក	ទី ១	៦៨
	សិគាលជាតក	ទី ២	៦៩
	សូកវជាតក	ទី ៣	"
	ឧត្តជាតក	ទី ៤	៧០
	កគ្គជាតក	ទី ៥	"
	អលីនចិត្តជាតក	ទី ៦	៧១
	គុណជាតក	ទី ៧	"
	សុហនុជាតក	ទី ៨	៧២
	មោរជាតក	ទី ៩	៧៣
	វិនីលកជាតក	ទី ១០	៧៤
សន្ធវគ្គ ទី ២	ឥន្ទ្រសមានគោត្តជាតក	ទី ១	៧៦
	សន្ធវជាតក	ទី ២	"
	សុសីមជាតក	ទី ៣	៧៧
	ឥសិណ្ឌជាតក	ទី ៤	៧៨

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា			អង្កៃ
		ទុកនិបាតោ	
ទុតិយេ	សន្ធវគ្គេ	បញ្ចមំ	នកុលជាតកំ ៧៨
		ឆដ្ឋំ	ឧបសាឬ្ហជាតកំ ៧៩
		សត្តមំ	សមិទ្ធិជាតកំ . . . . . "
		អដ្ឋមំ	សកុណគ្ឃិជាតកំ ៨០
		នវមំ	អរកជាតកំ . . . . . "
		ទសមំ	ឥកណ្ឌកជាតកំ ៨១
តតិយេ	កល្យាណធម្មវគ្គេ	បឋមំ	កល្យាណធម្មជាតកំ ៨២
		ទុតិយំ	ទ្ទុរជាតកំ . . . . . "
		តតិយំ	មក្ខដជាតកំ ៨៣
		ចតុត្ថំ	ទុព្ភិយមក្ខដជាតកំ . . . . "
		បញ្ចមំ	អាទិច្ចុបដ្ឋានជាតកំ ៨៤
		ឆដ្ឋំ	ឥន្ទ្រិយមុដ្ឋិជាតកំ . . . . "
		សត្តមំ	ឥន្ទ្រជាតកំ ៨៥
		អដ្ឋមំ	ឥច្ចុបជាតកំ . . . . . "

សន្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
	ទុកនិបាត	
សន្ធវគ្គ ទី ២	នកុលជាតក ទី ៥	៧៨
	ចុបសាឡ្ហជាតក ទី ៦	៧៩
	សមិទ្ធិជាតក ទី ៧	"
	សកុណគ្ឃិជាតត ទី ៨	៨០
	អារកជាតក ទី ៩	"
	ភកណ្ឌកជាតក ទី ១០	៨១
កល្យាណធម្មវគ្គ ទី ៣	កល្យាណធម្មជាតក ទី ១	៨២
	ទ្ទរជាតក ទី ២	"
	មក្ខដជាតក ទី ៣	៨៣
	ទ្ទុព្ភិយមក្ខដជាតក ទី ៤	"
	អាទិច្ចុបដ្ឋានជាតក ទី ៥	៨៤
	កទ្ទាយមុដ្ឋិជាតក ទី ៦	"
	ឥន្ទ្ទកជាតក ទី ៧	៨៥
	ភិក្ខុជាតក ទី ៨	"

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា			អង្គ
ទុកនិបាតោ			
តតិយេ	កល្យាណធម្មវគ្គ	នវមំ	សតធម្មជាតកំ ៨៦
		ទសមំ	ទ្ទុទ្ទជាតកំ ៨៧
ចតុត្ថេ	អសទិសវគ្គ	បឋមំ	អសទិសជាតកំ ៨៨
		ទុតិយំ	សង្ខ្យាមារជាតកំ . . . . . "
		តតិយំ	រាលោទកជាតកំ ៨៩
		ចតុត្ថំ	គិរិទត្តជាតកំ . . . . . "
		បញ្ចមំ	អនតិរតិជាតកំ ៩០
		ឆដ្ឋំ	ទណ្ឌិកាហនជាតកំ ៩១
		សត្តមំ	ចតុមដ្ឋជាតកំ . . . . . "
		អដ្ឋមំ	សីហកោត្ថុកជាតកំ ៩២
		នវមំ	សីហចម្មជាតកំ . . . . . "
		ទសមំ	សីលានិសំសជាតកំ . . . ៩៣
បញ្ចមេ	ឧរគវគ្គ	បឋមំ	ឧរគជាតកំ ៩៤
		ទុតិយំ	សរីរាវយវជាតកំ . . . . "

សន្ធ្លីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ

ទុកនិបាត

កល្យាណធម្មវគ្គ ទី ១	សតធម្មជាតក	ទី ៩	... ...

មាតិកាបត្តិ

មាតិកា				អង្គ
		ទុកនិបាតោ		
បញ្ចមេ	រុហកវគ្គ	តតិយំ	ចុល្លបទុមជាតកំ	៧៥
		ចតុត្ថំ	មណិចោរជាតកំ	៧៦
		បញ្ចមំ	ឫសូបគ្ឆជាតកំ	"
		ឆដ្ឋំ	រលាហកជាតកំ	៧៧
		សត្តមំ	មិត្តាមិត្តជាតកំ	៧៨
		អដ្ឋមំ	ពកជាតកំ	"
		នវមំ	គហបតិជាតកំ	៧៩
		ទសមំ	សាធុសីលជាតកំ	"
ឆដ្ឋ	នន្ទមាតាវគ្គ	បឋមំ	ពន្ធនាគារជាតកំ.	១០១
		ទុតិយំ	ភេទ្ធិសីលជាតកំ	"
		តតិយំ	១ន្ធបរិត្តជាតកំ	១០២
		ចតុត្ថំ	រ៉ារកជាតកំ	១០៤
		បញ្ចមំ	គង្គ្ឍ១ជាតកំ	"
		ឆដ្ឋំ	ក្ការ្ឍ១ជាតកំ	១០៥

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ទុកនិបាត		
រុហកវគ្គ ទី ៥	ចុល្លបទុមជាតក	ទី ៣	... ...

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្កត់
		ទុកនិបាតោ		
ឆដ្ឋ	នវ	ទ្ធ	១	

សន្ទីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
	ទុកនិបាត	
នគ្គទុតវគ្គ ទី ៦	អស្សកជាតក ទី ៧	១០៥
	សុំសុមារជាតក ទី ៨ . . .	១០៦
	ककजातक ទី ៩	”
	ककन्दकजातक ទី ១០ . . .	១០៧
ពីរណាត្ថម្ភកវគ្គ ទី ៧	សោមទត្តជាតក ទី ១	១០៨
	चुल्लिदत्तजातक ទី ២	”
	ककजातक ទី ៣ . . .	១០៩
	पुण्णनदीजातक ទី ៤ . . .	១១០
	कच्चपजातक ទី ៥	”
	मच्छजातक ទី ៦	១១១
	सेगुजातक ទី ៧	១១២
	कुडवणिजजातक ទី ៨	”
	करहियजातक ទី ៩ . . .	១១៣
	धम्मद्धजजातक ទី ១០ . . .	១១៤

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា			អង្គ
		ទុកនិបាតោ	
អដ្ឋមេ	កាសាវវគ្គ	បឋមំ	កាសាវជាតកំ ១១៥
		ទុតិយំ	ចុល្លនន្ទិយជាតកំ . . . . . "
		តតិយំ	ឧដកត្តជាតកំ ១១៦
		ចតុត្ថំ	កុម្ភីលជាតកំ ១១៧
		បញ្ចមំ	១ន្ទិវណ្ណនជាតកំ . . . . . "
		ឆដ្ឋ	១ោសិយជាតកំ ១១៨
		សត្តមំ	១ូ១ជ្ជាណ១ជាតកំ ១១៩
		អដ្ឋមំ	១ាមនីតជាតកំ . . . . . "
		នវមំ	១ណ្ណ១ជាតកំ ១២០
		ទសមំ	ទុតិយ១ណ្ណ១ជាតកំ ១២១
នវមេ	១ុ១ាហានវគ្គ	បឋមំ	១ុ១ាហានជាតកំ ១២៣
		ទុតិយំ	១ីណ១ាជ១ណជាតកំ . . . . . "
		តតិយំ	១ិ១ណ្ណ១ជាតកំ ១២៤
		ចតុត្ថ	១ិ១ិ១ាតុជាតកំ ១២៥

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ទុកនិបាត		
កាសាវវគ្គ	ទី ១		
		កាសាវជាតក ទី ១	១១៥
		ចុល្លនន្ទិយជាតក ទី ២	"
		ឧដកត្ត្ថជាតក ទី ៣	១១៦
		ក្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ្ដ	១១៧
		១ន្ទ្ធ្ដ្ដ	"
		១ន្ទ្ធ	១១៨
		១ន្ទ	១១៩
		១ន្ទ	"
		១ន្ទ	១២០
		១ន្ទ	១២១
១ន្ទ	១		
		១ន្ទ	១២៣
		១ន្ទ	"
		១ន្ទ	១២៤
		១ន្ទ	១២៥

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា			អង្គ
		ទុកនិបាតោ	
នវមេ	ឆបាហនវគ្គ	បញ្ចមំ ឆ្ចទ្ទទ្ធជាតកំ	១២៥
		ឆដ្ឋ ពកជាតកំ	១២៦
		សត្តមំ សាកេតជាតកំ	១២៧
		អដ្ឋមំ ឯកបទជាតកំ	▪
		នវមំ ហរិតមាតជាតកំ	១២៨
		ទសមំ មហាបិङ្គលជាតកំ. . . .	១២៩
ទសមេ	សិគាលវគ្គ	បឋមំ សព្ទទាឋិជាតកំ	១៣០
		ទុតិយំ សុនទ្ទជាតកំ	"
		តតិយំ គុត្តិលជាតកំ	១៣២
		ចតុត្ថំ ឱគតិច្ចជាតកំ.	"
		បញ្ចមំ មូលបរិយាយជាតកំ . . .	១៣៣
		ឆដ្ឋ ពាលោទជាតកំ	១៣៤
		សត្តមំ ជាទញ្ជលិជាតកំ	"
		អដ្ឋមំ ឥសិសុ ១ កាបមជាតកំ . . .	១៣៥

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ទុកនិបាត		
ឧបាហនវគ្គ	ទី ៩	ឆ្នូនៈជាតក ទី ៥	១២៥
		ពកជាតក ទី ៦	១២៦
		សាកេតជាតក ទី ៧	១២៧
		ឯកបទជាតក ទី ៨	"
		ហរិតមាតជាតក ទី ៩	១២៨
		មហាបិङ្គលជាតក ទី ១០	១២៩
សិគាលវគ្គ	ទី ១០	សព្ទូឆាបីជាតក ទី ១	១៣០
		សុនៈជាតក ទី ២	"
		គុត្តិលជាតក ទី ៣	១៣២
		វិគតិច្ឆជាតក ទី ៤	"
		ម្ហូលបរិយាយជាតក ទី ៥	១៣៣
		ពាលោទជាតក ទី ៦	១៣៤
		ចាទញ្ញលិជាតក ទី ៧	"
		ឥសិសុកោបមជាតក ទី ៨	១៣៥

មាតិកាបត្តានិ

| មាតិកា | | |

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ទុកនិបាត		
សិគាលវគ្គ ទី ១០	សាលកជាតក	ទី ៨	១៣៦
	កបិជាតក	ទី ១០	"
	ពិកនិបាត		
សង្ឆប្បវគ្គ ទី ១	សង្ឆប្បវគជាតក	ទី ១	១៣៨
	តិលមុដ្ឋិជាតក	ទី ២	១៣៩
	មណិកណ្ឌជាតក	ទី ៣	"
	ក្ដុណ្ហកក្ដុម្ចិសិន្ធវជាតក	ទី ៤	១៤០
	សុកជាតក	ទី ៥	១៤១
	ជរូទបានជាតក	ទី ៦	១៤២
	គាមណិចន្ទជាតក	ទី ៧	១៤៣
	មន្ទជាតុកជជាតក	ទី ៨	១៤៤
	ឥរិតិវុត្ថជាតក	ទី ៩	១៤៥
	ទូតជាតក	ទី ១០	១៤៦

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្គ
			ពិកនិបាតោ	
ទុតិយេ	បទុមវគ្គ	បឋមំ	បទុមជាតកំ	១៤៨
		ទុតិយំ	មុទុបាណិជាតកំ	១៤៩
		តតិយំ	ចុល្លបលោភនជាតកំ	១៥០
		ចតុត្ថំ	មហាបនាទជាតកំ	"
		បញ្ចមំ	ខុរប្ផជាតកំ	១៥១
		ឆដ្ឋំ	ភាតគ្គសិន្ធវជាតកំ	១៥២
		សត្តមំ	សុវណ្ណកក្កដជាតកំ	១៥៣
		អដ្ឋមំ	អាវមទ្ទសកជាតកំ	១៥៤
		នវមំ	សុជាតាជាតកំ	១៥៥
		ទសមំ	ចុល្លកជាតកំ	"
តតិយេ	ចុទ្ទបានវគ្គ	បឋមំ	ចុទ្ទបានទ្ទសកជាតកំ	១៥៧
		ទុតិយំ	ព្យគ្ឆជាតកំ	"
		តតិយំ	ឧច្ឆិដ្ឋជាតកំ	១៥៨
		ចតុត្ថំ	លោលជាតកំ	១៥៩

សន្ទ្ធ៌ក្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ

តិកនិបាត

បទុមវគ្គ ទី ២	បទុមជាតក	ទី ១	១៤៨
	មុទុបាណិជាតក	ទី ២	១៤៩
	ចុល្លបលោភនជាតក	ទី ៣	១៥០
	មហាបនាទជាតក	ទី ៤	"
	ទុរជ្ជជាតក	ទី ៥	១៥១
	ភាគ្គសិន្ធវជាតក	ទី ៦	១៥២
	សុវណ្ណកក្ខជជាតក	ទី ៧	១៥៣
	អាវមទ្ទសកជាតក	ទី ៨	១៥៤
	សុជាតាជាតក	ទី ៩	១៥៥
	ចុល្លកជាតក	ទី ១០	"
ទុទ្ធបានវគ្គ ទី ៣	ទុទ្ធបានទ្ទសកជាតក	ទី ១	១៥៧
	ព្យគ្ឆជាតក	ទី ២	"
	ឥច្ឆជាតក	ទី ៣	១៥៨
	ណាលជាតក	ទី ៤	១៥៩

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្គ
			ติกนิบาตো	
ตติเย	ทุตฺตานวคฺโค	ปฐมํ	ฤชิราชาตกํ	១៦០
		ทุติยํ	กุรุธมฺมชาตกํ	១៦១
		ตติยํ	เตมิยชาตกํ	១៦២
		จตุตฺถํ	มหาสุทสฺสนชาตกํ	១៦៣
		ปญฺจมํ	สตปตฺตชาตกํ	១៦៤
		ฉฏฺฐํ	ปูชาชาตกํ	"
จตุตฺถ	อกฺขนฺธวคฺโค	ปฐมํ	อกฺขนฺธชาตกํ	១៦៦
		ทุติยํ	เสยฺยชาตกํ	១៦៧
		ตติยํ	วฏฺฏกีสูกรชาตกํ . . .	១៦៨
		จตุตฺถํ	สิริชาตกํ	១៦៩
		ปญฺจมํ	มณิสูกรชาตกํ . . .	"
		ฉฏฺฐํ	สาลูกชาตกํ	១៧០
		สตฺตมํ	ลากคฺคหิกชาตกํ . . .	១៧១
		อฏฺฐมํ	มจฺฉุทานชาตกํ	១៧២

សន្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ពិកធិបាត		
១ទបានវគ្គ	ទី ៣	រុចិរជាតក	ទី ៥ . . . . . ១៦០
		ក្ករធម្មជាតក	ទី ៦ . . . . . ១៦១
		ពេមជាតក	ទី ៧ . . . . . ១៦២
		មហិសជាតក	ទី ៨ . . . . . ១៦៣
		សតបត្តជាតក	ទី ៩ . . . . . ១៦៤
		ឫជ្ជទូសកជាតក	ទី ១០ . . . . . "
អញ្ញន្ទវគ្គ	ទី ២	អញ្ញន្ទជាតក	ទី ១ . . . . . ១៦៦
		សេយ្យជាតក	ទី ២ . . . . . ១៦៧
		ឧត្ត្ងកីសូករជាតក	ទី ៣ . . . . . ១៦៨
		សិរីជាតក	ទី ២ . . . . . ១៦៩
		មណិសូករជាតក	ទី ៥ . . . . . "
		សាលុកជាតក	ទី ៦ . . . . . ១៧០
		លាកគរហិកជាតក	ទី ៧ . . . . . ១៧១
		មច្ចូទានជាតក	ទី ៨ . . . . . ១៧២

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្គ
ឯកនិបាតោ				
ចតុត្ថេ	អព្ភន្តរវគ្គេ	នវមំ	នានាឆន្ទជាតកំ	១៧៣
		ទសមំ	សីលវីមំសជាតកំ . . .	១៧៥
បញ្ចមេ	ភុម្មវគ្គេ	បឋមំ	ឥន្ទ្រិយជនេ ទកជាតកំ . . .	១៧៦
		ទុតិយំ	សុបត្តជាតកំ	"
		តតិយំ	ការយនិញ្ជិនូជាតកំ	១៧៧
		ចតុត្ថំ	ជម្ពុទាទកជាតកំ	១៧៨
		បញ្ចមំ	អន្ធជាតកំ	១៧៩
		ឆដ្ឋំ	សម្ភូជាតកំ	"
		សត្តមំ	ការវិលាបជាតកំ	១៨០
		អដ្ឋមំ	ទុទ្ទមជាតកំ	១៨១
		នវមំ	ឧកាមវិយបុត្តជាតកំ . . .	១៨២
		ទសមំ	ពកជាតកំ	១៨៣
បត្តុកនិបាតោ				
ឯកមេ	ការណ្ឌវគ្គេ	ឯកមំ	ចុល្លការណ្ឌជាតកំ . . .	១៨៥

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	ឯកនិបាត		
អព្ភន្ទវគ្គ ទី ៤	នានាឆន្ទជាតក	ទី ៩	១៧៣
	សីលវីមំសជាតក	ទី ១០	១៧៤
ភមវគ្គ ទី ៥	ឥន្ទ្រយដកេទកជាតក	ទី ១	១៧៦
	សុបត្តជាតក	ទី ២	"
	កាយនិព្ពិន្ទជាតក	ទី ៣	១៧៧
	ជម្ពុទាទកជាតក	ទី ៤	១៧៨
	អន្ធជាតក	ទី ៥	១៧៩
	សមុទ្ទជាតក	ទី ៦	"
	កាមវិលាបជាតក	ទី ៧	១៨០
	ទុទ្ទមជាតក	ទី ៨	១៨១
	ឧកាមវិយបុត្តជាតក	ទី ៩	១៨២
	ពកជាតក	ទី ១០	១៨៣
	បត្តកនិបាត		
ការណ្ឌវគ្គ ទី ១	ចុល្លការណ្ឌជាតក	ទី ១	១៨៥

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្គ
			បត្តកនិបាតោ	
បឋម	កាលិङ्គវគ្គ	ទុតិយំ	មហាអស្សារោហជាតកំ . .	១៨៦
		តតិយំ	ឯកវាជជាតកំ	១៨៧
		ចតុត្ថំ	ទ្ទុវជាតកំ	១៨៩
		បញ្ចមំ	សីលវីមំសជាតកំ	១៩០
		ឆដ្ឋំ	សុជាតាជាតកំ	១៩១
		សត្តមំ	បលាសជាតកំ	១៩២
		អដ្ឋមំ	ជវសកុណជាតកំ . . .	១៩៣
		នវមំ	ឆវជាតកំ	១៩៤
		ទសមំ	សយ្ហជាតកំ	១៩៥
ទុតិយ	ឧបោសថវគ្គ	បឋមំ	ឧបោសថជាតកំ	១៩៧
		ទុតិយំ	កស្សបមន្ទិយជាតកំ . . .	១៩៨
		តតិយំ	ខន្ធិកាជាតកំ	១៩៩
		ចតុត្ថំ	លោហកុម្ភិជាតកំ . . .	២០០
		បញ្ចមំ	មំសជាតកំ	២០១

សន្ទ្ធ៌ីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	បត្តុក្កធ**ិ**ាត		
ការ**ិ**ន្ធ**ិ**ត្ត ទ**ី** ១	ម**ហ**ាអ**ស**្ស**ារ**ោ**ហ**ជ**ាតក	ទ**ី** ២. . . .	១**ដ**០
	ឯ**ក**ាជ**ជ**ាតក	ទ**ី** ៣. . . .	១**ដ**៧
	ទ**ន**ុ**ជ**ាតក	ទ**ី** ៤. . . .	១**ដ**៩
	ស**ី**ល**ី**ម**ំ**ស**ជ**ាតក	ទ**ី** ៥. . . .	១**៩**០
	ស**ុ**ជ**ា**ត**ា**ជ**ា**ត**ក	ទ**ី** ០. . . .	១**៩**១
	ប**ស**ាស**ជ**ាតក	ទ**ី** ៧. . . .	១**៩**២
	ជ**ា**ស**ុ**ណ**ជ**ាតក	ទ**ី** ៨. . . .	១**៩**៣
	ឆ**ា**ជ**ា**ត**ក**	ទ**ី** ៩. . . .	១**៩**៤
	ស**ុ**យ**ហ**ជ**ា**ត**ក**	ទ**ី** ១០ . . .	១**៩**៥
ប**ុ**ប**ិ**ម**ន**ុ**ា**ត**ិ** ទ**ី** ២	ប**ុ**ប**ិ**ម**ន**ុ**ជ**ា**ត**ក**	ទ**ី** ១	១**៩**៧
	ក**ស**ុ**ប**ម**ន**ុ**ិ**យ**ជ**ា**ត**ក**	ទ**ី** ២	១**៩**៨
	ខ**ន**ុ**ដ**ាវ**ិ**ជ**ា**ត**ក**	ទ**ី** ៣. . . .	១**៩**៩
	ណ**ោ**ហ**ក**ុ**ដ**ិ**ជ**ា**ត**ក**	ទ**ី** ៤	២០០
	ម**ំ**ស**ជ**ាតក	ទ**ី** ៥. . . .	២០១

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា				អង្កៃ
			បត្តុក្ខនិបាតោ	
ទុតិយេ	ឋុបិមន្ទវគ្គ	ឆដ្ឋ	សសបណ្ឌិតជាតកំ . . .	២០២
		សត្តមំ	មតកភេទនជាតកំ . . .	២០៣
		អដ្ឋមំ	កណ្ណវេរជាតកំ	២០៤
		នវមំ	តិត្តិរជាតកំ	២០៥
		ទសមំ	សុចជជាតកំ	២០៦
តតិយេ	ក្ដដ្ឋិទ្ធសកវគ្គ	បឋមំ	ក្ដដ្ឋិទ្ធសកជាតកំ. . . .	២០៧
		ទុតិយំ	ទ្ធុកាយជាតកំ	២០៨
		តតិយំ	ព្រហ្មទត្តជាតកំ	២១០
		ចតុត្ថំ	ចម្មសាដកជាតកំ . . .	២១១
		បញ្ចមំ	គោធជាតកំ	២១២
		ឆដ្ឋ	ឥក្ខារុជាតកំ	២១៣
		សត្តមំ	ការាតិជាតកំ	២១៤
		អដ្ឋមំ	អនន្ទុសោចិយជាតកំ . .	២១៥
		នវមំ	ការ្ឆ្ពាហ្ជាតកំ . . .	២១៦

សន្ទ្ធ្ធ្ធ្ធ្ធ

មាតិកា

ទំព័រ

បត្តកុ្ធ

ឫ	១	២
១	២	២
១	២	២
១	២

មាតិកាបត្តិ

មាតិកា				អង្គ
		បត្តុក្ខន្ធិយាគ		
តតិយ	ក្ដដ្ឋសកវគ្គ	ទសមំ	សីលវីមំសជាតកំ . . .	២១៧
ចតុត្ថ	ភោកិលវគ្គ	បឋមំ	ភោកាលិកជាតកំ . . .	២១៩
		ទុតិយំ	រថលដ្ឋិជាតកំ	២២០
		តតិយំ	គោធជាតកំ	២២១
		ចតុត្ថំ	ពជ្ជាវាទជាតកំ	២២២
		បញ្ចមំ	ដម្ពុកជាតកំ	២២៣
		ឆដ្ឋ	ព្រហ្មាឆត្តជាតកំ . . .	២២៤
		សត្តមំ	ចីរជាតកំ	២២៥
		អដ្ឋមំ	ថុសជាតកំ	២២៦
		នវមំ	ពាវេរុជាតកំ	២២៧
		ទសមំ	វិសយ្ហជាតកំ	២២៨
បញ្ចមេ	ចុល្លកុណ្ណាលវគ្គ	បឋមំ	កុណ្ណលិកជាតកំ . . .	២៣០
		ទុតិយំ	វានរជាតកំ	២៣១
		តតិយំ	ក្ដុន្ទិនីជាតកំ	២៣២

សន្ទ្ធកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា			ទំព័រ
	បត្តុកនិបាត		
ឥត្ថិធូសកវគ្គ ទី ៣	សីលវីមំសជាតក	ទី ១០	២១៧
ឧកាសិលវគ្គ ទី ៤	ឧកាសិកជាតក	ទី ១	២១៩
	រថលដ្ឋិជាតក	ទី ២	២២០
	គោធជាតក	ទី ៣	២២១
	ពជ្ជាវជជាតក	ទី ៤	២២២
	ជម្ពុកជាតក	ទី ៥	២២៣
	ព្រហ្មទត្តជាតក	ទី ៦	២២៤
	ប៉ីឋជាតក	ទី ៧	២២៥
	ឆ្ទសជាតក	ទី ៨	២២៦
	ពាវេរុជាតក	ទី ៩	២២៧
	វិសយ្ហជាតក	ទី ១០	២២៨
ចូឡកុណ្ឌលវគ្គ ទី ៥	កុណ្ឌលិកជាតក	ទី ១	២៣០
	ឥន្ទជាតក	ទី ២	២៣១
	ឥន្ទ្ធនីជាតក	ទី ៣	២៣២

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា		អង្កៃ
បត្តុក្កនិបាតោ		
បញ្ចមេ ចុល្លកុណ្ណាលវគ្គេ ចតុត្ថំ	អម្ពជាតកំ	២៣៣
បញ្ចមំ	គជកុម្ភជាតកំ	២៣៤
ឆដ្ឋំ	កេសវជាតកំ	២៣៥
សត្តមំ	អយកូដជាតកំ	២៣៦
អដ្ឋមំ	អរញ្ញជាតកំ	២៣៨
នវមំ	សន្ធិភេទជាតកំ	២៣៩
ទសមំ	ទេវតាបញ្ហជាតកំ	២៤០

សន្ទ្ធីកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា		ទំព័រ
បត្តុក្ខនិបាត		
ចុល្លក្ខុណាលវគ្គ ទី ៥	អម្ពជាតក ទី ៤	២៣៣
	គជក្ខុម្ភជាតក ទី ៥	២៣៤
	ភេសវជាតក ទី ៦	២៣៥
	អយកូដជាតក ទី ៧	២៣៦
	អវញ្ចជាតក ទី ៨	២៣៨
	សន្ធិភេទជាតក ទី ៩	២៣៩
	ទេវតាបញ្ហជាតក ទី ១០	២៤០

វ៉ារ៉ូន្ធាវ៉ារ៉ូនបត្តំ

វ៉ារ៉ូន្ធចាហ	អវ៉ារ៉ូន្ធចាហ	អង្ក	ផ្នែលៀងយ៉ំ
សន្ធមស្ស	សន្ធ្ធមស្ស	២	១
ណ្ណ្ណ្ណ្ណ្ណ	ណ្ណ្ណ	៥	៣
និគ្ធ្ធ្ធ្ធ	និគ្ធ្ធ	១	៧ ១០
១	១	១១	៤
១	១	"	១៣
១	១	៤៨	៤
១	១	៥២	"
១	១	៨៤	១០
១	១	៨៧	៤
១	១	៩០	១៣
១	១	៩១	៧
១	១	"	"
១	១	១១២	៤

ប៉ុន្ទ្រាប៉ុន្ទ្របត្ត

ប៉ុន្ទ្រចោទ	អប៉ុន្ទ្រចោទ	អង្ក	រដ្ឋលេខាយ៉ំ
សាវេយ្យមិទ	សាវេយ្យមិទ	១១២	១៣
គូថបាបណកជាតកំ	គូថបាណកជាតកំ	១១៩	២
ព្រាហ្ម	ព្រាហ្មណ	"	១២
សមន្ទគោ	សមន្ទគោ	១២០	១១
អសិតាកុជាតកំ	អសិតាកុជាតកំ	១២៥	៧
សុខាមេតុ	សុខាបេតុ	១២៨	៤
ចាបនុបលិម្ជតិ	ចាបមុបលិម្ជតិ	១៣៤	៦
បហ្ម៉ានិសត្ត	២ហ្ម៉ានិសត្ត	១៤៤	១១
ឥតិយ	ទុតិយ	១៤៩	៩
ចល	ចុល	១៥០	២
សុប្ជ	សុប្ជ	១៥៣	១៣
សត្ថកាមទ្ធ	សត្ថកាមទ្ធ	១៦៣	៤
អាហ	អាហ	១៦៦	៦
ឯកា	ឯកកា	១៦៧	"
លេនគ	លេនគ	១៦៨	៨

រ៉ាវ្ទ្ធារ៉ាវ្ទ្ធបត្ត

រ៉ាវ្ទ្ធចាហ៊	អ៊ីរ៉ាវ្ទ្ធចាហ៊	អង្ក	ផ្ទ្រ លេខ	១
សូកពាតី	សូកពាតិ	១៧០		៦
ម្ហូសលុត្ត	ម្ហូសលន្ត	"		១២
"	"	១៧១		២
នានដ	នានដ	"		៦
ឥបតិ	ឥប្ប	១៧៦		៨
ពវ	ពវ	១៨៣		"
ទ្ធយ	ទ្ធយ	១៨៦		១២
មន្ត ណ	មន្ត	១៩៤		៧
យ អ យ ច	អ យ យ ច	២១៦		"
១ សតិ	១ សតិ	២២២		១២
១ ១	១ ១	២២៣		៩
១	១	"		"
១	១	"		១២
១	១	២២៥		១០
១ (ទ)	២	២		១

សន្ទ្ធីកប្រៀបពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ឫ(ស្ទើនឹង)	ឫ	៣	៤
សុខនពោធិសត្ត	សុនខពោធិសត្ត	១១	៨
អាជានន័យ	អាជ្ញានេយ្ យ	១២	៣
គប្	គប្	៣៩	៤
លោកបាន	លោកលោតបាន	៥២	"
ម្ហូសិជាតក	ម្ហូសិកជាតក	៥៦	១៧
ឥកណ្ណកវគ្	ឥកណ្ណកវគ្	៦៦	៩
	ទុកនិបាតជាតក	៦៨	១
សកុណគ្ឃជាតក	សកុណគ្ឃិជាតក	៨០	៧
ពីបាក	ពិបាក	៨៦	១១
ចប់	ចប់	៩២	៦
ចព្ចតូចគ្ជាតក	ចព្ចតូចគ្ជាតក	៩៦	១៤
គប្	គប្	១១៨	១២
សុវ៉ាកជាតក	សុកជាតក	១៤១	១០
"	"	១៤២	៥

សន្ទ្ធីកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
វេយ្យាវចករ	វេយ្យាវច្ចករ	១៥១	៨
ខ្ចាំក្ដា	ខ្ចាំងក្ដា	១៧៧	១២
ព្រហ្មចារិយតាបស	ព្រហ្មចារិតាបស	១៨៥	៨
ន៏ងទ	ខ្ចំន៏ងទ	២០៥	៥
ឫ			
ឫ			
ឫ		

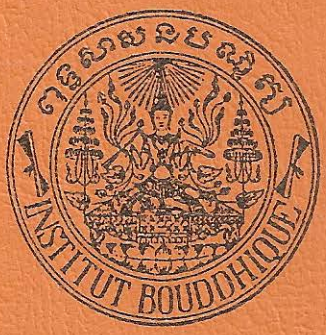
INSTITUT BOUDDHIQUE